

”En Freds-elskende, Global Borger”

Forord

I aftes silede forårsregnen ned uophørligt, og gjorde dermed ende på en tør vinter. Jeg tilbragte hele morgenen med at spadsere rundt i haven. Det var så herligt, at vi endelig havde fået regn. Jorden havde denne duftende, fugtige aroma, som jeg havde savnet hele vinteren. Grædepilen og kirsebærtræerne viste tegn på friske forårsknopper. Jeg syntes, jeg kunne høre små smæld af nyt liv hist og pist omkring mig. Min kone, der var fulgt med mig udenfor, begyndte at plukke gråbynkeskud, som tappert havde stukket hovederne gennem den tørre græsplæne. (Gråbynke er en lægeurt med en bred vifte af helbredende egenskaber). Nattens regn havde forvandlet hele verden til én duftende forårshave.

Uanset hvor megen tumult der eksisterer i verden, når kalenderen viser marts måned, så er foråret på vej. Jo ældre jeg bliver, jo mere betyder det for mig, at i naturens gang følger foråret vinteren og bringer blomster i fulde flor. Hvordan fortjener jeg da, at Gud på de forskellige årstider tillader blomsterne at springe ud og sneen at falde, og således opleve glæden ved at være i live? Kærlighed vælder op fra mit hjertes inderste krinkelkroge, og jeg overvældes af følelser. Jeg bliver rørt til tårer, når jeg tænker på, at alt af sand værdi er blevet givet til mig, vederlagsfrit.

Jeg har rejst Kloden rundt mange gange i mit liv i mine bestræbelser på at bringe verdensfred, og dog er det her om foråret i denne have, at jeg for alvor er i stand til at fornemme freden. Fred blev også givet til os af Gud, men et sted på vejen mistede vi den, og nu tilbringer vi hele livet med at søge efter den på alle de forkerte steder.

For at bringe verdensfred har jeg i mit liv besøgt de mest ydmyge og afsidesliggende steder. Jeg har mødt mødre i Afrika, som hjælpeløst måtte se deres børn dø af sult, og mødt fædre i Sydamerika, som levede ved en fiskerig flod, men ikke kunne ernære deres børn, fordi de ikke havde lært at fiske. I begyndelsen delte jeg blot min egen mad med dem, men de skænkede mig deres kærlighed til gengæld.

Beruset af kærlighedens kraft, dyrkede jeg uopdyrket skov og såede frø. Sammen fangede vi fisk til de sultne børn, og træerne blev brugt til at bygge skoler. Jeg var lykkelig, selv når myggene stak mig over det hele, mens jeg fiskede hele natten. Selv når mine ben sank ned i mudder til knæene, var jeg lykkelig, fordi jeg kunne se fortvivlelsens skygger forsvinde fra mine naboers ansigter.

For at finde den korteste vej til verdensfreden, viede jeg mig til at inspirere forandringer i den politiske proces og ændre folks tankegang. Jeg mødtes med det tidligere Sovjetunionens daværende præsident Gorbatsjov som led i min indsats i forsoningen mellem kommunisme og demokrati. Jeg mødtes også med Nordkoreas præsident Kim Il Sung til en alvorlig diskussion om fred på Koreahalvøen.

Jeg kom til de Forenede Stater, der var i moralsk forfald, og antog rollen som en brandmand, kaldt til udrykning, for at genopvække den oprindelige, puritanske ånd. Jeg viede

mig til at finde løsninger på diverse konflikter i verden. For at forsones muslimer og jøder, tøvede jeg ikke med at tage til Palæstina, selv på en tid da terroren rasede. Vi kaldte tusindvis af jøder, muslimer og kristne sammen i fora til forsoning, og der blev organiseret fredsmarcher.

Ulykkeligt nok hersker konflikterne stadig. Dog skimter jeg håb, om at en fredsalder er ved at bryde frem i mit hjemland Korea. Koreahalvøen er blevet trænnet gennem endeløse lidelser og tragedier og splittelser. Jeg kan føle i hver celle af min krop, at en enorm energi er blevet lagret i Korea og er parat til at bryde ud. På samme måde som ingen kan standse forårets ankomst, således kan heller ingen menneskelig magt standse Himlens velsignelse til Koreahalvøen, der vil sprede sig til hele verden. Når velsignelsen kommer, bør folk være parate til at hæve sig som med tidevandet.

Jeg er en kontroversiel person. Bare det at nævne mit navn forårsager uro i verden. Jeg har aldrig søgt hverken rigdom eller berømmelse, men bare brugt mit liv på at tale om fred. Verden har imidlertid associeret mit navn med mange negative udtryk, afvist mig og kastet sten efter mig. De fleste er uinteresserede i, hvad jeg siger eller gør. De opponerer mig bare.

Jeg er uden skyld blevet sat i fængsel seks gange i mit liv – i det imperialistiske Japan, i Kim Il Sung's Nordkorea, i Sydkorea under Syngman Rhees regering og selv i USA – Undertiden blev jeg pryglet så hårdt, at kødet blev flænset af min krop. I dag refter der dog ingen sår på min sjæl af den grund. Sår forsvinder let i nærværelse af sand kærlighed. Selv fjendskab smelter bort uden spor i nærværelse af sand kærlighed. Et hjerte af sand kærlighed giver og giver af sig selv og ønsker at fortsætte med at give. Sand kærlighed er en kærlighed, der endog glemmer at den allerede har givet, og fortsætter med at give kærlighed igen. Jeg har levet hele mit liv beruset i en sådan kærlighed. Jeg ønskede ikke andet end kærlighed, og jeg helligede mig til at dele kærlighed med mine fattige naboer af hele mit hjerte. Sommetider har kærlighedens vej været så vanskelig, at mine knæ foldede sammen under mig, men selv da følte jeg mig lykkelig og helligede mig til at elske menneskeheden.

Selv nu er jeg opfyldt af en kærlighed, som jeg ikke har været i stand til at videregive. Det er min bøn, at denne kærlighed bliver til en flod af fred, som kan gennemvæde det tørkeramte land og flyde til Jordens ende. Derfor publicerer jeg nu denne bog for verden.

På det seneste har flere og flere mennesker udtrykt ønske om at vide mere om mig; Så for de nysgerriges skyld har jeg kigget tilbage på mit liv og åbent nedskrevet mine erindringer i denne bog. Med hensyn til de historier, der ikke var plads til i dette bind, håber jeg, der kommer andre lejligheder, hvor jeg kan formidle dem.

Jeg sender uendelig kærlighed til dem, der har haft troen på mig, forblevet ved min side og levet deres liv sammen med mig; især til min hustru, Hak Ja Han Moon, som har besteg de stejleste tinder sammen med mig, for hvilket jeg er hende uendeligt taknemlig.

Til sidst vil jeg gerne udtrykke min hjertelige tak til Eun Ju Park, direktøren for Gimm-Young Publishers, Inc., som med dyb oprigtighed og dedikation har arbejdet for udgivelsen af denne bog (den oprindelige, koreanske udgave), samt til alle i bogforlaget, der arbejdede hårdt for at redigere mine til tider komplekse sætninger til et lettere forståeligt sprog.

Sun Myung Moon
Cheongpyeong, Sydkorea
1. marts 2009

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forord

Kort over Korea

Kapitel 1 – Mad er kærlighed

- Det jeg lærte om fred, mens jeg blev båret på min fars ryg
- Glæden ved at give mad til andre
- At være venner med alle
- Et ubetinget kompas for mit liv
- Et stædigt barn, der aldrig giver op
- At elske naturen og lære fra den
- At tale med insekterne om universet
- En ihærdig elev

Kapitel 2 – Mit hjerte strømmer over med en flod af tårer

- Mellem frygt og inspiration
- Jo mere det gør ondt, jo mere bør man elske
- En uhvæset kniv bliver sløv
- Nøglen til at låse op for en stor hemmelighed
- Som en rødglødende ildkugle
- At blive ven med arbejderne ved at tage del i deres lidelser
- Hjertets stille hav
- "Du må ikke dø"
- En befaling der må adlydes
- Et riskorn kan virke større end hele Jorden
- Heungnam fængslet i sneen
- FN styrker åbner fængselsporten

Kapitel 3 – Åndelige rigdomme gennem indre kampe og lidelser

- "Du er min åndelige læremester"
- Den skøre, pæne mand ved brønden
- En kirke uden speciel trosretning
- To universiteter bortviser studerende og professorer
- Nye skud vokser på afsvedne grene
- Vi bliver trænet gennem smerten
- Det vigtigste er et oprigtigt hjerte

Kapitel 4 – Lancering af vores globale mission

- At følge Guds vej uden tanke for eget liv
- Penge ærligt tjent og brugt samvittighedsfuldt
- Dansens magt kan bevæge verden
- Små engle åbner en sti gennem den mørke skov
- Verdensturné
- Sidste fly til Amerika
- Vores fremtid ligger på havet
- Mit håb om en ny amerikansk revolution
- Washington Monument 1976
- "Græd for verden, ikke for mig"
- "Hvorfor skal min far i fængsel?"

Kapitel 5 – Kærlige familier kan ændre verden

- Min hustru, Hak Ja Han Moon
- En uforlignelig indre skønhed
- Løfter der aldrig må brydes
- At elske er at give og glemme
- Den fredfyldte familie er Himlens byggesten
- Ti års tårer smelter en svigerfars hjerte
- Ægteskabets sande betydning
- Sand kærlighed findes i sande familier
- Et eftermæle af kærlighed

Kapitel 6 – Kærlighed vil bringe forening

- Religionens kraft til at omvende mennesker til godhed
- Floden afviser ikke bækkene, der tilstrømmer den
- "Tillad religionsfrihed i Sovjetunionen"
- Koreas genforening vil medføre enhed i verden
- Mit møde med Præsident Kim Il Sung
- Landet er delt, men ikke dets folk
- Ikke ved geværer og sværd, men ved sand kærlighed

Kapitel 7 – Koreas fremtid, verdens fremtid

- Global harmoni starter på Koreahalvøen
- Fra lidelse og tårer til fred og kærlighed
- Målet for det 21. århundredes religion
- Kulturelle projekter udtrykker Guds kreativitet
- Havenes herre og verdens fremtid
- Store muligheder i den oceaniske æra
- En eneste mælkebøtte er mere værd end guld
- En løsning på fattigdom og sult
- Mere end velgørenhed for at gøre ende på hungersnøden

Kapitel 8 – En ny vision for ungdommen

- Sæt Jeres mål og lav om på livsstilen
- Favn hele verden
- Alt hvad vi ejer er et lån fra Himlen
- Find lykken ved at leve for andre
- Drømmen om en fredelig verden

Kapitel 1 – Mad er kærlighed

Det jeg lærte om fred, mens jeg blev båret på min fars ryg.

Jeg har levet mit liv med bare én tanke. Jeg ønskede at bringe fred til verden, se en verden uden krig og hvor hele menneskeheden lever i kærlighed. Nogle vil måske spørge, "hvordan er det muligt, at du allerede som barn tænkte på fred?" Men hvorfor er det så overraskende, at et barn drømmer om en fredfyldt verden?

I 1920, da jeg blev født, var Korea under japansk tvangsbesættelse. Selv efter befrielsen i 1945 fulgte Korea-krigen, den asiatiske økonomiske krise og utallige andre vanskelige kriser. Det er længe siden Korea har været forbundet med begrebet fred. Men tiderne med lidelse og forvirring har ikke kun været Koreas lod. De to verdenskrige, Vietnam-krigen og krigene i Mellemøsten beviser, at folk overalt ustandseligt opfatter hinanden med fjendskab, peger med skydevåben og bombarderer hinanden. For mennesker, der har oplevet disse rædsler, som flænses deres kød og brækker deres knogler, er fred noget de kun kan forestille sig som en drøm. Men fred er dog ikke så svær at opnå. Til at begynde med må vi finde fred i den luft, vi indånder, i vore naturlige omgivelser og i menneskene omkring os.

Som barn følte jeg, at engene var mit hjem. Så snart jeg havde slugt min skål ris til morgenmad, løb jeg ud af huset og tilbragte hele dagen i bakker og ved vandløb. Jeg kunne tilbringe hele dagen med at vandre rundt i skoven, der var beboet af mange forskellige dyr og fugle. Jeg spiste urter og vilde bær og sultede aldrig. Selv som barn vidste jeg, at min sjæl og krop følte sig bedst tilpas, når jeg befandt mig i skoven.

Oftentimes faldt jeg i søvn ude i bakkerne efter at have leget der. Min far blev nødt til at komme og hente mig. Når jeg hørte min far råbe i det fjerne "Yong Myung! Yong Myung!" kunne jeg ikke lade være med at smile, selv i søvne. Som barn hed jeg Yong Myung. Lyden af hans stemme vækkede mig, men jeg lod som om jeg stadig sov. Han løftede mig op på ryggen og bar mig hjem. Den følelse jeg havde, som han bar mig ned ad bakken på sin ryg – var en følelse af fuldkommen tryghed og velvære – det var fred. Det var sådan jeg lærte om fred, mens jeg blev båret på min fars ryg.

Jeg elskede skoven, fordi der her dvælede en verden af fred. Livsformerne i skoven bekæmper ikke hinanden. Naturligvis æder de hinanden og bliver ædt, men det er fordi de er sultne og har brug for at opretholde livet. De slås ikke på grund af fjendskab. Fugle hader ikke andre fugle. Dyr hader ikke andre dyr. Træer hader ikke andre træer. Kun uden fjendtlighed kan freden komme. Menneskene er de eneste, der hader andre medlemmer af samme art. Folk hader andre, fordi deres land er anderledes, deres religion er anderledes eller deres tankegang er anderledes.

Jeg har besøgt omtrent to hundrede lande. Der var ikke mange steder, hvor jeg tænkte for mig selv i lufthavnen, når jeg landede "Dette virker som et fredfyldt og lykkeligt land." Der var mange lufthavne, hvor soldater stod vagt med hævede geværer og blokerede gaderne på

grund af indre uro og borgerkrig. Lyden af skyderi hørtes dag og nat. Mere end én gang var jeg nær ved at miste livet i områder, hvor jeg kom for at tale om fred. I verden i dag findes endeløse rækker af konflikter og konfrontationer, både store og små. Millioner af mennesker har ingen mad og lider hungersnød. Dog bliver milliarder af dollars brugt til våben. Pengene der bliver brugt på våben og bomber ville kunne gøre ende på verdens hungersnød.

Jeg har viet mit liv til at bygge freds-broer mellem lande, der hader hinanden og betragter hinanden som fjender af ideologiske og religiøse grunde. Jeg skabte fora, hvor Islam, Kristendommen og Jødedommen kunne mødes. Jeg arbejdede for at forsonede de divergerende holdninger mellem de Forenede Stater og Sovjetunionen, da de var uenige om situationen i Irak. Jeg har været medvirkende i forsoningsprocessen mellem Nord- og Sydkorea. Jeg har ikke gjort dette for penge eller berømmelse. Fra det tidspunkt hvor jeg var gammel nok til at forstå, hvad der foregik i verden, har der kun været ét mål i mit liv, nemlig én forenet, fredelig verden. Jeg har aldrig ønsket mig andet. Det har ikke været let at leve dag og nat med freden som formål, men det er det eneste arbejde, der kan gøre mig lykkelig.

Under den Kolde Krig oplevede vi smerten ved at leve i en verden opdelt i to på grund af forskellige ideologier. Dengang troede man, at når bare kommunismen ville forsvinde, kunne der blive fred. Men nu hvor den Kolde Krig er passé, ser vi endnu flere konflikter. Nu er vi splittet på grund af race og religion. Mange nabolande er på kant med hinanden, og mange lande er endog delt internt grundet race- og religionsforskelle eller forskellig herkomst. Folk betragter hinanden som fjender baseret på sådanne skel og nægter at åbne hjertet for hinanden.

Når vi kigger på menneskehedens historie ser vi, at de mest brutale og grusomme krige blev udkæmpet mellem racer og ikke nationer. Den værste slags var mellem etniske grupper, men med religion som påskud. Under borgerkrigen i Bosnien, der er blevet kaldt én af det 20. århundredes værste etniske konflikter, blev tusindvis, inklusive børn, massakreret på det grusomste. Den 11. september 2001 mistede tusindvis af uskyldige mennesker livet, da World Trade Center tårnene i New York blev ødelagt af passagerfly, som med fortsæt styrtede ind i dem. Også for nylig i Gaza-området i Palæstina og det sydlige Israel mistede hundredvis livet efter intense konflikter. Menneskers hjem er blevet ødelagt, og folk lever på kanten af døden. Alt dette er de dystre resultater af konflikter mellem forskellige etniske grupper og religioner.

Hvad får folk til således at hade og slå hinanden ihjel? Selvfølgelig er der mange årsager, men religiøse forskelle er næsten altid involveret. Dette var også tilfældet i Golfkrigen og den arabisk/israelske konflikt, hvor der kæmpedes om kontrollen af Jerusalem. Når racismen udnytter religionen som påskud, bliver problemet ekstremt komplekst. Religionskrigenes dæmoner, som vi troede uddøde i Middelalderen, fortsætter med at hjemsøge os i det 21. århundrede.

Religionskrigene fortsætter med at dukke frem, fordi mange politikere udnytter fjendskabet mellem religioner til at befordre deres egne planer. Som redskab for politiske hensigter mister religionerne deres retning og vakler. De taber deres oprindelige formål af syne. Religionerne

eksisterer for at skabe fred, og alle religioner har et ansvar for at bidrage til verdensfreden, men vi ser beklageligvis, at religionerne er blevet årsag til konflikt.

Bag dette onde finder vi politiske intriger om magt og penge. En leders ansvar er først og fremmest at bevare freden. Men ofte synes ledere at gøre det modsatte og leder verden mod konfrontation og vold.

Ledere udnytter ofte religion og nationalisme som redskab for egne ambitioner. Når de ikke har hjertet på rette sted, flakker lande og nationaliteter rundt i forvirring. Hverken religion eller fædrelandskærlighed er onder i sig selv. De har værdi, hvis de bidrager til oprettelsen af et globalt samfund. Men hvis der insisteres på, at kun én bestemt religion eller etnisk gruppe har ret, og hvis andre religioner og etniske grupper bliver behandlet med foragt og angribes, mister religion og fædrelandskærlighed deres værdi. Når en religion går så vidt, at den tramper på andre og behandler andre religioner som værdiløse, så indbefatter den ikke længere godhed. Det samme gør sig gældende, når ens fædrelandskærlighed bliver brugt til at promovere ens egen nations fortrin på bekostning af andres.

Universets sandhed er, at vi skal anerkende og hjælpe hinanden. Selv det mindste dyr forstår dette. Hunde og katte kan ikke enes, men når de vokser op i samme husstand, er de venlige mod hinanden og imødekomende overfor hinandens afkom. Dette ser vi også i planter. Vinstokken slynger sig op ad et træ, afhængig af stammen for støtte. Træet siger dog ikke "Hov, hvad er du i færd med, sådan at kravle op ad min stamme?". Universets princip er, at alle lever sammen og for hinandens skyld. Enhver der afviger fra dette princip vil uvægerligt gå til grunde. Hvis nationaliteter og religioner fortsætter med ondskabsfuldt at angribe hinanden, har menneskeheden ingen fremtid. Der vil eksistere en endeløs cyklus af terror og krig, indtil vi en dag bliver udslættet som støv. Men vi er ikke uden håb, der er helt klart håb forude.

Jeg har levet mit liv uden nogensinde at opgive dette håb og har altid holdt drømmen om fred i live. Det jeg ønsker er fuldstændig at fjerne de mure og hegn, der deler verden på utallige niveauer, og skabe en verden af enhed. Jeg ønsker at nedrive barriererne mellem religioner og racer og udfylde kløften mellem rige og fattige. Når det er gjort, kan vi genetablere den verden af fred, som Gud skabte i begyndelsen. Jeg taler om en verden, hvor ingen sulter og ingen fælder tårer. For at hele en verden med manglende håb og kærlighed, har vi behov for at gå tilbage til de rene hjerter, vi havde som børn. For at aflægge vores umættelige begær for materielle goder og genoprette vores gode kerne som mennesker, må vi returnere til fredsprincipperne og det kærlighedens suk vi oplevede, da vi blev båret på vore fædres rygge.

Glæden ved at give mad til andre

Jeg har meget små øjne. Man har fortalt mig, at min mor efter fødslen spurgte: "Har min baby overhovedet øjne?" og hun forsøgte at løfte mine øjenlåg med fingrene. Da jeg så blinkede, udbrød hun glad: "Åh ja, han har heldigvis øjne!" Fordi mine øjne var så små, kaldte folk mig ofte et kælenavn, der betyder "Osans bitte små øjne." Osan var navnet på min mors hjemby, og med det navn refererede folk i vores landsby normalt til hende.

Jeg kan dog ikke huske nogen har sagt, at mine små øjne gjorde mig mindre attraktiv. Faktisk siger folk, som kender noget til fysiognomi - dvs. kunsten at tyde et menneskes karakter og skæbne ved at studere dets ansigtstræk - at mine små øjne tyder på, at jeg har anlæg for at blive en religiøs leder. Jeg tror, det er ligesom et kamera, der kan fokusere på genstande i længere afstand, jo mindre åbningen i blænderen bliver. En religiøs leder skal se længere ind i fremtiden end andre mennesker, så måske er små øjne tegn på denne evne. Min næse er også usædvanlig. Bare et enkelt blik, og det står klart, at denne næse tilhører en stædig og beslutsom mand, der ikke altid lytter til andre. Der må være noget om fysiognomi, for når jeg ser tilbage på mit liv, kan jeg konstatere, at fortolkningen af disse ansigtstræk afspejler den måde, jeg har levet mit liv på.

Jeg er født i 2221 Sangsa Ri (landsby), Deokeon distrikt, Jeong-ju kommune, Pyong-an provins, som anden søn af Kyung Yu Moon fra Nampyung Moon klanen og Kyung Gye Kim fra Yeonan Kim klanen. Jeg er født på den sjette dag i månekalenderens første måned i 1920, året efter Uafhængighedsbevægelsen af 1919.

Jeg har ladet mig fortælle, at vores familie bosatte sig i landsbyen Sangsa Ri på min oldefars tid. Min oldefar på fars side dyrkede selv jorden og producerede en masse ris. Således opbyggede han familiens formue med egne hænder. Han hverken røg eller drak spiritus, men foretrak at bruge pengene til at købe mad til folk i nød. Før han døde var hans sidste ord: "Hvis du giver mad til mennesker fra alle Koreas regioner vil du modtage velsignelser fra alle disse regioner." Så gæsteværelset hjemme hos os var altid fuldt af mennesker. Selv folk fra andre landsbyer vidste, at hvis de kom til vores hjem, kunne de roligt regne med at få et godt måltid mad. Min mor opfyldte sin rolle og tilberedte mad til alle disse mennesker uden at kny.

Min oldefar var meget aktiv, han ville aldrig hvile sig. Hvis han havde ekstra tid, brugte han den på at lave fodtøj af strå og sælge det på markedet. Da han blev gammel, købte han nogle gæs, slap dem løs med en bøn om, at alt ville gå godt for hans efterkommere. Han ansatte en lærer, der blev installeret i gæsteværelset, og gratis underviste landsbyens unge i kinesiske skrifttegn.

Folk i landsbyen gav ham ærestitlen "Sun-ok" (Godhedens juvel) og henviste til vores hjem som "et hjem der vil blive velsignet".

Da jeg blev født og voksede op, var det meste af den rigdom min oldefar havde akkumuleret borte, og vores familie havde kun lige nok til dagen og vejen. Familietraditionen

med at give mad til andre blev dog stadig holdt i hævd, selv hvis det betød, at der ikke var nok mad til familiemedlemmerne. Det første jeg lærte efter at have lært at gå var at servere mad for andre.

Under den japanske besættelse fik mange koreanere deres hjem og jord konfiskeret. Mange flygtede til Manchuriet, hvor de håbede at kunne begynde på et nyt liv. De passerede vores hjem, der lå ved hovedvejen som førte til Seoncheon i Nord Pyongan provinsen. Min mor tilberedte altid mad til de gennemrejsende, som kom fra over hele Korea. Hvis en tigger kom til vores hjem og bad om mad og min mor ikke reagerede hurtigt nok, tog min bedstefar sit eget måltid og gav det til tiggeren. Måske fordi jeg er født ind i en sådan familie, har jeg også brugt meget af mit liv på at brødføde folk. For mig er det at give mennesker mad det mest værdifulde arbejde. Når jeg spiser og ser nogen, der ikke har noget at spise gør det så ondt, at jeg ikke kan fortsætte mit eget måltid.

Nu skal jeg fortælle Jer om noget, der skete da jeg var ca. elleve år gammel. Det var sidst på året, og alle i landsbyen havde travlt med at tilberede riskager til nytårsfesten. Der var imidlertid en nabofamilie, der var så fattig, at den ikke havde noget at spise. Jeg så hele tiden deres ansigter for mig, og det gjorde mig så rastløs, at jeg gik rundt i huset og funderede over, hvad jeg kunne gøre. Til sidst snuppede jeg en sæk med 8 kg ris og løb ud af huset. Jeg havde så travlt med at få sækken ud af huset, at jeg ikke fik bundet for den. Jeg løftede den op over skulderen og løb ca. 8 km op langs en stejl sti for at komme til naboens hjem. Jeg var opstemt ved tanken om, hvor godt det ville føles at give disse mennesker nok mad, så de bare kunne spise alt det de ville.

Landsbymøllen lå ved siden af vores hus. Møllens fire vægge var bygget så tætte, at de kværnede ris ikke kunne slippe ud gennem sprækkerne, hvorfor det var et godt sted at undslippe vinden og holde sig varm om vinteren. Hvis man tog lidt brænde fra ovnen i vores hjem og tændte et lille bål i møllehuset, blev der varmere end i et *ondol*-opvarmet rum (Det koreanske Ondol-varmesystem opvarmer hele huset ved at sprede varmen gennem kanaler under gulvet). Nogle af de tiggere, som rejste rundt i landet, besluttede at tilbringe vinteren i møllen. Jeg var fascineret af de historier, de kunne fortælle om verden udenfor, og jeg tilbragte tid sammen med dem såtit, jeg kunne se mit snit til det. Min mor bragte mine måltider til møllen og samtidig ekstra mad til mine tiggervenner. Vi spiste fra de samme skåle og delte de samme tæpper om natten. Sådan tilbragte jeg vinteren. Da foråret kom, drog de af sted til fjerne egne, og jeg kunne ikke vente til det blev vinter igen, så de kom tilbage. Bare fordi de var fattigt klædt på, betød det ikke, at deres hjerter var fattige. De havde en åbenlys dyb og varm kærlighed. Jeg gav dem mad, og de delte deres kærlighed med mig. Det dybe venskab og den varme kærlighed, de viste mig dengang, er stadig en kilde til styrke for mig den dag i dag.

Når jeg rejser rundt i verden og ser børn lide under sult, husker jeg altid på, hvordan min bedstefar aldrig gik glip af en chance for at dele mad med andre.

At være venner med alle

Når jeg har besluttet mig for noget, må jeg straks føre det ud i livet, ellers kan jeg ikke sove. Som barn fik jeg undertiden en ny idé midt om natten, men blev nødt til at vente med at tage aktion indtil om morgenen. Jeg lå da vågen og ridsede i væggen for at få tiden til at gå. Dette skete så tit, at jeg næsten lavede hul i muren, og stykker af puds lå i en bunke på gulvet. Jeg kunne heller ikke sove, hvis jeg var blevet behandlet uretfærdigt den dag. Så stod jeg op af sengen og opsøgte 'slyngelens' hjem og udfordrede ham til at komme ud og slås. Jeg er sikker på, det har været meget vanskeligt for mine forældre at opdrage mig.

Jeg kunne heller ikke udholde at se andre blive behandlet uretfærdigt. Når børnene i landsbyen kom op at toppes, blandede jeg mig altid, som om jeg var ansvarlig for at retfærdigheden skete fyldest i enhver situation. Jeg vurderede hvem af børnene, der havde uret og udskældte vedkommende højlydt. En gang gik jeg til bedstefaderen til en dreng, der tyranniserede hele nabolaget. Jeg sagde: "bedstefar, dit barnebarn har gjort dit og dat slemt, det må du tage hånd om". Normalt var jeg for ung til at foreskrive en ældre, hvordan han skulle disciplinere sit barnebarn.

Jeg kunne opføre mig vildt, men var alligevel en dreng med et stort hjerte. Sommetider besøgte jeg min ældre, gifte søster i hendes mands familiehjem og forlangte, at de serverede ris, kylling og kager for mig. De voksne fattede aldrig uvilje mod mig af den grund, for de kunne mærke, at mit hjerte var fyldt med varm kærlighed.

Jeg var særlig god til at tage mig af dyr. Når fuglene byggede rede i et træ foran vores hus, gravede jeg et lille vandhul, så de kunne drikke vand. Jeg spredte også afskallet hirse fra forrådsammeret på jorden som føde for fuglene. I begyndelsen fløj fuglene bort, når nogen nærmede sig, men de fandt snart ud af, at den der fodrede dem var én der elskede dem, og de holdt op med at flyve væk, når jeg kom.

Engang fandt jeg på at opdrætte fisk. Så fangede jeg nogle og puttede dem i vandhullet. Jeg tog også en håndfuld fiskefoder og dryssede det over vandet. Men da jeg stod op den næste morgen opdagede jeg dog, at alle fiskene var døde i løbet af natten. Jeg havde sådan glædet mig til at avle disse fisk. Jeg stod i forbløffelse og betragtede dem flyde rundt på vandet. Jeg kan huske, at jeg græd hele den dag.

Min far holdt bier i massevis. Han tog en stor bikube og fastgjorde et fundament for bierne på bunden. Så deponerede bierne deres bivoks på en tavle, hvor de aflejrede honning. Jeg var et nysgerrigt barn og ville se, hvordan bierne byggede deres stade. Så jeg stak hovedet helt ind i bikuben og blev stukket af bierne til alvorlig grad. Mit ansigt svulmede så meget op, at det lignede én af de stråmætter, vi sad på.

En gang fjernede jeg en vokstavle fra én af bikuberne og fik mange skældud af min far. Når bierne var færdige med at bygge kuben, tog min far tavlerne og stillede dem til side. Disse var dækkede af bivoks, som kunne bruges som brændstof til lamper i stedet for olie. Jeg tog disse dyre tavler, brækkede dem op og bragte dem til hjem, der ikke havde råd til at købe olie

til deres lamper. Det var en god gerning, men jeg havde gjort det uden at spørge min far først og blev derfor strengt irettesat.

Da jeg var tolv år gammel havde vi meget få spil. Udvalget var et spil kaldet *yute*, et skaklignende spil kaldet *jang-gi* samt kortspil, der involverede penge.

Jeg nød det altid, når mange mennesker spillede med hinanden. Om dagen kunne jeg lide at spille *yute* eller sætte min drage op, og om aftenen tog jeg turen rundt i landsbyen til forskellige kortspil. Det var spil, hvor vinderen fik op til 120 won efter hvert spil, og jeg kunne gerne vinde mindst hvert tredje spil.

De fleste spil fandt sted Nytårsaften og ved første fuldmåne i det nye år. På disse dage vendte politiet det blinde øje til, og ingen blev arresteret for hasardspil. Jeg tog hen, hvor de voksne spillede, tog en lur om natten og fik dem til at spille bare tre spil med mig tidlig morgen, netop som de var ved at pakke op for natten. Jeg tog de penge, jeg havde vundet og købte mad, legetøj, slik og gavepakker til mine venner og til fattige børn fra de omkringliggende landsbyer. Jeg brugte ikke pengene på mig selv eller til at gøre noget dårligt. Når mine ældre søstres mænd besøgte vores hjem, bad jeg om at måtte tage penge fra deres tegnebøger. Så brugte jeg disse penge til at købe slik til de fattige børn. Jeg købte også sirup til dem.

I enhver landsby er der normalt folk, som lever vel og andre, der ikke gør det. Når jeg så et barn, der bare havde kogt hirse med som frokost til skole, kunne jeg ikke spise min egen mad, der bestod af ris. Så byttede jeg min ris for hans hirse. Jeg følte mig nærmere børnene fra de fattige end fra de rige familier, og jeg ønskede at afhjælpe deres sult. Det var den slags leg, jeg nød mest. Jeg var stadig et barn, men følte, at jeg burde være venner med alle. Faktisk ville jeg helst være mere end bare venner. Jeg ønskede hjertelige forhold, hvor man kunne dele sine dybeste tanker.

En af mine onkler var en grådig mand. Hans familie ejede et stykke jord med meloner, nær landsbymidten. Hver sommer, når melonerne blev modne og duftede lækker, tiggede landsbybørnene ham om at måtte smage. Men min onkel satte et telt op på området og holdt vagt og nægtede at give en eneste melon væk.

En dag gik jeg til ham og spurgte: "Onkel, ville det være ok, hvis jeg en dag kom og spiste al den melon, jeg kunne?" Onkel svarede velvilligt "Ja, det må du gerne".

Så sendte jeg bud til alle børnene om, at hvis nogen havde lyst til at spise melon, skulle de komme med en lærredsæk og samles foran mit hus ved midnat. Ved midnat førte jeg dem til min onkels melonhave og sagde til dem: "Nu skal I bare plukke en hel række meloner og ikke bekymre Jer om noget". Børnene løb hujende ind på melonmarken. Efter få minutter var adskillige melonrækker tømte. Den nat sad landsbyens forsultne børn på en kløvermark og spiste meloner, så de var revnefærdige.

Næste dag blev der en masse postyr. Jeg gik til min onkels hjem, og der var vild forvirring, ligesom en bikube, der er blevet pirket til. "Din lømmel" råbte min onkel. "Var det dig, der gjorde det? Er det dig, der har ødelagt et helt års arbejde med melonavl?"

Hvad han end sagde, gav jeg mig ikke. "Onkel", sagde jeg. "Kan du ikke huske, du sagde jeg kunne spise alle de meloner, jeg havde lyst til. Landsbybørnene ville gerne spise meloner, og deres trang var min trang. Var det rigtigt af mig at give dem en melon hver, eller burde jeg ikke have givet dem nogen?"

Da min onkel hørte dette, sagde han "All right, du har ret". Det blev enden på hans vrede.

Et ubetinget kompas for mit liv

Moon-klanen stammer fra Nampyung nær Naju, en by omkring 320 km syd for Seoul i Cholla-provinsen i landets sydvestlige region. Min tipoldefar, Sung Hak Moon havde tre sønner. Den yngste af disse var min oldefar, Jung Heul Moon, der selv havde tre sønner: Chi Guk, Shin Guk og Yoon Guk, Min bedstefar Chi Guk Moon var den ældste af disse.

Bedstefar Chi Guk Moon var analfabet, da han hverken havde gået i en moderne folkeskole eller den traditionelle landsbyskole. Hans koncentrationsevne var dog så stor, at han var i stand til at recitere den fulde ordlyd af den koreanske oversættelse af den klassiske tekst *Sam Guo Zhi*, (en populær og velkendt roman om de tre kongedømmer i klassisk kinesisk historie). Han havde lært den, bare ved at lytte til andre læse den op for ham. Det drejede sig dog ikke blot om *Sam Guo Zhi*. Når han hørte nogen fortælle en interessant historie, kunne han huske den udenad og genfortælle den med nøjagtigt de samme ord. Han kunne lære hvad som helst udenad, efter bare at have hørt det en enkelt gang. Min far slægtede ham på i denne henseende. Han kunne synge hele den kristne salmebog udenad; den var på over 400 sider.

Bedstefar opfyldte sin fars sidste ord om at leve sit liv i en givende ånd, men han var ikke i stand til at opretholde familiens formue. Dette skyldtes, at hans yngste bror, min grandonkel Yoon Guk Moon, optog et lån med sikkerhed i hele familiens ejendom og mistede alt. Efter denne hændelse oplevede familiemedlemmerne en meget vanskelig tid. Men min bedstefar og min far talte aldrig ondt om min grandonkel Yoon Guk af den grund, fordi de vidste, at han ikke havde mistet pengene ved spil eller lignende. Han havde derimod sendt penge til Republikken Koreas provisoriske regering, der befandt sig i den kinesiske by, Shanghai. På den tid var 70.000 won en stor sum penge, og det var det beløb grandonkel Yoon Guk skænkede til Uafhængighedsbevægelsen.

Grandonkel Yoon Guk var præst, uddannet ved Pyongyang Præsteseminarium. Han var en intellektuel, der talte flydende engelsk og var velbevandret i den kinesiske litteratur. Han var ansvarlig pastor for tre kirker, inklusive Deok Heung Kirken i Deok Eon Myeon. Han var også med til at lave udkastet til Uafhængighedsdeklarationen af 1919 sammen med Nam Seon Choe.

Da det blev afsløret, at tre ud af seksten kristne ledere blandt underskriverne havde tilknytning til Deok Heung Kirken, blev min grandonkels navn fjernet fra listen. Seung Heun Lee, én af de resterende underskrivere, som havde arbejdet sammen med min grandonkel ved etablering af Osan Skolen, bad grandonkel om at overtage alle hans sager i tilfælde af, at Uafhængighedsbevægelsen slog fejl, og han skulle dø i hænderne på det japanske kolonistyre.

Da grandonkel Yoon Guk kom tilbage til vores hjemby, producerede han titusinder af koreanske flag og delte dem ud til folk, der strømmede ud i gaderne, for at vise deres støtte til Uafhængighedsbevægelsen. Han blev arresteret den 8. marts under en demonstration, han ledte på bakken bag Aipo Meyeons administrationskontor. Demonstrationen, der støttede uafhængighed, var med deltagelse af Rektor, lærere og ca. 2.000 elever fra Osan Skole plus ca.

3.000 kristne og 4.000 andre af områdets beboere. Han fik 2 års fængselsstraf og blev indsat i EuiJu fængslet. Året efter blev han løsladt som del af en særlig benådning.

Selv efter løsladelsen kunne han aldrig opholde sig længe på ét sted på grund af den nådesløse forfølgelse fra det japanske politi, og han var altid på flugt. Han havde pådraget sig et stort ar, da det japanske politi havde tortureret ham ved at stikke ham med et bambusspyd og grave et stykke kød ud. Han blev også stukket i benene og på siden af ribbenene med skarpe bambusspyd, men han gentog, at han aldrig ville give op. Da japanerne fandt ud af, at de ikke kunne knække ham, tilbød de ham stillingen som amtsformand, hvis han ville love ikke at deltage mere i uafhængighedsbevægelsen. Han råbte højt: "Tror I virkelig, jeg ville tage imod en stilling og arbejde for Jer tyveknægte?".

Da jeg var omkring 7-8 år gammel boede grandonkel Yoon Guk hjemme hos os i en kortere periode, og nogle af medlemmerne fra den koreanske uafhængighedshær kom og besøgte ham. De havde ikke mange penge og var rejst til fods om natten gennem kraftigt snefald for at komme til vores hus. Min far lagde et tæppe over hovederne på os børn, så vi ikke vågnede. Jeg var allerede lysvågen og lå der under tæppet med store øjne og lyttede til de voksnes tale, det bedste jeg kunne. Skønt det var sent, slagtede min mor en kylling og kogte nudler, som hun serverede for frihedskæmperne.

Til den dag i dag har jeg ikke glemt de ord, jeg hørte min grandonkel Yoon Guk ytre, som jeg lå der under tæppet og holdt vejret i ophidselse. "Om man så skal dø" sagde han, "hvis man dør for sit land, bliver man velsignet". Han fortsatte: "Lige nu kan vi kun se mørket foran os, men den lyse morgen vil helt sikkert bryde frem." På grund af den tortur han havde lidt under det japanske politi, var hans krop ikke helt intakt, men hans stemme rungede af styrke.

Jeg kan også huske, jeg tænkte ved mig selv: "Hvorfor skulle sådan et fantastisk menneske som grandonkel i fængsel? Hvis blot vi var stærkere end Japan, ville det ikke være sket."

Grandonkel Yoon Guk fortsatte med at strejfe rundt i landet, idet han måtte undvige det japanske politis forfølgelse, og det var ikke før i 1966, mens jeg opholdt mig i Seoul, at jeg hørte nyt om ham igen. Grandonkel viste sig i en drøm til én af mine yngre fætre og fortalte ham "Jeg er begravet i Jeongseon, Kangwon provinsen". Vi tog til adressen, han havde givet i drømmen og fandt, at han allerede var afgang ved døden ni år tidligere. Vi fandt bare et gravsted dækket med ukrudt. Jeg fik hans jordiske rester genbegravet i Paju, Kyeonggi provinsen i nærheden af Seoul.

I årene efter Koreas befrielse fra Japan i 1945 jagtede og dræbte kommunisterne i Nordkorea kristne præster og frihedskæmpere i flæng. Grandonkel Yoon Guk, som var bange for at hans tilstedeværelse kunne skade familien, flygtede fra kommunisterne ved at krydse over den 38. Breddegrad og bosatte sig i Jeongseon. Ingen i vores familie var klar over dette. Han forsørgede sig selv i denne afsides bjergdal ved at sælge kalligrafipensler. Senere fik vi at vide, at han havde oprettet en traditionel landsbyskole, hvor han underviste i de kinesiske klassikere.

Ifølge hans tidligere studerende, kunne han lide at skrive digte med kinesiske skrifttegn helt spontant. Hans studerende har renskrevet og bevaret ca. 130 af disse, deriblandt de følgende:

Syd Nord fred

*Der er gået ti år siden jeg forlod mit hjem og drog mod Syd
Tidens forløb får mit hår til at gråne
Jeg ville gerne tilbage til Nord, men hvordan kan jeg?
Det der skulle have været et kort besøg til et fremmed land er blevet langvarigt.
Når jeg bærer det langærmede ko-hamp tøj hjemmefra, ved jeg sommeren er kommet
Medens jeg vifter med en silkevifte bekymrer efterårets komme mig
Fred mellem Syd og Nord kommer nærmere
Børn venter under tagskægget
Man skal ikke bekymre sig så meget.*

Skønt adskilt fra sin familie og bosat i Jeongseon, et land fremmed for ham på enhver måde, var grandonkel Yoon Guks hjerte fyldt med bekymring for sit land. Grandonkel efterlod sig også følgende poetiske vers:

*"Når du sætter dit mål i begyndelsen
må du love dig selv en høj standard;
tillad dig ikke den mindste personlige higen"*

Grandonkel Yoon Guks bidrag til Uafhængighedsbevægelsen blev senere anerkendt af Republikken Koreas regering. I 1977 blev han posthumt tildelt en præsidentpris og i 1990 Fortjenstmedalje for det Nationale Fundament. Selv nu reciterer jeg sommetider hans poetiske vers. De er gennemsyret med hans urokkelige kærlighed til sit fædreland, selv under alvorlig modgang.

På det seneste, som jeg er blevet ældre, tænker jeg oftere på grandonkel Yoon Guk. Hver fase af hans poesi, der udtrykker hans bekymring for sit land, trænger sig ind i mit hjerte. Jeg har lært vores medlemmer sangen *Daehan Jiri Ga* (Sang om koreansk geografi), hvis ord er skrevet af grandonkel Yoon Guk selv. Jeg kan godt lide at synge denne sang med medlemmerne. Når jeg synger denne sang fra Bjerg Baektu to Bjerg Halla føler jeg mig lettet af mine byrder.

Sang om den koreanske geografi

*Halvøen Korea i Østen
ligger mellem tre lande
Mod Nord, Manchuriets vide sletter
Mod Øst det dybe og blå (Japanske) hav
Mod Syd, et hav med mange øer*

*Mod Vest, det dybe Gulehav
Føde i havene på tre sider
En skat med alle forskellige slags fisk*

*Det Mægtige bjerg Baekdu står mod Nord
Leverer vand til floderne Amrok og Tuman
Flyder ind i havene øst og vest
Markerer en klar grænse til Sovjet
Bjerget Kumgang skinner klart i midten
En vildtpark, Koreas stolthed
Bjerget Halla rejser sig over det blå Sydhav
Et landemærke for fiskere på havet*

*De fire sletter Daedong, Hangang, Geumgang og Jeonju
giver vort folk føde og beklædning.*

*De fire miner Woonsan, Soonan, Gaecheon og Jaeryung
giver os Jordens skatte.*

*De fire byer Kyungsung, Pyongyang, Daegu og Kaesung
Skinner over landet.*

*De fire havne Busan, Wonsan, Mokpo og Incheon
Tager imod udenlandske skibe.*

*Jernbaner breder sig fra Kyungsung
og forbinder de to hovedlinier Kyung-Eui og Kyung-Bu.
Sidelinierne Kyung-Won og Honam løber nord og syd,
og dækker hele halvøen*

*Seværdigheder fortæller os om vor historie
Pyongyang, 2.000-årige by Dangun,
Kaesung, Koryos hovedstad
Kyungsung, Chosuns 500-årige hovedstad
Kyungju, med Shillas 2.000-årige kultur og
Pak Hyukkosais oprindelse
Chungchong har Buyo, Paekches historiske hovedstad.
Koreas sønner pionerer fremtiden
Civilisationens bølger rammer vore kyster
Kom ud fra bakkerne
og marcher fremad med styrke
Til verdens fremtid!*

Stædigt barn, der aldrig giver op

Min far var ikke god til at inddrive gæld, men hvis han selv havde lånt penge, respekterede han altid sit løfte om tilbagebetaling, selv hvis det betød, at han måtte sælge familiens ko eller selv fjerne én af søjlerne fra vores hjem og sælge den på markedet. Han sagde altid "Man kan ikke ændre sandheden ved snyderi. Kneb kan ikke betvinge sandheden. Ethvert produkt af snyderi vil kun bestå nogle få år, før det bliver afsløret."

Min far var en stor mand. Han var så stærk, at han uden besvær kunne gå en etage op ad trapperne med en sæk ris på skuldrene. Den kendsgerning, at jeg nu i en alder af halvfems stadig er i stand til at rejse rundt i verden og udføre mit arbejde, er resultatet af den fysiske styrke, jeg har arvet efter min far.

Min mor, hvis yndlingssalme var "Higher Ground", var også en ret stærk kvinde. Min brede pande og runde ansigt ligner hendes. Jeg har også arvet hendes ligefremhed og gode humør, og min stædige natur kommer også fra hende. Da jeg var barn, fik jeg øgenavnet "hele-dagen-hyleren". Jeg skaffede mig dette øgenavn, fordi jeg ikke holdt op med at græde hele dagen, når jeg først var begyndt. Desuden græd jeg så højlydt, at man skulle tro, der var hændt noget forfærdeligt. Folk der lå og sov kom ud af sengen for at se, hvad der var sket. Jeg sad heller ikke stille og græd, men hoppede rundt i hele værelset. Jeg kom til at slå mig og blødte så det skabte furor. Så intens var min personlighed, selv da jeg var lille.

Når først jeg havde besluttet mig for noget, gav jeg aldrig op, ikke om det så betød, at jeg brækkede knoglerne. Dette var naturligvis før jeg voksede op. Når min mor skældte mig ud for at have gjort noget forkert, svarede jeg hende igen og sagde "Nej, overhovedet ikke". Jeg kunne bare have indrømmet, at have taget fejl, men jeg ville hellere dø end at indrømme det.

Min mor havde dog også en stærk personlighed. Hun slog mig og sagde: "Tror du, at du kan slippe godt fra at ikke at svare dine forældre?" Engang slog hun mig så hårdt, at jeg faldt. Jeg rejste mig op igen og ville stadig ikke give mig. Hun stod bare foran mig og råbte. Selv da ville jeg ikke indrømme at have uret.

Min konkurrenceånd var lige så stærk som min stædighed. Jeg kunne ikke holde ud at tabe i nogen situation. De voksne i landsbyen sagde "Når Osan's små øjne har besluttet noget, så gør han det".

Jeg kan ikke huske, hvor gammel jeg var, da det følgende skete. Der var en dreng, der gav mig en blodtud og løb væk. Hele den næste måned gik jeg til hans hus hver dag og stod og ventede på, han skulle komme ud. De voksne i landsbyen var forbløffede over at se hvor vedholdende jeg var, og til sidst kom hans forældre og gav mig en undskyldning. De gav mig endda en dåse fyldt med riskager. Det betyder dog ikke, at jeg altid prøvede at vinde bare ved udholdenhed. Jeg var fysisk meget større og stærkere end mine jævnaldrende. Der var ingen, der kunne slå mig i armlægning. Engang tabte jeg en brydekamp til en dreng, der var tre år ældre end mig, hvilket gjorde mig så gal, at jeg ikke kunne sidde stille. Så gik jeg til et bjerg, der lå i nærheden, og skrællede barken af et akacietræ. De følgende seks måneder trænede

jeg mig på dette træ hver aften for at blive stærk nok til at vinde over drengen. Efter de seks måneder udfordrede jeg ham til en omkamp, og denne gang lykkedes det mig at vinde.

Hver generation i vores familie har haft mange børn. Jeg havde en storebror, tre storesøstre og tre yngre søstre. Faktisk var der fire andre søskende, der blev født efter Hyo Seon, den yngste søster, men de døde i en tidlig alder. Min mor fødte i alt tretten børn, men fem af dem overlevede ikke. Hendes hjerte må have været dybt forpint. Det var meget hårdt for en mor at opdrage så mange børn under så beskedne forhold. Hvis vi søskende blev samlet med vores fætre og kusiner i første og andet led, kunne vi klare alt. Det er dog længe siden, og nu føler jeg næsten, at jeg er den eneste tilbage i verden.

I 1991 var jeg i Nordkorea på en kort visit. Jeg tog til min hjemstavn for første gang i 48 år og fandt ud af, at min mor og de fleste af mine søskende, var døde. Kun en ældre søster og en yngre var tilbage. Min storesøster, der havde været som en mor for mig, da jeg var barn, var nu over 70 år og bedstemor. Min lillesøster var over 60, og hendes ansigt var fuld af rynker.

Som barn drillede jeg min lillesøster en del. Jeg råbte fx "Hej, Hyo Seon, du bliver gift med en enøjet fyr". Hun svarede "Hvad siger du? Hvor skulle du vide det fra, bror? Og så løb hun efter mig og dunkede mig på ryggen med sine små knytnæver.

Det år hun blev 18, skulle Hyo Seon møde en mand med hvem én af vores tanter prøvede at arrangere hendes ægteskab. Den morgen stod hun tidligt op, satte sit hår omhyggeligt og pudrede ansigtet. Hun rengjorde vores hjem fra ende til anden og ventede på sin potentielle brudgoms ankomst.

"Hyo Seon" sagde jeg for at drille hende "Du er virkelig opsat på at blive gift". Dette fik hende til at rødme, og jeg kan stadig huske, hvor smuk hun så ud med de røde kinder under pudderet.

Nu er det besøg til Nordkorea længe siden. Min storesøster, som græd så inderligt ved gensynet af mig, er nu også død, og kun lillesøster er tilbage. Det fylder mig med smerte, som om mit hjerte smelter bort.

Jeg var dygtig med hænderne og plejede at lave tøj til mig selv. Når det blev koldt, strikkede jeg mig hurtigt en hue. Jeg var bedre til det end kvinderne og gav strikketips til mine ældre søstre. Engang strikkede jeg et halstørklæde til Hyo Seon.

Mine hænder var store og tykke som bjørnepoter, men jeg nød håndarbejde og syede endog selv mit eget undertøj. Jeg skar stof fra en rulle, foldede det på midten, tilskar det i det rigtige mønster, sømmede, syede det og tog det på. Da jeg således havde lavet et par traditionelle koreanske sokker til min mor, udtrykte hun sin glæde ved at sige: "Nå, jeg troede ellers bare, at 'Anden Søn' fjollede rundt, men disse sokker passer mig helt perfekt".

På den tid var det nødvendigt at væve bomuldsstof i forberedelse til en datter og søns giftermål. Mor tog bomuld, satte det på rokkehjulet og spandt tråd. Dette kaldtes *to-ggaeng-i* på Pyungan provinsens dialekt. Hun satte vidden til tyve tråd og lavede tolv stykker bomuldsstof, tretten stykker bomuldsstof og så videre. Hver gang et barn skulle giftes, skabtes bomuldsstof så blødt og smukt som forarbejdet satin af mors ru hænder. Hun havde utroligt hurtige hænder. Andre kunne væve 3-4 stykker *to-ggang-i* stof om dagen, mens mor vævede

op til tyve. Når hun skulle skynde sig at færdiggøre forberedelserne til én af mine ældre søstres bryllup, kunne hun væve en hel rulle stof på en dag. Mor havde en utålmodig natur. Når hun havde besluttet sig for noget, arbejdede hun hurtigt for at få det gjort. Her ligner jeg hende meget.

Siden min barndom har jeg altid kunnet lide forskellig slags mad. Som barn nød jeg majs, rå agurker, rå kartofler og rå bønner. Under et besøg hos min mors familie, der boede ca. 8 km fra os, opdagede jeg noget rundt, der voksede på marken. Jeg spurgte, hvad det var og fik at vide det var "*jigwa*" eller "jordfrugt". På den egn blev søde kartofler kaldt "jordfrugter". Der var så én, der gravede en kartoffel op og dampkogte den til mig. Jeg spiste den og syntes den smagte så herligt, at jeg tog en hel kurvfuld og spiste dem helt alene. Det følgende år kunne jeg ikke holde mig fra min mors families hjem i mere end tre dage. Jeg råbte til min mor: "Mor, jeg går lige ud lidt" og så løb jeg hele de 8 km for at spise søde kartofler.

Der hvor vi boede, havde vi i maj måned, det vi kaldte "kartoffelpassagen". Vi overlevede vinteren på kartofler, indtil foråret kom, og vi kunne begynde på at høste byg. Maj måned var en kritisk periode, for hvis vores forråd af kartofler var brugt op, før byggen kunne høstes, begyndte folk at dø af sult. At overleve den tid, hvor kartoffellagrene blev udtømt og byggen endnu ikke var høstet, var det samme som at klatre op ad en stejl bjergpassage, derfor kaldte vi det "kartoffelpassagen".

Den byg, vi spiste på det tidspunkt, var ikke den velmagende fladkornede byg, vi ser i dag. Kornene var hårde og mere cylindriske i formen, men det gjorde ikke noget for os. Vi oplødte byggen i vand i et par dage, før vi tilberedte den. Når vi satte os til at spise, pressede jeg byggen ned med min ske, for at få den til at hænge sammen. Det hjalp dog ikke noget, for når jeg skuflede den op med skeen, spredte den sig som sand. Jeg blandede det med *gochujang* (rødt bønnepuré) og tog en mundfuld. Som jeg tyggede, blev byggrynene ved med at falde ud mellem tænderne. Så jeg måtte lukke munden tæt.

Vi fangede og spiste også træfrøer. I landområderne dengang gav man børnene træfrøer at spise, når de havde fået mæslinger og deres ansigter blev smalle efter vægttab. Vi fangede tre eller fire af disse frøer, som var store og havde masser af kød på deres flade ben, så pakkede vi dem ind i courgetteblade og ristede dem, så de blev meget møre og velmagende. Jeg kan heller ikke forglemme spurve- og fasankød. Vi tilberedte de kønne kulørte æg fra bjergfugle og vandfugle, der fløj over markerne, mens de udstødte en høj gispende lyd. Som jeg strejfede rundt i bakkerne og på marker, kom jeg til at forstå, hvordan Gud havde givet os en overflod af føde i naturen.

At elske naturen og lære fra den

Jeg var af naturen meget nysgerrig og ville vide alt om det, jeg så omkring mig. Jeg kunne ikke bare forbigå noget overfladisk. Jeg begyndte at tænke "Hvad mon det bjerg hedder, og hvordan mon der ser ud deroppe". Jeg blev nødt til at bestige bjerget og opleve det ved selvsyn. Da jeg var barn, klatrede jeg til tops på alle bjergene i en radius af 8 km fra vores hjem. Jeg færdedes overalt, selv på den anden side af bjergene. Når jeg således så et bjerg stråle i morgensolen, kunne jeg forestille mig for mit indre øje, hvordan det så ud på bjerget og betragtede det med fortrolighed. Jeg hadede endda at se steder, som jeg ikke kendte. Jeg måtte kende alt, som jeg kunne se, og selv det, der lå bagved. Ellers blev jeg så rastløs, at jeg ikke kunne holde det ud.

Når jeg tog op i bjergene, rørte jeg ved alle blomsterne og træerne. Det var ikke nok blot at kigge på dem med øjnene. Jeg måtte røre ved blomsterne, lugte til dem, og endda putte dem i munden og tygge på dem. Jeg elskede duftene, følelsen, og smagen til en sådan grad, at jeg ikke ville have haft noget imod at stikke næsen i krattet og holde den der hele dagen. Jeg elskede naturen så meget, at når jeg gik ud, tilbragte jeg hele dagen med at strejfe omkring i bakkerne og på markerne og glemte helt at tage hjem. Når mine ældre søstre gik ud i bakkerne for at indsamle vilde grøntsager, ledede jeg vejen op ad bakken og plukkede planterne. På grund af denne erfaring ved jeg en masse om mange slags vilde planter, der smager godt og har høj næringsværdi. Jeg kunne særligt godt lide en plante kaldet *sseumbagwi* (*ixeris dentata*, koreanerne bruger plantens rødder og blade) et medlem af solsikkefamilien. Den kan blandes med krydret bønnepuré og kommes i retten *gochujang bibimbap*, så denne får en vidunderlig smag. Når man spiser *sseumbagwi* skal man putte det i munden og så holde vejret i nogle sekunder. Det tager nemlig lige et øjeblik før den bitre smag fortager sig, og en anden, sød smag kommer frem.

Jeg kunne også lide at klatre i træer. Jeg klatrede især op og ned ad et kæmpe 200-år gammelt kastanjetræ, som stod i vores gård. Jeg nød udsigten fra de øverste grene af træet. Derfra kunne jeg se ud over landsbyen og endda længere. Når jeg sad deroppe, havde jeg ikke lyst til at komme ned igen. Sommetider blev jeg i træet indtil sent om aftenen, så kom den yngste af mine storesøstre ud af huset og klagede sig over, hvor farligt det var og forsøgte at få mig til at komme ned.

"Yong Myung, kom nu ned" sagde hun "Det er sent, og du skal komme ind og gå i seng".

"Hvis jeg bliver træt, kan jeg sove heroppe"

Ligegyldigt hvad hun sagde, flyttede jeg mig ikke fra kastanjetræets gren. Til sidst mistede hun tålmodigheden og råbte til mig:

"Kom så ned NU, din abekat".

Måske er det fordi, jeg er født i abens år (kinesisk kalender), at jeg var så glad for at klatre i træer. Når kastanjeburrerne hang i klaser fra grenen, tog jeg en brækket gren og hoppede op og ned for at få fat på dem. Jeg kan huske dette var rigtig sjovt. Jeg har ondt af børn i dag, der ikke vokser op på landet og således aldrig oplever den slags fornøjelser.

Fuglene, der fløj frit på himlen, var også genstand for min nysgerrighed. En gang imellem kom særligt kønne fugle forbi, og jeg studerede dem nøje, og noterede mig, hvordan hannen og hunnen så ud. Dengang var der ingen bøger, der kunne fortælle mig om de forskellige slags træer, buske og fugle, så jeg måtte selv undersøge dem hver især. Jeg glemte tit måltiderne, fordi jeg gik rundt i bjergene og ledte efter trækfuglenes gemmesteder.

Engang klatrede jeg op og ned ad et træ hver morgen og aften i flere dage for at holde øje med en skaderede. Jeg ville se, hvordan en skade lægger sine æg. Det lykkedes mig til sidst at se skaden lægge sine æg, og blev endog venner med fuglen. Første gang den så mig komme, skræppede den op og lavede en masse ståhej, men senere kunne jeg komme helt nær, og den forblev rolig.

Insekterne i området var også mine venner. Hvert år i sensommeren sang en glinsende cikade fra de øverste grene af et kakifrugttræ lige uden for mit værelse. Hver sommer var jeg taknemlig, når den høje, irriterende lyd af andre slags cikader, der havde støjet hele sommeren pludselig forstummede, og blev efterfulgt af den glinsende cikade. Dennes sang forkyndte, at den fugtige sommerårstid snart var forbi og det kølige efterår på vej.

Lyden lød noget i retning af: "Sulu Sululululu!" Når jeg hørte den glinsende cikade synge sådan, kiggede jeg op i kakitræet og tænkte "Selvfølgelig skal den sidde højt oppe i træet, så alle i landsbyen kan høre den og blive glade. Hvem ville kunne høre den, hvis den sad og sang i et hul?"

Jeg fandt hurtigt ud af, at såvel sommercikaderne som den glinsende cikade lavede elskovslyde. Om de sang "Mem mem mem" eller "Suluk Suluk" så havde de til hensigt at tiltrække en mage. Da jeg forstod dette, kunne jeg ikke lade være med at le, når jeg hørte et insekt begynde at synge. "Åh, du søger kærlighed, ikke sandt?" Syng bare og find dig en god mage". Lidt efter lidt lærte jeg at blive venner med alt i naturen på en måde, hvorpå vi kunne dele vores hjerter med hinanden.

Gulehavets kyst var kun ca. 4 km fra vores hjem. Det var så tæt på, at jeg nemt kunne se det fra de hjemlige bakker. Der strakte sig en række damme langs vejen til havet med bække der flød mellem dem. Jeg gravede ofte i én af disse ildelugtende damme og fangede ål og ferskvandskrabber. Jeg pirkede rundt overalt for at fange forskellige slags væsener i vandet og fandt således ud af, hvor de hver især levede. Ålen vil helst være usynlig, så den søger ind i et hul for at gemme sig. Den prøver at stikke hovedet og kroppen ind i hullet, men ofte kan den ikke få hele kroppen med, så det ender med at halen stikker frem. Jeg kunne nemt fange dem ved at gribe fat i halen og trække dem ud. Når vi fik gæster derhjemme, og de ønskede at spise ål, kunne jeg hurtigt løbe 6 km til vandhullerne og bringe fem ål med hjem. I sommerferien kunne jeg sagtens fange flere end 40 ål om dagen.

Der var én pligt, jeg ikke brød mig om. Det var at fodre koen. Ofte når min far bad mig om at fodre koen tog jeg den med til nabolandsbyens eng, hvor jeg tøjrede den og løb min vej. Efter at have løbet et stykke tid begyndte jeg at bekymre mig for koen. Når jeg kiggede tilbage kunne jeg se at den stadig stod der, hvor jeg havde tøjret den. Den stod bare der en halv dag eller mere og muh'ede og ventede på at nogen skulle komme og fodre den. Når jeg hørte

koens muh i det fjerne, fik jeg ondt af den og tænkte: "den ko!, hvad skal jeg gøre ved den?" I kan forestille jer, hvordan jeg prøvede at ignorere koens muh. Men når jeg så kom tilbage sent på aftenen, var den ikke vred på mig og prøvede ikke på at stange mig. Tværtimod var den bare glad for at se mig igen. Det fik mig til at forstå, at et menneskes holdning til vigtige mål i livet bør være som koens. Vent med tålmodighed, og noget godt vil komme til dig.

Vi havde en hund derhjemme, som jeg elskede højt. Den var så klog, at den vidste, hvornår jeg kom hjem fra skole og løb mig i møde, mens jeg stadig var i stor afstand hjemmefra. Når jeg så dens glæde ved at se mig, klappede jeg den med min højre hånd, så hvis den tilfældigvis befandt sig på min venstre side, gik den over på min højre side og gned hovedet mod mig for at blive kælet for. Så aede jeg den på hovedet og ryggen med min højre hånd. Hvis jeg ikke gjorde det, klynkede hunden og løb i cirkler omkring mig, mens jeg gik ned ad vejen. "Din bandit", sagde jeg "Du forstår kærlighed, gør du ikke? Du vil gerne have kærlighed"

Dyr forstår kærlighed. Har I nogensinde set, hvordan en hønemor sidder på sine æg, indtil de klækker? Hønen holder øjnene åbne og stamper med foden hvis nogen kommer nær. Jeg gik ind og ud af hønsehuset og vidste godt, det gjorde hønen gal. Når jeg kom ind i hønsehuset strakte hun hals og forsøgte at true mig. I stedet for at vige tilbage opførte jeg mig også truende over for hønen, og efter jeg havde været i hønsehuset nogle gange, lod hun blot som om hun ikke så mig. Men hendes fjer strittede og klørerne var lange og skarpe. Hun så ud, som om hun havde lyst til at suse over og angribe mig, men det kunne hun ikke på grund af æggene. Så hun sad bare der i sine kvaler. Jeg kom nær hønen og rørte ved hendes fjer, men hun flyttede sig ikke. Det så ud til, at hun var fast besluttet på ikke at røre sig ud af flækken, før æggene var klækket, selv hvis det betød, at nogen plukkede alle fjere af hendes bryst. Fordi hønen er så urokkeligt knyttet til æggene på grund af kærlighed, har den en autoritet, der holder selv hanen på afstand. Hønen behersker fuld autoritet i forhold til alt andet under solen, som vil den sige: "Jeg er ligeglad, hvem du er, du får ikke lov til at forstyrre mine æg".

Det er også en demonstration af kærlighed, når en so får smågrise. Jeg fulgte efter en so for at se, hvordan den fødte sit afkom. I fødselsøjeblikket trykker modergrisen med et højt grynt, og en griseunge smutter ud på jorden. Så grynter hun igen højlydt, og den næste lille gris kommer ud. Det var det samme med katte og hunde. Det gjorde mig meget glad at betragte disse små, spæde dyr, der ikke engang havde åbne øjne, når de kom til verden. Jeg kunne ikke lade være at le af glæde.

På den anden side var det også meget pinefuldt at se et dyr dø. Der lå et slagteri ikke langt fra vores landsby. Så snart en ko kom ind på slagteriet, dukkede en slagter straks op, og slog koen med en jernhammer på størrelse med et menneskes underarm. Koen faldt, og i næste øjeblik blev den afhudet og benene skåret af. Livskraften er så standhaftig, at selv efter benene var skåret af, fortsatte de tilbagesiddende stumper med at skælve. At betragte dette syn, bragte tårerne frem, og jeg græd højlydt.

Fra barnsben har jeg haft den ejendommelighed, at jeg vidste nogle ting, andre ikke vidste, som om jeg havde en overnaturlig evne. Hvis jeg sagde, det ville regne, så kom der regn. Jeg kunne sidde derhjemme og sige: "den gamle mand, hr. dit eller dat i landsbyen ved siden af har det ikke godt i dag" - og det stemte altid. Fra jeg var otte år gammel, var jeg velkendt som en super 'match-maker' (Kirsten giftekniv). Jeg behøvede bare at se et foto af brud og brudgom, og jeg kunne forudse alt. Hvis jeg sagde: "Dette ægteskab bliver dårligt" og de alligevel blev gift, endte det altid med, at de gik fra hinanden senere. Nu har jeg gjort dette til jeg er halvfems og kan sige alt om en person bare ved at se, hvordan vedkommende sidder eller griner.

Når jeg koncentrerede mig, kunne jeg sige, hvad min storesøster lavede på et bestemt tidspunkt. Så skønt mine ældre søstre var glade for mig, frygtede de mig også. De følte, at jeg kendte alle deres hemmeligheder.

Det lyder måske som om jeg havde en enorm overnaturlig magt, men der er faktisk ikke noget at være forbavset over. Selv myrer, som vi ofte tænker på som ubetydelige skabninger, er i stand til at sanse, hvornår regntiden kommer, og søger derefter i ly. Mennesker burde også kunne føle, hvad der er forestående for dem, hvis de er i forbindelse med naturen. Det er ikke så vanskeligt.

Man kan vide, hvilken vej vinden vil blæse ved omhyggeligt at iagttage skadens rede. En skade laver indgangen til sin rede på den modsatte side af vindretningen. Den tager kviste med næbbet og væver dem sammen på en indviklet måde og henter derefter mudder til at pudse redens tag og bund, så at regnen ikke kan trænge ind. Den arrangerer kvistenes ender, således at de alle vender samme retning. Ligesom en tagrende på et hus, får dette regnen til at løbe ned på ét sted. Når selv skader har den slags intelligens til overlevelse, ville det så ikke også være naturligt for mennesker at besidde denne evne?

Når jeg var på marked med min far, kunne jeg sige: "Far køb ikke den ko. En god ko bør have en pæn nakke og stærke forben. Den bør have en fast bagdel og ryg. Det har den ko ikke". Ganske rigtigt blev koen ikke solgt, og min far spurgte: "Hvor ved du alt det fra?" og jeg svarede for sjovt "Det har jeg vidst, siden jeg lå i min mors mave". Hvis man elsker køer, kan man sige en masse om dem.

Den mægtigste kraft i verden er kærlighed, og den mest skræmmende ting er en forenet krop og sjæl. Hvis man slapper af og fokuserer tankerne, findes der et sted dybt inde, hvor sindet er i stand til at falde til ro. Du må lade dit sind komme til dette punkt. Hvis du falder i søvn i den tilstand vil du være ekstremt følsom, når du vågner op. Det er tidspunktet, hvor du må afvise alle overflødige tanker og fokusere din bevidsthed. Så vil du være i stand til at kommunikere med alting.

Hvis du ikke tror mig, så prøv det med det samme. Hver livsform i verden søger at knytte sig til den, der giver mest kærlighed. Så hvis du ejer noget, du ikke rigtigt elsker, er dit ejerskab eller herredømme falsk, og du vil blive tvunget til at opgive det.

At tale med insekterne om universet

Det renser sindet at opholde sig i skoven. Lyden af blade, der rasler i vinden, lyden af vinden, der blæser gennem stråene, lyden af frøerne der kvækker i dammene. Det eneste man hører er naturens lyde. Ingen uvedkommende tanker i hovedet. Hvis man tømmer sindet og modtager naturen i hele kroppen, er der ingen adskillelse mellem dig og naturen. Naturen kommer ind i dig, og du bliver fuldstændig ét med naturen. I det øjeblik hvor skellet mellem én selv og naturen forsvinder, føler man en dyb følelse af lykke. Naturen bliver dig, og du bliver naturen.

Jeg har altid værdsat den slags oplevelser i mit liv. Selv nu kan jeg lukke øjnene og indtræde i en tilstand, hvor jeg føler mig ét med naturen. Nogle kalder dette for *anâtman* eller "ikke-selv", men for mig er det mere end det, fordi naturen trænger ind og bosætter sig på det sted, der er blevet tomt. Mens jeg er i den tilstand, lytter jeg til de lyde, naturen rækker mig: lyden af fyrretræerne, lyden af billerne - og vi bliver venner. Jeg kunne gå til en landsby, og før jeg mødte nogen, vidste jeg, hvordan folk havde det der. Jeg kunne gå til landsbyens marker og tilbringe natten der, mens jeg lyttede til det, afgrøderne fortalte mig. Jeg kunne se, om afgrøderne var triste eller glade, hvilket fortalte mig, hvilken slags mennesker levede her.

Grunden til jeg kunne sidde i fængsel i Sydkorea, De Forenede Stater og selv Nordkorea uden at føle mig ensom eller isoleret er, at selv i fængslet kunne jeg høre lyden af vinden, der blæste og kunne tale til insekterne, der var til stede sammen med mig.

I spørger måske "Hvad kan du snakke med insekterne om?" Selv det mindste sandkorn gemmer verdens principper, og selv et støvfug, der flyver gennem luften, indeholder universets harmoni. Alt omkring os er blevet til ved en kombination af kræfter så komplekse, at vi ikke engang kan forestille os det. Disse kræfter er tæt forbundet til hinanden. Intet i universet er undfanget udenfor Guds hjerte. Bevægelsen af bare ét blad indeholder universets åndedræt.

Siden barndommen har jeg haft evnen til at resonere med naturens lyde, som jeg strejfede omkring på bakker og enge. Naturen skaber en eneste harmoni og producerer en lyd så storslået og smuk. Ingen prøver at vise sig, og ingen bliver ignoreret, der eksisterer blot én overordnet harmoni. Når jeg havde vanskeligheder, trøstede naturen mig, når jeg brød sammen i fortvivlelse, rejste den mig op igen.

Nu om dage, når børn vokser op i byområder, får de ingen mulighed for at blive fortrolige med naturen. Men at udvikle følsomhed over for naturen er egentlig vigtigere end at udvikle vores viden. Hvad gavner det at give et barn en universitetsuddannelse, når det ikke kan føle naturen i brystet og følsomheden er sløv? Det menneske, der er adskilt fra naturen kan samle boglig viden her og der, men bliver let individualistisk og tilbyder materielle goder.

Vi skal kunne føle forskellen på lyden af forårsregnen, der falder som en svag hvisken og efterårsregnen, der falder med smæld og knitren. Kun det menneske, der er i god resonans

med naturen kan siges at have en god karakter. En mælkebøtte i blomst ved vejkanten har større værdi end al verdens guld. Vi må eje et hjerte, der forstår at elske naturen og elske andre mennesker. Den der ikke kan elske naturen og elske andre mennesker, kan heller ikke elske Gud. Alt i skabelsen personificerer Gud i symbolsk form, og menneskene er substantielle væsener skabt i Guds billede. Kun den person, der kan elske naturen, kan elske Gud.

Det betyder dog ikke, at jeg tilbragte al min tid med at strejfe rundt i bakkerne og lege på engene. Jeg arbejdede også hårdt og hjalp min storebror, der stod for gården. På en gård er der mange hverv, der skal gøres på bestemte årstider. Både rismarkerne og andre marker skal pløjes. Små risplanter skal udplantes, og ukrudt skal rykkes op. Når vi fjernede ukrudt, var den sværeste opgave at luge ukrudt på hirsemarkerne. Efter såning skal plovfurerne luges ud mindst tre gange, hvilket er uhyre anstrengende. Efter vi var færdige, kunne vi ikke rette ryggen op i et stykke tid.

Søde kartofler smager ikke så godt, hvis de sættes i ler. De skal plantes i en blanding af en tredjedel ler og to tredjedele sand for at komme til at smage bedst. Til dyrkning var menneskelige ekskrementer den bedste gødning. Jeg brækkede de tørre ekskrementer i småstykker med hænderne. Ved at hjælpe til på gården lærte jeg også, hvad der skal til for få bønner til at vokse godt, hvilken slags jord der egner sig bedst til sojabønner og hvilken slags er bedst til røde bønner. Jeg blev landmændenes landmand.

Pyongan provinsen var blandt de første steder i Korea, som accepterede den kristne kultur. En iøjnefaldende indflydelse var, at landsbrugsjorden allerede var blevet arrangeret i lige linier i 1930'erne og 1940'erne. For at udplante de små risplanter tog vi en stang med 12 markeringer med ens mellemrum, som indikerede, hvor rækkerne skulle være, og lagde den på tværs af marken. Så gik to personer langs med stangen og plantede hver seks rækker af planter.

Da jeg senere kom til Sydkorea, så jeg, at de her brugte en snor, og dusinvis af folk plaskede rundt. Det syntes at være en meget upraktisk metode. Jeg spredte benene til dobbelt skulderbredde, så kunne jeg plante hurtigere. Således var jeg i stand til at tjene penge nok i plantesæsonen til i det mindste at betale mine egne skolepenge.

En ihærdig elev

Da jeg blev ti år gammel, meldte min far mig ind i en traditionel skole i vores landsby, hvor en gammel mand underviste os i de kinesiske klassikere. I denne skole skulle vi bare huske et hæfte udenad hver dag. Jeg kunne koncentrere mig og lære den udenad på en halv time. Hvis jeg kunne stå foran skolelæreren og recitere dagens lektie, var jeg færdig for den dag. Hvis skolelæreren blundede tidligt på eftermiddagen, forlod jeg skolen, og gik ud i bakkerne og på engen. Jo mere tid jeg tilbragte i bakkerne, jo bedre vidste jeg, hvor man fandt spiselige planter. Til sidst spiste jeg så mange planter, at jeg ikke behøvede frokost og holdt op med at spise frokost derhjemme.

I skolen læste vi Konfucius' analekter og Mencius' værker, og vi blev undervist i de kinesiske skrifttegn. Jeg udmærkede mig i skrivning, og fra jeg var tolv år gammel, bad læreren mig om at skrive tegnene som standardmodel for de andre elever. Jeg ville dog hellere gå i en almindelig skole i stedet for den traditionelle landsbyskole. Jeg følte ikke, jeg bare skulle remse op af Konfucius' og Mencius' værker, mens andre lærte at bygge flyvemaskiner. Dette var i april måned, og min far havde allerede betalt forud for hele skoleåret. Skønt jeg godt vidste dette, besluttede jeg at forlade landsbyskolen og arbejdede på at overtale min far til at sende mig til en almindelig skole. Jeg arbejdede også på at overbevise både min bedstefar og min onkel. For at blive overført til underskolen, skulle jeg bestå en eksamen. For at studere til denne eksamen måtte jeg først på en forberedelsesskole. Jeg overtalte én af mine små fætre til at komme med mig, og vi begyndte sammen på den private Wonbong Forberedelsesskole.

Det følgende år, da jeg var fjorten, bestod jeg eksamen og blev overført til 3. klasse på Osan Skole. Jeg var begyndt sent, men var flittig og kunne springe 5. klasse over. Osan Skole lå 8 km fra vores hjem, men jeg kom aldrig for sent og havde ingen fraværdsdage. Hver gang jeg kom til toppen af en bakke, stod en gruppe elever og ventede på mig. Jeg gik dog så hurtigt, at de havde svært ved at følge trop. Sådan færdedes jeg på den bjergsti, hvor man ifølge rygterne kunne møde tigre.

Osan Skolen var en nationalistiskole, der var stiftet af Yi Sung Hun, som var aktiv i Uafhængighedsbevægelsen. Her blev der ikke undervist i det japanske sprog, det var endog forbudt eleverne at tale japansk. Dette var jeg ikke enig i. Jeg følte, at vi måtte kende fjenden, for at kunne besejre ham. Så jeg tog eksamen til en ny overflytning og begyndte i 4. klasse på den offentlige Jeongju Almindelige skole. I offentlige skoler blev alle klasser undervist på japansk, så jeg lærte *katakana* og *hiragana* (to japanske skriftformer) udenad natten før min første skoledag. Jeg forstod ikke japansk, så jeg tog alle lærebøgerne fra 1. til 4. klasse og huskede dem udenad i løbet af to uger. Så begyndte jeg endelig at kunne forstå sproget.

Da jeg gik ud af den offentlige, almindelige skole, talte jeg flydende japansk. På dimissionsdagen tilbød jeg at give en tale for en forsamling af alle de vigtige folk i Jeongju. Normalt forventes det, at eleven udtrykker taknemlighed for den støtte, han har modtaget fra lærerne og skolen. I stedet nævnte jeg alle mine lærere ved navn og evaluerede dem. Derefter

påpegede jeg visse problemer i forbindelse med den måde, hvorpå skolen blev administreret. Så talte jeg om, hvilken målrettethed mennesker i ansvarlige stillinger burde have på denne tid i historien. Jeg gav hele denne ret kritiske tale på japansk.

”Japanerne skulle pakke deres ting sammen hurtigst muligt og tage tilbage til Japan” sagde jeg. ”Vi har fået dette land overdraget af vore forfædre, og det er vort folks efterkommere, som skal leve her”.

Jeg sagde disse ting foran politichefen, amtmanden og borgmesteren. Det var i samme ånd som min grandonkel Yoon Guk, der havde udtalt ting, som ingen andre turde sige. Tilhørerne var chokerede. Da jeg kom ned fra podiet, kunne jeg se, at deres ansigter var helt blege.

Der skete mig intet den dag, men senere kom der problemer. Fra den dag registrerede det japanske politi mig som en person, der skulle overvåges, og de begyndte at holde øje med mig og var ret besværlige. Senere, da jeg forsøgte at tage til Japan for at fortsætte mine studier, nægtede politichefen at sætte sit stempel på blanketten, jeg havde brug for, hvilket voldte mig problemer. Jeg havde et stort skænderi med ham, men fik ham til sidst overtalt til at sætte sit stempel på formularen. Først da var jeg i stand til at rejse til Japan.

Kapitel 2 – Mit hjerte strømmer over i en flod af tårer

Mellem frygt og inspiration

Efterhånden som jeg blev ældre og mere moden, blev jeg optaget af spørgsmålet: "Hvad skal jeg lave, når jeg bliver stor?" Da jeg yndede at iagttage og studere naturen, overvejede jeg at blive videnskabsmand. Men efter at have set, hvordan det koreanske folk under det japanske kolonistyre blev udplyndret og led så meget, at de ikke engang kunne brødføde sig selv, ændrede jeg mening. Det blev mig klart, at det at blive videnskabsmand, selv hvis jeg vandt Nobelprisen, ikke var måden, hvorpå jeg kunne trøste de mennesker, der manglede tøj og mad.

Jeg ønskede at blive en person, der kunne bortviske tårerne, der flød fra menneskenes øjne og fjerne den sorg, der lå i deres hjerter. Mens jeg lå i skoven og lyttede til fuglesangen tænkte jeg: "Verden har brug for at blive gjort varm og følsom som denne sang. Jeg burde blive en person, der kunne få folks liv til at dufte som blomster." Jeg vidste ikke, hvilken karriere jeg skulle stræbe efter for at opnå dette, men jeg var overbevist om, at jeg burde blive et menneske, der skænker glæde til andre.

Da jeg var ti år gammel omvendte min familie sig til kristendommen takket være grandonkel Yoon Guk Moon, der var præst og levede et fromt liv i inderlig tro. Fra det tidspunkt gik jeg trofast i kirke uden at forpasse en eneste uge. Hvis jeg ankom til gudstjenesten bare en lille smule for sent, skammede jeg mig sådan, at jeg ikke kunne kigge op. Jeg ved ikke, hvad jeg i en så ung alder kunne have forstået, der inspirerede mig til at reagere på den måde, men Gud var allerede enormt tilstedeværende i mit liv. Jeg tilbragte mere og mere tid med at brydes med spørgsmål omkring liv og død og den menneskelige eksistens' lidelser og sorger.

Da jeg var tolv år gammel, overværede jeg min oldefars grav blive flyttet til en ny beliggenhed. Normalt var det kun de voksne i klanen, der blev tilladt at deltage ved en sådan lejlighed, men jeg ønskede brændende at se for mig selv, hvad der skete med folk, efter de var døde. Jeg fik til sidst overtalt mine forældre til at tage mig med. Da liget blev gravet op, og jeg så de jordiske rester blive fjernet, blev jeg grebet af uventet chok og frygt. Mens de voksne højtideligt og ceremonisk åbnede graven, så jeg bare et afpillet skelet. Der var intet spor af min oldefars træk, som mine forældre havde beskrevet for mig. Der var bare det uhyggelige syn af hvide knogler.

Det tog mig nogen tid at komme mig over synet af min oldefars knogler. Jeg sagde til mig selv: "Oldefar må jo have set ud som os. Vil det sige, at mine forældre også bare bliver forvandlet til en bunke hvide knogler efter døden? Er det også det, der vil ske med mig, når jeg dør? Alle dør en dag, men efter døden, ligger vi så bare der, ude af stand til at tænke på noget som helst?" Jeg kunne ikke få disse tanker ud af hovedet.

På omkring samme tidspunkt skete der nogle underlige ting i vores hjem. Især én hændelse har brændt sig fast. Hver gang vores familie vævede stof, tog vi trådresterne fra rokkehjulet og lagde dem i en krukke, indtil vi havde nok til at lave en rulle stof. Stoffet vi

lavede fra disse stumper blev kaldt *yejang* og var et specielt stof, der blev brugt, når ét af børnene skulle giftes. En aften blev disse stumper fundet spredt ud over grenene på et gammelt kastanjetræ i en nabolandsby, så træet så ud til at være helt hvidt. Vi kunne ikke begribe, hvem der kunne have taget stumperne fra krukken, båret dem til kastanjetræet, der lå i nogen afstand fra vores hus og spredt dem over hele træet. Det virkede ikke, som det kunne være gjort ved menneskehænder, og alle i landsbyen blev meget ængstelige.

Da jeg var seksten år gammel, oplevede vi den tragedie, at fem af mine yngre søskende døde på et eneste år. Ingen ord kan beskrive den hjerteskrærende sorg mine forældre oplevede ved at miste fem af deres børn på så kort tid. Døden syntes at sprede sig. Andre medlemmer af vores klan mistede deres dyr. I en familie døde deres ko pludseligt, skønt den havde været sund og rask. I et andet hjem døde der adskillige heste, den ene efter den anden. I et tredje hjem døde syv grise i løbet af en nat.

Den ene families lidelser syntes forbundet til nationens og hele verdens lidelser. Det foruroligede mig i stigende grad at se det koreanske folks elendige situation under Japans tiltagende nederdrægtige, tyranniske herredømme. Folk havde ikke nok at spise. Sommetider blev de tvunget til at spise græs eller koge barken af træerne, eller hvad de ellers kunne finde. Der syntes ikke at være ende på krigene rundt om i verden.

En dag læste jeg en artikel i avisen om en mellemskoleelev på min egen alder, der havde begået selvmord. "Hvorfor døde han?" spurgte jeg mig selv. "Hvad kan have drevet et så ungt menneske i døden?" Jeg var helt slået ud over denne nyhed, som om det var hændt for en person, der stod mig nær. Jeg hulkede i tre dage og nætter med avisen slået op på siden med artiklen. Tårerne blev ved med at strømme, og jeg kunne ikke få dem til at standse.

Jeg kunne ikke fatte de gentagne underlige hændelser i vores klan eller den kendsgerning, at tragedien ramte gode mennesker. Efter at have set min oldefars døde knogler under hans gravs overflytning, følte jeg mig tilskyndet til at begynde at stille spørgsmål vedrørende liv og død, og kæden af mærkelige hændelser i og omkring vores hjem bevirkede, at jeg klyngede mig til religionen. Men Guds ord, som jeg hørte i kirken, var ikke fyldestgørende alene, og gav mig ikke de klare svar, jeg søgte omkring liv og død. For at lette frustrationerne i mit sind begyndte jeg helt naturligt at fordybe mig i bønner.

"Hvem er jeg? Hvor kommer jeg fra? Hvad er meningen med livet? Hvad sker der med folk, når de dør? Findes der en verden for den evige sjæl? Eksisterer Gud virkelig? Er Gud virkelig almægtig? Hvis Han er, hvorfor ser Han da bare passivt til, mens menneskene lider? Hvis Gud skabte denne verden, har Han så også skabt lidelserne her? Hvad skal der til for at bringe Koreas tragiske situation under Japansk besættelse til ophør? Hvad er meningen med det koreanske folks lidelser? Hvorfor hader mennesker hinanden, slås og starter krige?" Mit hjerte var fyldt med disse alvorlige og fundamentale spørgsmål. Ingen kunne med nemhed besvare dem for mig, så min eneste udvej var at bede. Bønnen hjalp mig med at finde husværelse. Når jeg præsenterede problemerne, der voldte kvaler i mit hjerte, for Gud, forsvandt al min lidelse og sorg, og mit hjerte følte sig lettet. Jeg begyndte at tilbringe mere og mere tid i bøn til et punkt, hvor jeg oftere og oftere bad natten igennem. En for mig uforglemmelig dag havde jeg

en sjælden og kostbar oplevelse, hvor Gud besvarede mine bønner. Den dag vil altid stå som det kostbareste minde i mit liv, en dag jeg aldrig glemmer end ikke i drømme.

Det var natten før påske i det år, jeg blev seksten år. Jeg var på bjerget Mt. Myodu, hvor jeg havde bedt hele natten og i tårer tigget Gud om svar. Hvorfor havde Han skabt en verden så fuld af sorger og håbløshed? Hvorfor efterlod den alvidende og almægtige Gud verden i uendelig lidelse? Hvad kunne jeg gøre for mit stakkels fædreland? Hulkende stillede jeg disse spørgsmål igen og igen. Tidlig påske morgen efter hele natten i bøn, viste Jesus sig for mig. Han kom til syne på et øjeblik, ligesom et vindpust og sagde til mig: "Gud er i stor sorg over menneskehedens smerter. Du må påtage dig en speciel mission og udføre Himlens arbejde på Jorden.

Den dag så jeg Jesu sørgmodige ansigt helt klart. Jeg hørte hans stemme klart. Oplevelsen af at være vidne til Jesu manifestering fik min krop til at ryste voldsomt, ligesom espeløv i stærk vind. Jeg var overvældet af frygt så stor, at jeg følte jeg var ved at dø samtidig med en taknemlighed så dyb, at jeg følte, jeg kunne eksplodere. Jesus talte tydeligt om det arbejde, jeg skulle udføre. Det var ekstraordinære ord om at frelse menneskeheden fra dens lidelser og bringe Gud glæde.

"Det kan jeg ikke. Hvordan skulle jeg kunne gøre det? Hvordan kan du overhovedet overdrage mig en mission af så altafgørende betydning?" Jeg var virkelig bange. Jeg ønskede på én eller anden måde at undslippe denne mission, og klyngede mig til kanten af hans klæder, mens jeg græd utrøsteligt.

Jo mere det gør ondt, jo mere må du elske

Jeg var blevet kastet ud i ekstrem forvirring. Jeg kunne ikke åbne hjertet til mine forældre og dele min enorme hemmelighed med dem. Men jeg kunne heller ikke bare holde den for mig selv. Jeg var i vildrede om, hvad jeg skulle gøre. Det var klart, at jeg havde modtaget en særlig mission fra Himlen.

Det var sådan et kolossalt og umådeligt ansvar. Jeg skælvede af frygt for, at jeg måske ikke kunne klare det alene. Jeg klamrede mig til bønner endnu mere end før i et forsøg på at berolige mit rådvilde hjerte. Men selv bøn virkede ikke. Lige meget hvor meget jeg forsøgte, kunne jeg ikke bare et øjeblik befri mig fra mindet om mødet med Jesus. Mit møde med Jesus forvandlede mit liv fuldstændigt. Hans ulykkelige ansigtsudtryk var blevet præget i mit sind som brændemærket, og jeg kunne ikke tænke på noget andet. Fra den dag fordybede jeg mig helt i Guds Ord. Sommetider var jeg omgivet af et endeløst mørke og fyldt med en sådan smerte, at det var vanskeligt at få luft. Til andre tider var mit hjerte fyldt med glæde, som om jeg betragtede solopgangen i horisonten. For at berolige mit hjerte, der blev ved med at briste i tårer, skrev jeg det følgende digt:

HÆDESKRONEN

*Når jeg tvivler på folk, føler jeg smerte.
Når jeg dømmes folk, er det ulideligt.
Når jeg hader folk, har min eksistens ingen værdi.*

*Dog, når jeg tror, bliver jeg bedraget.
Hvis jeg elsker, bliver jeg forrådt.
Forpint og bedrøvet i aften, med hovedet i hænderne.
Har jeg uret?*

*Ja, jeg tager fejl.
Selv når vi bliver bedraget, tro alligevel.
Skønt vi bliver forrådt, tilgiv alligevel.
Elsk totalt, selv dem der hader dig.*

*Tør dine tårer bort og imødekom med et smil
dem der ikke kender andet end svig
og dem der forråder uden skrupler.*

*Åh, Herre, smerten ved at elske.
Se på mine hænder.
Læg din hånd på mit bryst
Mit hjerte er ved at bryde, hvilken pinsel.*

*Men da jeg elskede dem, der handlede imod mig,
blev sejren min.
Hvis du har gjort ligeså.
vil jeg skænke dig Hæderskronen.*

Jeg oplevede en række dage som disse, og de ledte mig dybere og dybere ind i bønnens verden. Jeg accepterede nye sandhedsord, som Jesus gav mig direkte, og lod mig aldeles fortrylle af Gud. Jeg levede mit liv fuldkommen anderledes end før. Jeg havde mange ting at tænke på, og forvandlede gradvist til en fāmært dreng.

Enhver der følger Guds vej må forfølge sit mål med hele hjertet og total hengivenhed. Det er en vej, der kræver målrettethed. Jeg er stædig af natur, så jeg har altid været vedholdende. Jeg brugte min medfødte ihærdighed til at overvinde vanskeligheder og følge den vej, jeg var blevet anvist. Når jeg begyndte at vakle, kunne jeg stabilisere mig ved at huske på følgende kendsgerning: "Jeg modtog Guds ord direkte." Det var dog ikke let at opofre denne periode af min ungdom, som jo kun kommer én gang, og vælge denne vej. Sommetider havde jeg bare lyst til at undslippe denne vej.

Den kloge håber på fremtiden og fortsætter målbevidst fremad, ligegyldigt hvor svær vejen bliver. Den dumme, på den anden side, kaster fremtiden bort til fordel for den umiddelbare lykke. Jeg havde også sommetider dumme tanker, da jeg stadig var meget ung, men til sidst valgte jeg den kloges vej. Jeg opofrede med glæde mit liv for at følge den vej, Gud ønskede. Jeg kunne ikke løbe bort, selv om jeg havde prøvet; dette var den eneste vej, jeg kunne have valgt. Så hvorfor kaldte Gud mig? Selv nu i en alder af halvfems, undrer jeg mig hver dag, hvorfor Gud kaldte mig. Af alle mennesker i verden, hvorfor valgte Han mig? Det var ikke på grund af et særligt godt udseende eller fremragende karakter eller dyb overbevisning. Jeg var bare en almindelig, stædig og fjollet knægt. Hvis Gud så noget i mig, må det have været et hjerte, der søgte Ham i dyb oprigtighed og min grådkvalte kærlighed til Ham. Uanset tid og sted, kærlighed er det vigtigste. Gud søgte et menneske, som ville leve med et hjerte af kærlighed og som, når det blev mødt med lidelse, kunne afskære den lidelse med en kniv af kærlighed, og det førte Ham til mig. Jeg var en dreng fra en landsby, uden specielle fortrin, men indtil i dag insisterer jeg altid kompromisløst på at leve ved Guds kærlighed og intet andet.

Der var intet, jeg kunne have fundet ud af alene, så jeg tog alle mine spørgsmål til Gud. Jeg spurgte: "Gud, eksisterer du virkelig?" og sådan fandt jeg ud af, at det gjorde Han. Jeg spurgte: "Gud, har du nogle specielle ønsker?" og sådan fandt jeg ud af, at Han også har specielle ønsker. Jeg spurgte Ham: "Gud, har du brug for mig?" og på den måde opdagede jeg, at Han behøvede mig.

På de dage hvor mine bønner og hengivenhed kommunikerede med Himlen, viste Jesus sig altid for mig, og han overbragte mig specielle budskaber. Når jeg var seriøs i mit ønske om at vide noget, kom Jesus med et blidt udtryk i øjnene og gav mig sandhedens svar. Hans ord var altid eksakte, og de slog mig dybt for brystet som skarpe pile. Disse var ikke bare ord; de var åbenbaringer, der åbnede en ny verden og læren om sandheden omkring skabelsen af universet. Når Jesus talte, føltes det som en blid vind, men jeg tog hans ord til hjertet og bad så oprigtigt og stærkt, at det kunne trække et træ op med rode. Gradvist fik jeg en ny forståelse af Guds formål med skabelsen af Universet og Hans skabelsesprincipper.

I løbet af sommeren samme år tog jeg rundt i landet på pilgrimsrejse. Jeg havde ingen penge, så jeg gik til husene og bad om mad. Hvis jeg var heldig, fik jeg kørelejlighed med en lastbil. Sådan besøgte jeg hvert en krog af landet. Overalt hvor jeg tog hen var mit hjemland en digel af tårer. Der var ingen ende på de bedrøvede suk af lidelse fra forsultne mennesker. Deres ulykkelige klager forvandlede til floder af tårer.

”Denne elendige situation må have en ende så hurtigt som muligt”. Sagde jeg til mig selv. ”Vort folk skal ikke fortsætte lidelserne i sorg og fortvivlelse. På én eller anden måde må jeg tage til Japan og til Amerika for at meddele verden det koreanske folks storhed.”

Under denne pilgrimsrejse, var jeg i stand til at fordoble min beslutsomhed for mit fremtidige arbejde.

Idet jeg knyttede mine to næver, blev mit sind forstærket, og jeg kunne tydeligt se for mig den vej, som jeg skulle følge i mit liv. ”Jeg vil helt absolut frelse vort folk og bringe Guds fred til Jorden.”

En uhvæset kniv bliver sløv

Da jeg var færdig med folkeskolen, flyttede jeg til Seoul og boede alene i Heuksok-Dong området, mens jeg gik på Kyeongsung Instituttet for Handel og Teknologi.

Vinteren i Seoul var ekstremt kold. Det var almindeligt, at temperaturen kunne falde til $\div 20^{\circ}\text{C}$, og når det skete, frøs Han-floden helt til. Huset, jeg boede i, lå på et højedrag, og der var ikke rindende vand. Vi hentede vand fra en brønd, der var så dyb, at mere end ti armlængder reb var nødvendige, for at spanden kunne nå ned til vandet. Rebet gik hele tiden i stykker, så jeg lavede en kæde og fastgjorde den til spanden. Men hver gang jeg hentede vand op, frøs mine hænder fast til kæden, og jeg måtte holde dem varme ved at puste på dem.

For at modstå kulden brugte jeg mine strikkefærdigheder. Jeg lavede en sweater, tykke sokker, en hue og vanter. Hatten var så smart, at der var dem, der troede jeg var en kvinde, når jeg gik med den rundt om i byen.

Jeg opvarmede aldrig mit værelse selv på de koldeste vinterdage, især fordi jeg ikke havde penge til det. Men jeg følte også, at bare det at sove med tag over hovedet betød, at jeg levede i luksus sammenlignet med de hjemløse mennesker, der måtte holde varmen på gaden. En dag var det så koldt, at jeg faldt i søvn, mens jeg holdt en lyspære mod kroppen under tæppet, ligesom en varmedunk. I løbet af natten brændte jeg mig på den varme pære, og huden skallede af. Selv nu når folk nævner Seoul, er det første jeg tænker på, hvor koldt det var i de dage.

Mine måltider bestod af en skål ris og aldrig mere en én sideret, selv om et normalt koreansk måltid tæller op til tolv sideretter. Det var altid ét måltid, én ret. En sideret var ok. Selv i dag, på grund af den vane jeg fik, da jeg boede alene, behøver jeg ikke en masse sideretter til mine måltider. Jeg foretrækker én vellavet sideret. Når jeg ser et måltid, der er lavet med mange sideretter, er det bare besværligt for mig. Jeg spiste aldrig frokost, da jeg gik i skole i Seoul. Jeg var blevet vant til bare at spise to måltider om dagen uden at føle mig sulten, mens jeg strejfede rundt i bakkerne som barn. Jeg fortsatte denne livsstil, indtil jeg var omtrent tredive år gammel.

Min tid i Seoul gav mig en god indsigt i, hvor meget arbejde er forbundet med at varetage en husstand.

Jeg vendte tilbage til Heuksok-Dong i 1980'erne og fandt til min forbavselse det hus, hvor jeg havde boet for så længe siden. Mit gamle værelse og den gård, hvor jeg hængte mit vasketøj op, var der stadig. Det var dog trist at opdage, at den brønd, hvor jeg havde stået og blæst på fingrene, mens jeg trak vandspanden op, nu var borte.

Under mit ophold i Heuksok-Dong havde jeg adopteret mottoet: "Før man forsøger at styre universet, må man først fuldende evnen til at styre sig selv". Hvilket også ville sige at for at have styrken til at frelse nationen og frelse verden, måtte jeg først træne min egen krop. Jeg trænede mig gennem sport og motionsøvelser samt gennem bøn og meditation. Hensigten var at kunne modstå sult samt andre følelser og ønsker fra min egen fysiske krop. Selv når jeg spiste et måltid, sagde jeg: "Ris, du skal være næring for det arbejde, jeg forbereder mig på".

Jeg lærte boksning, fodbold og selvforsvarsteknikker. Dette er grunden til, at jeg stadig er fleksibel som et ungt menneske, skønt jeg har taget på i vægt siden ungdommen.

Kyeongsung Instituttet for Handel og Teknologi havde den regel, at de studerende skulle skiftes til at gøre deres eget klasseværelse rent. I min klasse tog jeg ansvar for at rengøre klasseværelset hver dag helt alene. Dette gjorde jeg ikke som en slags straf. Det var et naturligt udtryk for ønsket om at elske min skole mere end nogen anden gjorde. I begyndelsen var der nogle, der prøvede at hjælpe mig, men de opdagede snart, at jeg ikke satte pris på assistance og foretrak at gøre det selv. Til sidst besluttede mine klassekammerater: "OK, gør det alene". Og således blev rengøringen mit job.

Jeg var en usædvanlig stille elev. Ulig mine klassekammerater deltog jeg ikke i tom småsnak, og der kunne ofte gå en hel dag, uden at jeg ytrede et ord. Dette var måske grunden til, at mine klassekammerater behandlede mig med respekt og var forsigtige, hvordan de opførte sig i min nærværelse, skønt jeg aldrig deltog i nogen fysiske voldsomheder. Når jeg skulle på toilettet, og der stod en lang, ventende kø af studerende, lod de mig straks gå først. Hvis nogen havde et problem, kom de ofte til mig for at få et godt råd.

Jeg stillede dog stædigt mange spørgsmål i timen, og der var en del lærere, som blev bragt helt ud af fatning, fordi de ikke kunne besvare mine spørgsmål. Når vi for eksempel lærte en ny formel i matematik eller fysik kunne jeg spørge: "Hvem har lavet denne formel?" Vær sød at forklare det til os trin for trin, så jeg kan forstå det helt nøjagtigt". Og jeg nægtede at give op, før jeg fik klare svar. Jeg var ubøjelig over for mine lærere, gravede dybere og dybere. Jeg kunne ikke acceptere noget princip i denne verden, før jeg havde pillet det fra hinanden og selv forstået det. Den samme stædige natur, der fik mig til at græde hele dagen som lille dreng kom også frem under studietiden. Ligesom under bøn gav jeg mig også fuldstændigt hen i mine studier og indsatte mig ihærdigt og oprigtigt.

Enhver opgave vi får kræver oprigtighed og dedikation. Og ikke blot for en dag eller to. Det må være en kontinuerlig proces. En kniv, der bliver brugt én gang og derefter aldrig hvæstet, bliver sløv. Det samme gælder for oprigtighed og dedikation. Vi må fortsætte vores bestræbelser hver dag med den tanke, at vi hvæsser knivens blad. Uanset opgaven, hvis vi fortsætter indsatsen på denne måde, når vi til sidst en mystisk tilstand. Hvis du tager en malerpensel og fokuserer al din oprigtighed og dedikation på din hånd og siger til dig selv, mens du koncentrerer dig: "En stor kunstner vil komme og hjælpe mig", kan du skabe et vidunderligt maleri, der vil inspirere verden.

Jeg satte mig for at lære at tale hurtigere og mere præcist end alle andre. Jeg gik ind i et lille forværelse, hvor ingen kunne høre mig, og øvede mig højt på udtalen af svære ord. Jeg øvede mig på at udtrykke, det jeg ville sige, meget hurtigt. Til sidst blev jeg i stand til at sige ti ord på den tid, det tog andre bare at sige ét. Selv nu og på trods af min alder, kan jeg tale meget hurtigt. Nogle siger jeg taler så hurtigt, at de har svært ved at forstå mig, men mit hjerte har så travlt, at jeg ikke kan holde ud at tale langsomt. Mit hoved er fuldt af ting, jeg gerne vil udtrykke. Hvordan kan jeg da sætte farten ned?

I den retning er jeg meget lig min bedstefar, der elskede at tale med folk. Bedstefar kunne gå omkring i 3-4 timer i vores gæsteværelse og forklare sit syn på dagens begivenheder. Sådan er jeg også. Når jeg er sammen med mennesker, hvor der er en god, oprigtig kommunikation, mister jeg tidsfornemmelsen og er ikke bevidst om, at det er ved at blive sent, eller at solen er ved at stå op. Ordene fra mit hjerte danner en ustoppelig strøm. Når jeg har det sådan, har jeg ikke lyst til at spise, jeg ønsker bare at tale. Det er svært for folk der lytter, og svedperler begynder at springe frem på deres pander. Sveden løber også ned ad mit ansigt, som jeg fortsætter med at tale, og de tør ikke undskylde sig og gå. Ofte ender det med, at vi bliver oppe hele natten sammen.

Nøglen til at låse op for en stor hemmelighed

Ligesom jeg havde besteg alle bjergtoppene omkring min hjemby, udforskede jeg også hvert hjørne af Seoul. Dengang var der en sporvognslinie, som løb fra den ene ende af byen til den anden. Prisen på en billet var kun 5 *jeon*, men jeg ønskede ikke at bruge de penge og gik hele vejen ind til bycentret. På varme sommerdage dryppende af sved, og på kolde vinterdage gik jeg, eller næsten løb, som for at gennembore min vej gennem den arktiske vind, der skar ind til benet. Jeg gik så hurtigt, at jeg kunne gå fra Heuksok-Dong, over Han-floden, til Hwa Shin stormagasin på Jong Ro, på bare 45 minutter. For de fleste ville det tage halvanden time, så I kan forestille Jer, hvor hurtigt jeg gik til.

Jeg sparede prisen på sporvognsbilletten og gav pengene til folk, der behøvede dem mere end jeg. Det var sådan et lille beløb, at det næsten var pinligt at give det, men jeg skænkede det med hele hjertet og ville have ønsket at kunne give en formue. Jeg ledsagede pengene med en bøn om, at de ville fungere som et frø for mange velsignelser til personen. Hvert år i april sendte min familie mig skolepenge. Men da jeg ikke bare kunne se på, at folk omkring mig var i økonomiske vanskeligheder, holdt pengene ikke engang til maj. Engang da jeg var på vej til skole, kom jeg forbi en mand, der var så syg, at han så ud til at være ved at dø. Jeg fik så ondt af ham, at jeg ikke bare kunne passere forbi, og bar ham på ryggen 2 km til et hospital. Jeg havde tilfældigvis de penge i lommen, som skulle betale min skole, så med dem betalte jeg hospitalsregningen, men derefter var der ingenting tilbage. De følgende dage rykkede skolen gentagne gange for betaling. Mine venner fik ondt af mig og lavede en indsamling for mig. Jeg skal aldrig glemme de venner, der hjalp mig igennem en sådan situation.

At hjælpe hinanden er også et forhold, der bliver modsvaret i Himlen. Man er måske ikke klar over det, når det sker, men senere når man ser tilbage, forstår man. "Nåh, så det var derfor Gud sendte mig der på det tidspunkt" Så hvis en person, der har brug for din hjælp, pludselig dukker op foran dig, må du forstå, at Himlen sendte dig den person for at du kunne hjælpe vedkommende. Så gør hvad du kan. Hvis Himlen ønsker, du giver den person ti enheder af hjælp, er det ikke nok kun at give ham fem. Hvis Himlen beder dig om at give ham ti, skulle du give ham hundrede. Når du hjælper en anden, bør du være parat til at tømme din tegnebog, om nødvendigt.

I Seoul så jeg *baram ddok*, ordret 'vind riskager' for første gang i mit liv. Det er kulørte riskager, der er lavet i smukke mønstre, og da jeg så én for første gang, blev jeg så imponeret over dens kønne udseende. Men da jeg satte tænderne i den, opdagede jeg, at den ikke havde noget fyld, kun luft. Den faldt bare sammen i munden.

Dette fik mig til at forstå nogle ting om Seoul på det tidspunkt. "Seoul er ligesom en vind riskage." Jeg forstod, hvorfor andre koreanere ofte anså folk i Seoul for at være nærige. På overfladen lignede Seoul en verden fuld af rige og vigtige mennesker. Men i realiteten var den fuld af fattige mennesker. Mange tiggere klædt i pjalter, levede under Han-flodens bro. Jeg besøgte dem, klippede deres hår for dem og delte mit hjerte med dem. Fattige mennesker har

mange tårer. De har en masse indestængte sorger. Jeg kunne bare sige nogle få ord, og de kunne bryde sammen i gråd. Sommetider gav én af dem mig lidt ris, som han havde tigget sig til. De gav det til mig med hænder skorpet med skidt. Jeg afslog dog aldrig maden, men modtog den med glæde.

I min hjemby gik jeg i kirke hver søndag, og den skik fortsatte jeg med i Seoul. Hovedsageligt gik jeg i Myungsudae Jesus Kirke, der lå i Heuksok-Dong eller Seobinggo Pinsekirken, der holdt gudstjenester på et sandområde på Han-flodens modsatte bred. På kolde vinterdage, når jeg krydsede den frosne flod til Seobinggo-Dong, kunne jeg høre isen knase under fødderne.

I kirken tjente jeg som søndagsskolelærer. Børnene nød mine timer og fandt dem interessante. Med alderen er jeg ikke mere så god til at fortælle vittigheder, men dengang kunne jeg fortælle sjove historier. Børnene elskede det. Når jeg græd, græd de med mig, og når jeg lo, grinede de også med mig. Jeg var så populær hos dem, at de fulgte mig overalt.

Bag Myungsudae ligger bjerget Mt. Seodal, der også er kendt som Mt. Darma. Jeg klatrede ofte op på en stor sten på Mt. Darma og tilbragte natten i bøn. Både i varmt og koldt vejr fordybede jeg mig i bøn uden at springe én dag over. Når jeg bad, græd jeg så næsen begyndte at løbe. Jeg bad i timevis over ord, jeg havde modtaget fra Gud. Hans ord var som kodede budskaber, og jeg var nødt til at fordybe mig endnu mere intenst i bøn. Når jeg tænker tilbage på det nu, kan jeg forstå, at allerede dengang havde Gud lagt nøglen til at låse op for hemmelighederne, i min hånd, men jeg var ikke i stand til at åbne døren, fordi mine bønner var utilstrækkelige. Jeg var så distræt, at jeg under måltiderne dårligt var klar over, at jeg var i færd med at spise.

Ved sengetid lukkede jeg øjnene, men kunne ikke sove. De andre studerende, der logerede i det samme hus, var uvidende om, at jeg gik op på bjerget for at bede. De må dog have følt, at jeg på én eller anden måde var anderledes, for de taltale mig med stor respekt. Generelt havde vi det godt sammen og fik hinanden til at grine ved at fortælle sjove historier.

Jeg kommer godt ud af det med enhver. Hvis en gammel kone kommer til mig, kan jeg være hendes ven. Hvis børn kommer, kan jeg lege med dem. Man kan kommunikere med hjertet med enhver, hvis man har kærlighed.

Fru Gi Wan Lee og jeg kom hinanden nær, efter hun havde følt sig inspireret af mine bønner under de tidlige morgenandagter i kirken. Vi opretholdt vores venskab i over 50 år, indtil hun forlod denne verden i en alder af 80 år. Hendes lillesøster, Fru Gi Bong Lee var travlt beskæftiget med at drive pensionatet, men hun havde altid en varm holdning over for mig. Hun plejede at sige, at hun ikke havde det godt, hvis hun ikke kunne finde noget at gøre for mig. Hun prøvede at give mig ekstra sideretter til mine måltider. Jeg talte ikke meget og var ikke særlig morsom, så jeg ved ikke, hvorfor hun ønskede at behandle mig så godt. Nogen tid senere, da det japanske kolonipoliti holdt mig tilbage på Kyeonggi provinsens politistation, bragte hun mig tøj og mad. Selv nu bliver jeg varm om hjertet, når jeg tænker på hende.

Der var en fru Song, der havde en lille forretning i nærheden af mit pensionat, som også hjalp mig meget i denne periode. Hun sagde, at når man bor langt fra sin hjemby, er man altid

sulten, og hun bragte mig nogle varer fra sin butik, som ikke var blevet solgt. Det var en lille forretning, og hun havde knap nok tilstrækkeligt med penge til at klare sig selv, men hun tog sig altid af mig med et omsorgsfuldt hjerte.

En dag holdt vi gudstjeneste på sandet ved Han-floden. Da det blev tid til frokost, fandt alle sig et sted, hvor de kunne sidde og spise. Jeg var ikke vant til at spise frokost, og følte mig utilpas ved at sidde der uden noget at lave, mens de andre spiste. Så jeg gik stille hen og satte mig lidt væk fra gruppen på en bunke sten. Fru Song så mig derovre og bragte mig to stykker brød og to iskager. Hvor taknemlig jeg følte mig! Disse ting kostede ikke ret mange penge, men jeg har aldrig glemt den taknemlighed, jeg følte i det øjeblik.

Jeg husker altid, når nogen har hjulpet mig, ligegyldigt hvor lidt det måtte være. Selv nu i en alder af halvfems år, husker jeg hver eneste gang, folk har hjulpet mig, og hvad de gjorde for mig. Jeg kan aldrig glemme de mennesker, der uden tøven bragte sig selv i vanskeligheder på mine vegne og velvilligt gav afkald på egne fordele.

Hvis jeg modtager en tjeneste, er det vigtigt for mig at gøre gengæld. Hvis jeg ikke møder den person igen, der gjorde noget for mig, føler jeg det vigtigt i det mindste at huske personen i mit hjerte. Jeg vil da oprigtigt forsøge at gøre gengæld ved at hjælpe et andet menneske i stedet.

Som en rødglødende ildkugle

Efter at have dimitteret fra Kyeongsung Instituttet i 1942, rejste jeg til Japan for at fortsætte mine studier. Jeg tog derover, fordi jeg følte, jeg havde brug for indgående kendskab til Japan. På toget til Busan kunne jeg ikke standse tårerne. Jeg dækkede mig til med min frakke og græd højlydt. Jeg kunne ikke holde op med at græde, næsen løb, og ansigtet svulmede op. Det bedrøvede mig så dybt at skulle forlade mit land, der var som forældreløs og led under kolonistyreets åg. Jeg kiggede ud af vinduet mens jeg græd, og kunne se bakkerne og floderne græde endnu mere vemodigt end jeg. Jeg så med egne øjne, hvordan tårerne flød fra græsset og træerne. Efter at have set denne vision, udbrod jeg: "Jeg lover mit hjemlands bakker og strømme, at jeg kommer tilbage medbringende mit hjemlands befrielse. Græd ikke, men vent på mig".

Jeg gik ombord på Busan-til-Shimonoseki færgen klokken to om morgenen den 1. april. Der blæste en stærk vind den nat, men jeg kunne ikke forlade dækket. Jeg blev der, mens jeg iagttog lysene fra Busan fortone sig i det fjerne, og blev på dækket indtil morgengry. Efter ankomst til Tokyo, kom jeg ind på Waseda Koutou Kougakko, et teknisk gymnasium tilknyttet Waseda Universitet. Jeg studerede i den elektriske ingeniøraftdeling. Jeg valgte denne, da jeg følte, at jeg ikke kunne stifte en ny religiøs tankeretning uden at kende moderne ingeniørvidenskab.

Den usynlige matematiske verden har noget tilfælles med religion. For at udrette noget stort må et menneske udmærke sig ved kraften af tankedisciplin. Måske på grund af mit store hoved var jeg god til matematik, som ellers betragtedes som vanskeligt, og fandt emnet interessant. Mit hoved var så stort, at det var vanskeligt for mig at finde en hat, der passede. Jeg blev nødt til at gå til en fabrik to gange for at få en hattemager til at skræddersy den til mig. Det har måske også noget at gøre med størrelsen på mit hoved, at jeg er god til at koncentrere mig og afslutte en opgave på rimelig kort tid, hvor det kan tage andre årevis.

Under mine studier i Japan overdængede jeg igen mine lærere med spørgsmål, ligesom jeg havde gjort i Korea. Jeg kunne blive ved og ved med at spørge. Nogle af lærerne prøvede at ignorere mig. Men hvis jeg var i tvivl om noget, kunne jeg ikke være tilfreds, før jeg havde undersøgt sagen helt til bunds og fundet løsningen på problemet. Jeg var ikke med vilje ude på at sætte mine lærere i forlegenhed. Jeg følte bare, at hvis jeg studerede et fag, så skulle det studeres til bunds.

På mit skrivebord i pensionatet havde jeg altid tre åbne Bibler liggende side om side. En var på koreansk, én på japansk og én på engelsk. Jeg læste de samme passager på tre forskellige sprog igen og igen. Hver gang jeg læste en passage, understregede jeg og lavede notater i margenen, så siderne i min Bibel blev skjoldede af sort blæk og svære at læse.

Kort efter skolen var begyndt, deltog jeg i et velkomstarrangement, der blev holdt af Sammenslutningen af Koreanske Studerende for nye studerende landsmænd. Der sang jeg en sang fra vores hjemland med stor lidenskab, der viste al min kærlighed for mit land. Det japanske politi var til stede, og på den tid forventedes det, at koreanere integrerede sig i den

japanske kultur. Jeg sang imidlertid den koreanske sang med stolthed. Dong Moon Eom, der samme år var startet i afdelingen for arkitektur, blev meget bevæget over at høre mig synge den sang, og vi blev fra den dag venner for livet.

Koreanske studerende, der gik på forskellige skoler i Tokyo området, havde dannet en undergrunds-frihedsbevægelse. Dette var meget naturligt, da vores land jamrede sig i smerte under det japanske kolonistyre.

Bevægelsen voksede som reaktion på det japanerne kaldte den "Store Østasiatiske Krig" (1937-1945). Som kampene blev mere intense, begyndte japanerne at indkalde uskyldige koreanske studerende "studentsoldater" og sende dem til krigsfronten. Dette provokerede uafhængighedsbevægelsens undergrundsarbejde. Vi debatterede længe om, hvad der skulle ske med Hirohito, den japanske kejser. Jeg påtog mig en vigtig rolle i bevægelsen, med udførelse af forskellige aktioner. Dette involverede tæt samarbejde med den Koreanske Republiks Provisoriske Regering, der befandt sig i Shanghai og lededes af Kim Gu. Mit ansvar i den stilling kunne have krævet mit liv, men dette afskrækkede mig dog ikke, da jeg følte, at omkom jeg, ville det være i en retfærdig sags tjeneste.

Der lå en politistation på højre side af Waseda Universitet, og snart fik det japanske politi nys om mit arbejde og holdt skarpt øje med mig herfra. Politiet vidste altid, når jeg skulle tilbage til Korea i skoleferierne og fulgte efter mig til havnen eller togstationen for at være sikker på, at jeg rejste. Jeg har ikke engang tal på de gange, jeg blev taget i varetægt af politiet, slået, tortureret og låst inde i en celle. Men selv under den værste tortur nægtede jeg at give de oplysninger, de søgte.

Jo mere de slog mig, jo mere frygtløs blev jeg. Engang kæmpede jeg på rækværket af en bro, der hed Yotsugawa Broen med politiet, der havde jagtet mig. Jeg rev et stykke af rækværket, og brugte det som våben i kampen. I de dage var jeg som en ildkugle.

At blive ven med arbejderne ved at tage del i deres lidelser

Ligesom i Seoul gjorde jeg det også til en vane at bevæge mig overalt i Tokyo. Når mine venner tog til steder såsom Nikko for at nyde den smukke natur, foretrak jeg at blive tilbage og spadserere rundt i alle Tokyos kvarterer. Jeg fandt ud af, at det var en by, der så fin ud på overfladen, men i virkeligheden var fuld af fattige mennesker. Jeg gav alle de penge, jeg modtog hjemmefra, til de fattige.

Dengang led folk af sult i Japan. Blandt de koreanske studerende var der også mange, der var i økonomiske vanskeligheder. Når jeg hver måned fik tildelt mine madkuponer, gav jeg dem alle bort til de studerende, der ikke havde råd og sagde "Spis. Spis bare alt det du kan". Jeg bekymrede mig ikke om at tjene penge. Jeg kunne arbejde hvor som helst som daglejer og få føden. Jeg kunne godt lide at tjene penge og bruge dem som hjælp til skolepengene for de studerende, der ikke havde nok. Når jeg hjalp andre og gav dem mad, blev jeg fyldt med energi.

Efter jeg havde foræret alle mine penge væk, arbejdede jeg som cykelbud med en lille anhænger på træk. Jeg kørte til alle distrikter af Tokyo med den cykelvogn. Engang i Ginza med alle de strålende lys, kom jeg kørende med en telefonpæl på anhængerens, men den væltede af midt i et vejkryds, og alle omkring mig måtte løbe for livet. Takket være mine erfaringer dengang, kender jeg stadig Tokyos geografi som min egen bukselomme.

Jeg var arbejder sammen med arbejderne og blev deres ven. Ligesom arbejderne, der lugtede af sved, gik jeg til arbejdspladserne og arbejdede, indtil sveden drev af mig. De var mine brødre, så den dårlige lugt generede mig ikke. Jeg delte sovetæpper med dem, der var så beskidte, at sorte lus kravlede hen over dem på lige linie. Jeg tøvede ikke med at gribe hænder, der var skorpet af skidt. Deres sved blandet med snavs var fuld af uimodståelig hjertevarme. Det var deres varme hjerter, jeg fandt så tiltrækkende.

Jeg havde hovedsageligt job som arbejdsmand på Kawasaki Stål- og Skibsværft. Ved skibsværftet lå der pramme, som brugtes til at transportere kul. Vi dannede hold på tre arbejdere hver og arbejdede indtil klokken ét om natten. Vi fyldte prammen med 120 tons kul. Os koreanere kunne udføre på én nat, det der tog japanerne tre dage.

Der var folk på arbejdspladserne, der aftvang arbejdernes blod og sved. Disse var ofte formændene, der dirigerede arbejderne direkte. De kunne tage 30 procent af de penge, arbejderne under dem havde tjent, og beholde dem for sig selv. Arbejderne var magtesløse og kunne intet gøre. Formændene udnyttede de svage, men indsmigrede sig hos dem, der var stærke. Jeg blev så vred på én af formændene, at jeg til sidst gik til ham sammen med to venner og forlangte, at han betalte arbejderne deres fulde lønninger.

"Hvis du har folk til at arbejde, betaler du dem nøjagtigt, hvad du skylder dem", sagde jeg til ham.

Han nægtede stadig den første dag, så vi kom igen den næste dag og den tredje. Vi var fast besluttet på at presse ham, indtil han gav efter. Til sidst sparkede jeg ham, så han faldt.

Jeg er normalt et stille og ikke-voldeligt menneske, men når jeg bliver rigtig gal kommer min ungdoms stædige natur frem, og jeg er i stand til at sparke.

Kawasaki Stålværftet havde nogle bassiner, der benyttedes til at opbevare svovlsyre i. Arbejderne måtte stige ned i dem for at rense dem og få råmaterialet til at løbe ud. Osen fra svovlsyren var ekstrem giftig, og man kunne ikke opholde sig deri mere end et kvarter. Under sådanne elendige arbejdsbetingelser, måtte arbejderne risikere livet på arbejdet for at tjene til føden. Mad var så vigtig, at folk var villige til at risikere livet for den.

Jeg var altid sulten. Jeg passede dog på ikke kun at spise et måltid for min egen skyld. Jeg følte, der burde være en speciel grund for mig til at spise et måltid mad. Så når jeg satte mig ned for at spise, spurgte jeg mig selv om grundene til min sult: "Har jeg virkelig arbejdet hårdt? Arbejdede jeg for mig selv eller for et alment formål?" Jeg kiggede på en skål ris og fortalte den: "Jeg spiser dig, så jeg kan udføre opgaver, der er mere glørværdige og endnu mere i den almene interesse end dem i går." Så smilede risen tilbage til mig med billigelse. I sådanne øjeblikke var det at spise et måltid mad en mystisk og glædelig oplevelse. Når jeg ikke følte mig kvalificeret til at tale på den måde, sprang jeg måltidet over, uanset hvor sulten jeg var. Som resultat var der ikke mange dage, jeg fik to måltider.

Jeg begrænsede mig ikke til to måltider om dagen, fordi jeg ingen appetit havde. Der var faktisk ingen grænser for den mængde, jeg kunne sætte ned, når jeg først begyndte at spise. Jeg spiste engang 11 store skåle *udon* (nudler) på én gang. En anden gang spiste jeg 7 skåle af en ret bestående af kyllingekød og spejlæg med ris. På trods af denne appetit, bibeholdt jeg min skik med at springe frokosten over, og begrænsede mig til to måltider om dagen, indtil jeg var omkring tredive år gammel.

Fornemmelsen af sult føles som en slags nostalgi. Jeg kendte meget vel nostalgien af sult, men jeg mente, at ofre ét måltid om dagen var det mindste, jeg kunne gøre for verden. Jeg tillod mig heller aldrig at gå i nyt tøj. Uanset hvor koldt det blev, opvarmede jeg ikke mit værelse. Når det blev ekstremt koldt, brugte jeg aviser til at lægge over mig, og det føltes så varmt som en dyne af silke. Jeg er meget bekendt med værdien af en avisside.

Nogle gange tog jeg simpelthen ud i et område af Shinagawa og boede et stykke tid sammen med de fattige. Jeg sov hos dem, dækket til med pjalter. På varme, solrige dage, pillede jeg lus fra deres hår og spiste ris sammen med dem. Der var mange prostituerede på gaderne i Shinagawa. Jeg lyttede, når de fortalte mig om deres liv, og jeg blev deres bedste ven uden nogensinde at drikke en dråbe alkohol. Nogle mennesker hævder, de har brug for at være fulde for at tale ærligt om det, der ligger dem på hjerte, men det er bare en undskyldning. Når disse kvinder forstod, at jeg var oprigtig i min sympati for dem, selv uden at drikke alkohol, åbnede de deres hjerter for mig og fortalte mig om deres problemer.

Jeg arbejdede i mange forskellige jobs under mine studier i Japan. Jeg var pedel i en kontorbygning. Jeg skrev breve for analfabetiske mennesker. Jeg arbejdede på forskellige pladser, også som sjakformand. Jeg var spåmand. Når jeg havde brug for penge hurtigt, malede jeg kalligrafi og solgte det. Jeg kom dog aldrig bagefter i mine studier. Jeg mente, at alle disse ting var del af min træningsproces. Jeg havde mange forskellige jobs og mødte

mange forskellige mennesker. I den proces lærte jeg meget om folk. På grundlag af disse erfaringer, kan jeg nu kaste ét enkelt blik på et menneske, og få et godt indtryk af, hvad vedkommende laver, og om han/hun er et godt menneske. Jeg behøver ikke overveje det så meget i hovedet, min krop fortæller mig det allerede.

Jeg tror stadig, man skal gennemgå mange vanskeligheder, før man bliver tredive for at udvikle en god karakter. Man har brug for oplevelsen af nedsænkelse i håbløshedens mørke, det vil sige nå bunden af den menneskelige eksistens. Man må opdage nye muligheder midt i helvede. Det er kun, når et menneske klatrer op fra fortvivlelsens dyb og beslutter sig til at begynde forfra, at det kan opleve en slags genfødsel og være i stand til at pionere en ny fremtid.

Man bør ikke bare kigge i én retning. Man bør se på dem, der står højere end én selv og dem, der er lavere. Man skal også kigge i retningen øst, vest, syd og nord. Vi lever kun én gang, men hvorvidt vores liv er succesrigt kommer an på, hvor skarpt vort indre blik er. Der kræves mange forskellige oplevelser for at få et klart indre blik. Selv i de mest vanskelige situationer, må man beholde fatningen, være selvhjulpne, udvise varme overfor andre samt tilpasse sig enhver omstændighed.

Et menneske af god karakter må være i stand til at hæve sig til en høj position og derefter brat falde til en lav position. De fleste mennesker er bange for at falde fra en høj position, så de gør alt, hvad de kan for at beholde den. Vand der står stille bliver surt. En person, der har rejst sig til en høj position, må være i stand til at gå ned igen og vente på sin tid til at komme op igen. Når lejligheden viser sig, kan han rejse sig til en endnu højere position end før. Det er den slags menneske, der kan opnå en storhed, som andre beundrer, og kan blive en stor leder. Det er den slags erfaringer, man bør have, før man fylder tredive år.

I dag siger jeg til de unge, de skal opleve så meget som muligt af verden. De bør opleve alt direkte eller indirekte i verden - som om de åd et leksikon. Kun da kan de forme deres egen identitet. Et menneskes egen identitet er dets klare subjektive natur. Når et menneske selvsikkert kan sige: "Jeg kunne rejse landet rundt uden at finde en eneste, der kan slå mig". Så er vedkommende parat til at udføre et hverv med selvtillid og udføre det med succes. Når man lever sit liv på den facon, får man heldet med sig. Succesen er sikret. Det er den konklusion, jeg kom til, mens jeg levede som tigger i Tokyo.

Jeg delte måltider og sov sammen med arbejderne i Tokyo, delte sorg og sult med tiggerne, lærte det hårde liv at kende og opnåede en doktorgrad i lidelsens filosofi. Kun da blev jeg i stand til at forstå Guds vilje, som Han arbejder for at bringe frelse til menneskeheden. Det er vigtigt at blive lidelsens konge, inden man fylder tredive. For at opnå Himmerigets hæder må man først blive lidelsens konge.

Hjertets stille hav

Japans situation i krigen blev mere og mere desperat. I deres akutte behov for at udfylde de skrumpende militære geledder, begyndte Japan at dimittere studenterne tidligt og sende dem ud til frontlinjen. Af samme grund blev jeg også færdig et halvt år tidligere end forventet.

Min dimissionsdato blev fastsat til den 30. september 1943, og jeg sendte et telegram til min familie, der meddelte: "Kommer hjem med Konron Maru", idet jeg angav navnet på det skib, jeg skulle borde i Shimonoseki til Busan. Men den dag, jeg skulle forlade Tokyo for at rejse tilbage til Korea, havde jeg en speciel oplevelse. Jeg følte, at mine fødder sad fast på jorden og ikke ville flytte sig ud af stedet. Hvor meget jeg end prøvede, kunne jeg ikke løfte mine fødder fra jorden og gå til Tokyos togstation.

Jeg sagde til mig selv: "Det må betyde, at Himlen ikke ønsker, at jeg skal gå ombord på det skib". Så jeg besluttede mig til at blive i Japan lidt længere, og tog med mine venner ud for at bestige bjerget Mt. Fuji. Da jeg kom tilbage til Tokyo nogle få dage senere, fandt jeg landet i oprør over nyheden om at Konron Maru, skibet jeg skulle have været med, var blevet sænket på vejen til Busan. Jeg fik at vide, at over 500 mennesker, deriblandt universitetsstuderende, var omkommet. Konron Maru var et stort skib, som Japan var stolt over, men det var blevet sænket af en amerikansk torpedo.

Da min mor hørte nyheden om, at skibet, hvor hendes søn skulle være ombord, var blevet sænket, løb hun straks ud af huset uden at tænke på at tage sko på. Hun løb barfodet 8 km til togstationen og tog direkte til Busan. Da hun ankom til den maritime politistation i Busan, erfarede hun, at mit navn ikke var på passagerlisten. Pensionatet i Tokyo fortalte hende dog, at jeg havde pakket min bagage og var rejst. Dette gjorde hende totalt forvirret og ulykkelig. Hun blev bare ved med at kalde mit navn og lagde ikke mærke til, at der sad fliser i hendes bare fødder.

Jeg kan sagtens forestille mig, hvordan hun må have været ude af sig selv af ængstelse for hendes søns skæbne. Jeg forstår min mors hjerte, men fra den dag jeg valgte at følge Guds vej, blev jeg hende en forfærdelig søn. Jeg kunne ikke tillade mig at blive bundet af personlige følelser. Så jeg havde ikke givet besked om, at jeg ikke var ombord på det skib, der blev sænket, skønt jeg vidste, hun ville blive dybt bekymret for min sikkerhed.

Da jeg endelig kom tilbage til Korea, fandt jeg, at intet havde ændret sig. Japans tyranniske herredømme blev værre dag for dag. Hele landet var opløst i blod og tårer. Jeg returnerede til Heuksok-Dong i Seoul og gik i Myungsudae Kirke. Jeg førte hver dag detaljeret dagbog over alle de nye erkendelser, jeg kom frem til. På dage hvor jeg havde et stort antal åbenbaringer, kunne jeg fylde en hel dagbog om dagen. Jeg modtog svar på mange af de spørgsmål, jeg havde kæmpet med gennem årene. Det var som om mine årelange bønner og søgen efter sandheden nu blev besvaret. Det skete i løbet af kort tid, som om en ildkugle passerede gennem mig.

Jeg oplevede en dyb forståelse af, at forholdet mellem Gud og menneskeheden er som en far til sine børn, og Gud er dybt ulykkelig over at se vore lidelser. I det øjeblik blev alle

universets hemmeligheder åbenbare i mit sind. Pludselig var det, som om der var nogen der havde tændt for en filmprojektor. Alt hvad der var sket fra det tidspunkt, mennesket brød Guds bud og begyndte at gå i retning af Syndefaldet, udspillede for mine øjne. Varme tårer strømmede mig ned ad kinderne. Jeg faldt på knæ og bukkede hovedet til gulvet. I meget lang tid kunne jeg ikke rejse mig. Ligesom da min far bar mig hjem på sin ryg, da jeg var barn, lagde jeg mig i Guds skød og lod tårerne flyde. Ni år efter mit møde med Jesus blev mine øjne endelig åbnet til Guds sande kærlighed.

Gud skabte Adam og Eva og sendte dem ind i denne verden for at blive frugtbare, formere sig og skabe en fredelig verden at leve i. Men de kunne ikke følge Guds tidsplan. De begik hor og fik to sønner, Kain og Abel. De børn, der blev født efter Syndefaldet, havde ikke tillid til hinanden og skabte episoden, hvor den ene bror slog den anden ihjel. Denne verdens fred kom i kaos, synden og Guds lidelse begyndte. Derefter begik menneskeheden igen en frygtelig synd ved at dræbe Jesus, Messias. Derfor er de lidelser, menneskeheden oplever i dag, en proces af soning, som vi må gennemgå, og Guds sorg fortsætter den dag i dag.

Jesus viste sig for mig, da jeg var en dreng på seksten år (15 ifølge vestlig aldersregning), fordi Han ønskede, jeg skulle finde roden til den arvesynd, som menneskeheden havde begået og ønskede, jeg skulle skabe en verdensfred, hvor synd og Syndefald ikke længere eksisterede. Jeg modtog Guds alvorlige instrukser om at sone menneskehedens synder og bringe den verdensfred, som Gud oprindeligt havde skabt. Verdensfreden som Gud ønsker, skal ikke kun være efter døden. Gud ønsker denne verden vi nu lever i fuldstændig fredelig og lykkelig, som Han skabte den i begyndelsen. Gud sendte bestemt ikke Adam og Eva ind i verden for at de skulle lide. Hele verden må kende disse utrolige ord.

Efter at have opdaget hemmeligheden om universets skabelse, blev mit hjerte roligt som et blikstille hav. Mit hjerte var fyldt med Guds ord. Det føltes, som om det skulle eksplodere, og mit ansigt skinnede hele tiden af glæde.

”Du må ikke dø”

Jeg fortsatte med at hellige mig bønner og følte intuitivt, at tiden nu var kommet for mig til at blive gift. Da jeg havde besluttet at følge Guds vej, måtte alt i mit liv gøres i henhold til Guds vilje. Når jeg sansede noget gennem bøn, havde jeg intet andet valg end at følge. Derfor gik jeg til én af mine tanter, der havde megen erfaring med at arrangere ægteskaber, og bad hende introducere mig til en passende kvinde. På den måde mødte jeg Seon Gil Choi, datter af en prominent, kristen familie i Jeongju.

Hun var en beskeden kvinde, født og opdraget i en retskaffen familie. Hun havde kun folkeskoleuddannelse, men en stærk karakter og dyb kristen tro. Som 16-årig havde hun været i fængsel for at nægte at imødekomme det japanske krav om, at alle koreanere skulle dyrke Shinto-religionen. Jeg fik at vide, at jeg var nr. 24 i rækken af bejlere, der havde været under overvejelse, så det så ud til, hun satte store krav til den hun ville giftes med.

Da jeg returnerede til Seoul glemte jeg fuldstændig mødet med hende. Det var min plan at rejse til Hailar i Kina efter fuldførelsen af mine studier i Japan. Byen Hailar ligger på grænsen af Sovjetunionen og Mongoliet.

Min skole i Tokyo havde arrangeret et job for mig hos Manchuria Electric Company, og det var min plan at arbejde i Hailar ca. tre år for at lære russisk, kinesisk og mongolsk. Ligesom jeg tidligere havde opsøgt en skole, der kunne lære mig japansk, så jeg kunne besejre japanerne, ønskede jeg nu at tage til denne grænseby og lære fremmede sprog for at forberede mig for fremtiden.

Det blev dog stadig mere åbenbart, at Japan var på vej mod nederlag i krigen. Jeg besluttede derfor, at det var bedre ikke at tage til Manchuria. Så jeg tog til en afdeling af Manchuria Electric Company i Andung (i dag Dandong) og udfyldte papirerne for at tilbagekalde min ansøgning. Derefter tog jeg til min hjemby.

Da jeg ankom, fandt jeg tanten, jeg havde bedt om at arrangere mit ægteskab, i store kvaler. Angiveligt havde kvinden, jeg havde mødt, nægtet at tage andre end netop mig i betragtning som hendes partner, hvilket havde forårsaget problemer for hendes familie. Så snart jeg kom hjem, tog min tante mig ved armen og ledte mig til Choi familiens hjem.

Jeg forklarede helt klart til Seon Gil Choi, hvilket liv jeg havde til hensigt at leve. ”Selv hvis vi gifter os nu, må du være parat til at leve uden mig i mindst syv år” sagde jeg.

”Hvorfor skulle jeg det?” spurgte hun.

Jeg fortalte hende: ”Jeg har en opgave, der er vigtigere end ægteskab. Rent faktisk har grunden til at blive gift forbindelse med min evne til at udføre Guds forsyn. Vores ægteskab må udvikle sig ud over familien, til et punkt hvor vi kan elske nationen og hele menneskeheden. Så nu hvor du ved det, ønsker du stadig at gifte dig med mig?”.

Hun svarede med fast stemme: ”Det betyder ikke noget for mig. Lige efter jeg mødte dig, havde jeg en drøm, hvor jeg så en månebeskinnede mark med blomster. Jeg er sikker på, at du er min ægtefælle, sendt fra Himlen. Jeg kan udholde enhver trængsel.”

Jeg var stadig betænkelig og pressede hende adskillige gange. Hver gang forsøgte hun at berolige mig og sagde: "Jeg er villig til at gøre alt, så længe jeg kan blive gift med dig. Bekymr dig ikke om noget."

Min kommende svigerfar gik bort ved døden en uge før vores planlagte bryllup. Brylluppet måtte derfor udsættes, og vi blev først i stand til at holde ceremonien den 4. maj 1944. Normalt er maj en måned med dejlige forårsdage, men på vores bryllupsdag øsede regnen ned. Det var Pastor Ho Bin Lee fra Jesuskirken, der forrettede vielsen. Senere, efter befrielsen fra Japan, tog Pastor Lee til Sydkorea og etablerede et økumenisk præsteseminarium kaldet Jungang Seminariet.

Min kone og jeg begyndte vort ægteskabelige samliv på mit pensionatsværelse i Heuksok-Dong. Jeg elskede hende højt og tog mig så godt af hende, at madmoren på pensionatet bemærkede "Ih, du godeste, du må virkelig være glad for hende, hun bliver jo behandlet som et æg."

Jeg fik et job ved Kyeongsung afdelingen af Kashima Gumi Construction Co. i Yongsan for at underholde vores familie, samtidig med at jeg også udførte kirkearbejde. Men en dag i oktober stormede det japanske politi pludselig ind i vores hjem.

"Kender du den og den fra Waseda Universitetet?" spurgte de. Uden så meget som at give mig en chance for at svare, trak de mig ud af huset og bragte mig til Kyeonggi provinspolitistation. Jeg var blevet tilbageholdt, fordi én af mine venner var blevet arresteret for at være kommunist og havde nævnt mit navn til forhørslederne.

Så snart jeg var inde på politistationen, blev jeg straks underkastet tortur. "Du er medlem af kommunistpartiet, ikke sandt? Arbejdede du ikke med den bandit, mens du studerede i Japan? Prøv ikke engang at benægte det. Vi kan bare ringe til Tokyo Politis hovedkvarter, og de vil fortælle os alt. Du giver os en liste over partimedlemmerne, eller dør som en hund."

De pryglede mig med et bord og brækkede alle fire bordben mod min krop, men jeg nægtede at angive navnene på de mennesker, jeg havde arbejdet med i Japan.

Det japanske politi tog da hen til det sted, hvor jeg boede sammen med min kone og endevendte det hele. De fandt også mine dagbøger. De bragte dagbøgerne til mig og gennemgik dem side for side, mens de forlangte, at jeg fortalte dem om de personer, de fandt navnene på. Jeg nægtede alt, velvidende de måske ville slå mig ihjel for min tavshed. Politibetjentene stampede nådesløst på mig med deres piggede militærstøvler, indtil min krop var slap, som om jeg var død. Så hang de mig op fra loftet og slog til mig med en kæp, så jeg svang frem og tilbage, som en humpel kød i en slagterbutik. Snart fyldtes min mund med blod, og det begyndte at dryppe på cementgulvet under mig. Hver gang jeg mistede bevidstheden, hældte de en spand vand over mig. Så snart jeg kom til mig selv, begyndte torturen forfra.

De holdt mig for næsen og stak tuden af en tepotte i munden på mig og tvang mig til at nedsvælge en masse vand. Når min mave var opsvulmet af vandet, lagde de mig på gulvet med ansigtet opad, ligesom en frø, og begyndte at stampe på min underkrop med deres militærstøvler. Vandet blev tvunget op gennem spiserøret, og jeg kastede op, indtil alting gik i sort. De følgende dage efter denne tortur, følte det, som om der var brand i mit spiserør.

Smerterne var så voldsomme, at det var umuligt for mig at få en eneste mundfuld suppe ned. Jeg havde ingen energi, og jeg lå bare på gulvet med hovedet nedad ude af stand til at bevæge mig.

Krigen var ved at være til ende, og det japanske politi var desperat. De torturerede mig med metoder, som ord ikke kan beskrive. Jeg holdt dog ud, og opgav aldrig navnene på nogen af mine venner. Selv som jeg gled ind og ud af bevidsthed, ville jeg aldrig give dem, hvad de ønskede, om det så måtte koste mig livet. Da de endelig blev trætte af at torturere mig, sendte de bud efter min mor. Da hun ankom, var mine ben så opsvulmede, at jeg ikke kunne stå op uden hjælp. To politibetjente måtte lægge mine arme over deres skuldre, så jeg kunne gå til besøgsrummet.

Min mor havde tårer i øjnene, selv før hun så mig. "Hold ud bare lidt længere", sagde hun "Din mor vil finde dig en advokat på én eller anden måde. Du må ikke dø før."

Min mor så, hvordan mit ansigt var dækket af blod og bønfuldt mig: "Det er lige meget, hvor meget godt du prøver på at udrette." sagde hun, "Det er vigtigere, at du holder dig i live. Hvad der end sker, dø ikke."

Jeg havde meget ondt af hende. Jeg ville helst have omfavnet hende og råbt "Mor" og hulket sammen med hende. Det kunne jeg bare ikke gøre, for jeg vidste udmærket godt, hvorfor det japanske politi havde tilkaldt hende. Min mor vedblev at bønfalde mig om ikke at dø, mens det eneste jeg kunne gøre var at blinke med mine kraftigt opsvulmede og blodige øjne.

Under den periode, jeg var tilbageholdt på Kyeonggi provinspolitistation, var det fru Gi Bong Lee, pensionatets madmor, der holdt mig med mad og klæder. Hun græd, hver gang hun besøgte mig. Jeg trøstede hende og sagde: "Hold ud lidt endnu. Denne epoke vil snart komme til en ende. Japan bliver snart besejret. Du skal ikke græde." Dette var ikke blot tomme ord. Gud havde selv givet mig denne overbevisning.

Så snart politiet løslod mig i februar det følgende år, tog jeg alle mine dagbøger, der var stablet op på pensionatet, og bragte dem til Han-flodens bred. Der brændte jeg dem alle, så de ikke kunne give anledning til flere problemer for mine venner, for jeg vidste dette ellers ville ske hver gang, jeg blev arresteret af politiet. Mit legeme kom sig ikke så let efter torturen. Jeg havde blod i afføringen meget længe. Fru Lee, madmoren og hendes søster plejede mig med kærlig omsorg, indtil jeg blev rask igen.

Endelig, den 15. august 1945 blev Korea befriet fra Japan. Dette var dagen, alle koreanere havde ventet på. Det var en meget følelsesladet dag. Vajrende Taegukgi flag (Koreas første nationalflag) sås over hele Halvøen under hurraråb.

Jeg kunne dog ikke deltage i festiviteterne. Mit hjerte var dødsens alvorligt, da jeg kunne fornemme den frygtelige katastrofe, der snart ville overgå Koreahalvøen. Jeg gik alene ind i et lille rum og fordybede mig i bøn. Snart derefter gik min værste frygt i opfyldelse. Om end frigjort fra japansk herredømme, blev vort fædreland delt i to ved den 38. breddegrad. I den nordlige del kom et kommunistisk regime til magten, der fornægtede Guds eksistens,

En befaling, der må adlydes

Lige efter befrielsen var vores land i ubeskrivelig kaos. Selv hvis man havde penge, var det ikke nemt at få fat i dagligvarer. Min kone og jeg var løbet tør for ris derhjemme, så jeg tog til Paekchon Hwanghae provinsen, et samfund nord for Seoul og lige syd for den 38. breddegrad, for at hente ris, der allerede var blevet betalt for. På vejen modtog jeg imidlertid en åbenbaring, der sagde: "Kryds over den 38. breddegrad! Find Guds folk i Norden". Jeg krydsede straks den 38. breddegrad og satte kursen mod Pyongyang.

Det var kun en måned siden vores første søn blev født. Jeg bekymrede mig for min kone. Jeg vidste, hun ville vente ængsteligt på mig, men jeg havde ingen tid til at komme hjem, før jeg måtte nordpå. Guds ordrer er meget seriøse, og de skal følges uden nogen form for reservation eller tøven. Jeg tog intet med mig bortset fra den Bibel, jeg havde læst dusinvis af gange. Jeg havde fyldt dens udslidte sider med understregninger og notater til mig selv med bittesmå bogstaver på størrelse med sesamfrø.

Flygtninge strømmede allerede sydpå for at undslippe det kommunistiske styre. I særdeleshed fik kommunistpartiets religionsforfølgelse mange kristne til at rejse sydpå i søgen efter religionsfrihed. Kommunisterne stemplede religion som opium for folket, og forhindrede folk i at dyrke nogen religion overhovedet. Dette var stedet, hvortil jeg drog i respons til Himlens kald. Ingen præst ville ønske at gå ind i et sådant område, men jeg gik der frivilligt på mine egne to ben.

Som antallet af flygtninge med kurs sydpå forøgedes, begyndte Norden at stramme sikkerheden ved grænsen. Det var ikke let for mig at krydse den 38. breddegrad. Men mens jeg vandrede de 48 km til grænsen og indtil min ankomst i Pyongyang, stillede jeg aldrig spørgsmål om, hvorfor jeg måtte tage denne vanskelige kurs.

Jeg ankom i Pyongyang den 6. juni. Kristendommen havde sat så dybe rødder i denne by, at den var kendt som "Østens Jerusalem". Under besættelsen havde japanerne på forskellige måder prøvet at underkue kristendommen her. De tvang borgerne til at tilbede Shinto guderne, og fik dem endog til at bukke sig i retningen af det kejserlige palads i Tokyo, hvor Kejseren boede. Efter min ankomst til Pyongyang begyndte jeg mit evangeliske arbejde i Seob Rah Chois hjem. Han boede i Kyongchang Ri kvarteret nær Pyongyangs vesterport.

Jeg begyndte med at tage mig af kvarterets børn. Jeg fortalte dem historier, der illustrerede forskellige bibelvers. Selv om de bare var børn, talte jeg til dem i en høflig tone, som man normalt kun bruger til voksne, og jeg gjorde mit bedste for at passe godt på dem. Samtidig håbede jeg inderligt, at nogen ville komme og ønske at høre det nye budskab, jeg skulle overbringe. Jeg holdt hele tiden øje med hoveddøren i håbet om, at der ville komme nogen.

Snart begyndte oprigtigt troende mennesker at komme til mig. Jeg talte til dem hele natten og lærte dem det nye budskab. Det var lige meget hvem, der kom til mig. Det kunne være et treårigt barn eller en gammel, blind kvinde med bøjet ryg. Jeg behandlede alle med kærlighed

og respekt. Jeg bukkede for dem og tjente dem, som om de var sendt fra Himlen. Selv når mine gæster var gamle mænd og kvinder, talte jeg med dem til langt ud på natten.

Jeg sagde aldrig til mig selv: "Hvor jeg dog hader det, når der kommer sådan nogle gamle mennesker". Enhver er dyrebar, mand eller kvinde, ung eller gammel, alle har samme enestående værdi.

Folk lyttede til denne 26-årige, unge mand, der talte til dem om Romerbrevet og Johannes' Åbenbaringen. Det de hørte, var anderledes end det, de havde hørt andre steder, så lidt efter lidt begyndte sandhedssøgende mennesker at forsamle sig.

Der var en vis ung mand, som kom hver dag og lyttede til min tale, men derefter gik uden nogensinde selv at ytre et ord. Det var Won Pil Kim. Han blev det første medlem af min åndelige familie. Han var dimitteret fra Pyongyang Seminarium og arbejdede som lærer. Vi skiftedes til at tilberede risen til måltiderne, og sådan skabte vi et forhold som åndelig læremester og discipel.

Når jeg først kom i gang med at give foredrag om Bibelen, kunne jeg ikke standse, indtil menighedsmedlemmerne undskyldte sig og sagde, de skulle andre steder hen. Jeg prædikede med en sådan lidenskab, at jeg svedte over hele kroppen. Sommetider tog jeg en pause og gik ind i et separat rum, hvor jeg kunne være alene, for at trække skjorten af og vride sveden af den. Sådan var det ikke blot om sommeren, men selv i vinterens kulde. Så megen energi helligede jeg min undervisning.

Til gudstjenesterne var alle klædt i rent, hvidt tøj. Vi sang den samme salme dusinvis af gange om og om igen, hvilket gjorde gudstjenesten meget passioneret. Menighedens medlemmer blev så bevægede og inspirerede, at vi alle begyndte at græde. Folk kaldte os 'den grædende kirke'. Når gudstjenesterne sluttede, gav menigheden vidnesbyrd om den nåde, de havde modtaget under gudstjenesten. Mens vi hørte disse vidnesbyrd, følte vi os berusede i Guds nåde. Det følte som om vores kroppe svævede op til Himlen.

Mange mennesker i vores kirke havde åndelige oplevelser. Nogle gik ind i trance, nogle profeterede, nogle talte i tunger, nogle tolkede. Undertiden var der folk tilstede, som ikke tilhørte vores kirke endnu. Et af medlemmerne kunne med lukkede øjne gå over til vedkommende og prikke ham på skulderen. Så brød personen pludseligt sammen og angrede i bøn. Under sådanne omstændigheder passerede Helligåndens varme ild gennem vores forsamling. Når Helligånden arbejdede, blev folk kureret for kroniske sygdomme, så let, at lidelsen bare var visket væk. Der begyndte at cirkulere et rygte om, at der var én, der havde spist nogle rester af min ris og var blevet kureret for en mavelidelse. Folk begyndte at sige: "Maden i den kirke har medicinsk virkning". Og mange mennesker begyndte at vente på, at jeg skulle blive færdig med at spise, idet de håbede på at kunne spise mine eventuelle levninger.

Da sådanne åndelige fænomener blev bekendt, voksede vores menighed, og snart havde vi så mange mennesker, at dørene ikke kunne lukkes. Gammelmor Seung Do Ji og gammelmor Se Hyun Ok kom til kirken, fordi de hver især havde haft en drøm, hvori de havde fået at vide: "En ung åndelig læremester er kommet sydfra og er nu på den anden side af Mansudae,

(Central plads i Pyongyang), så gå hen og mød ham. Ingen havde tiltalt dem, de kom bare til den adresse, de havde modtaget i drømmen. Da de ankom, var de så glade for at se, at jeg var den person, de havde hørt om i drømme. Så snart jeg så deres ansigter, forstod jeg, hvorfor de var kommet. Da jeg så besvarede deres spørgsmål, før de fik tid til at stille dem, blev de ude af sig selv af glæde og overraskelse.

Jeg forkyndte Guds ord gennem historier fra mit eget liv. Det var måske derfor, mange følte de fik svar på livsgåder, de ikke før havde været i stand til at forklare. Nogle af tilhængerne fra byens store kirkers ændrede deres tilhørsforhold til fordel for vores kirke, efter at have hørt mig prædike. I ét tilfælde kom 15 hovedmedlemmer af Jangsujae Kirken, den vigtigste kirke i Pyongyang, til vores kirke som en gruppe, hvilket foranledigede kirkens menighedsråd til at indgive en protest mod os.

Fru In Ju Kims svigerfar var en velkendt menighedsformand i Pyongyang. Familiens hjem var lige ved siden af den kirke, hendes far tilhørte. Men i stedet for at gå der, kom hun hemmeligt til os. For at forlade sit hjem uset af svigerforældrene, måtte hun gå om bag huset, klatre op på nogle store lertøjskar og videre over stakittet. Hun gjorde dette, mens hun var gravid, og stakittet var to til tre gange højere end et menneske. Det krævede meget mod af hende. Til sidst blev hun alvorligt straffet for det af sin svigerfar. Jeg kunne føle det, når dette skete. På dage, hvor jeg følte en stærk smerte i hjertet, sendte jeg nogle hjem til fru Kim. Mens de stod uden for huset, kunne de høre, hvordan hun blev tæsket af sin svigerfar. Han slog så hårdt, at hun græd tårer af blod. Hun forklarede dog senere, at fordi hun vidste, vore medlemmer stod uden for porten, gjorde det ikke ondt.

"Læremester, hvordan vidste du, at jeg fik bank?" spurgte hun mig senere. "Når vores medlemmer er ved porten, forsvinder mine smerter, og min svigerfar finder, det kræver mere energi at prygle mig. Hvordan kan det være?"

Hendes svigerforældre slog hende og bandt hende endog til en pæl, men de kunne stadig ikke standse hende fra at komme til vores kirke. Til sidst kom familiemedlemmerne til vores kirke og begyndte at slå mig. De rev mine klæder i stykker og fik mit ansigt til at svulme op, men jeg slog dem aldrig igen. Jeg vidste, at det bare ville gøre situationen endnu værre for fru Kim.

Som flere mennesker fra de store kirker i Pyongyang begyndte at deltage i vores gudstjenester, blev præsterne fra de etablerede kirker skinsyge, og klagede over os til politiet. De kommunistiske myndigheder betragtede religion som en torn i siden, og de søgte undskyldninger for at undertrykke den. Her gav præsterne dem en kærkommen lejlighed, og de tog mig i forvaring. Den 11. august 1946 blev jeg sigtet for at være kommet fra Sydkorea med den hensigt at spionere, og blev taget i forvaring på Dae-dong Sikkerhedsstation. Jeg blev fejlagtigt beskyldt for at være sendt til Nordkorea af Sydkoreas præsident Syngman Rhee, som del af et forsøg på at overtage Nordkorea.

Selv om de hentede en sovjetisk forhørsleder, kunne de ikke påvise, at jeg havde begået nogen forbrydelse. Til sidst efter tre måneder, fandt de mig ikke-skyldig og løslod mig, men da var jeg i en slem fysisk forfatning. Jeg havde mistet så meget blod under tortur, at mit liv var i

alvorlig fare. Medlemmerne af min kirke modtog mig og tog sig af mig. De risikerede deres eget liv uden at forvente noget til gengæld.

Da jeg var kommet mig, fortsatte jeg mit evangeliske arbejde. I løbet af et år, var vores menighed blevet temmelig stor. De etablerede kirker kunne ikke lade os være i fred. Flere og flere medlemmer af deres menigheder var begyndt at deltage i vores gudstjenester.

Så tog omkring 80 præster aktion og skrev breve til politiet. Den 22. februar 1948, blev jeg igen varetægtsfængslet af de kommunistiske myndigheder. Jeg blev sigtet for at være spion for Syngman Rhee og for at forstyrre samfundsordenen. Jeg blev ført bort i håndjern. Tre dage senere blev jeg kronraget og sat i en fængselscelle. Jeg husker stadig, hvordan det føltes at se mit hår, som var vokset ud i den mellemliggende periode, falde til gulvet. Jeg husker også stadig ansigtet af en vis hr. Lee, der dengang klippede mit hår.

I fængslet tævede myndighederne mig uden ende og forlangte, at jeg tilstod mine forbrydelser. Jeg holdt dog ud, selv da jeg kastede blod op og var på dødens rand. Jeg tillod mig ikke at miste bevidstheden. Nogle gange var smerten så stor, at jeg bukkede over ved bæltstedet. Uden at tænke over det, hørte jeg mig selv bede "Gud, frels mig." I næste øjeblik greb jeg mig imidlertid i det og bad tillidsfuldt: "Gud, bekymr dig ikke om mig. Sun Myung Moon er ikke død endnu. Jeg vil ikke tillade mig selv at dø på denne elendige facon."

Jeg havde ret. Det var endnu ikke tid for mig at dø. Der var et bjerg af opgaver foran mig, som skulle løses, og det var min mission at tage ansvar for disse opgaver. Jeg ville ikke være sådan et svagt menneske, der kunne tæves til underkastelse og trygle om nåde, under noget så trivielt som tortur.

Hver gang jeg faldt sammen under torturen, sagde jeg til mig selv: "Jeg bliver tævet for det koreanske folks skyld. Jeg fælder tårer som en måde at påtage mig mit folks pine." Når torturen blev så barsk, at jeg var på nippet til at miste bevidstheden, hørte jeg uvægerligt Guds stemme. I de øjeblikke, mit liv syntes at komme til en ende, viste Gud sig for mig. Jeg har stadig ar på kroppen, som jeg pådrog mig dengang. Det kød, der blev skåret ud af min krop og det blod jeg mistede, er blevet erstattet, men smerten i mig fra den oplevelse sidder stadig i disse ar. Jeg har ofte kigget på disse ar og sagt til mig selv: "Da du bærer disse ar, må du sejre".

Det var planen, at jeg skulle i retten den 3. april på den 40. dag af min fængsling. Dette blev dog udsat fire dage og min retssag blev holdt den 7. april. Mange af de berømteste præster i Nordkorea kom til retten og anklagede mig for alle mulige forbrydelser. Kommunistpartiet håned mig også og sagde, at religion var opium for folket. Medlemmerne af vores menighed stod i den ene side og græd sørgmodigt. De græd som om de havde mistet et barn eller en ægtefælle.

Jeg fældede dog ingen tårer. Jeg havde medlemmer, der græd for mig så ulykkelige, at de vred sig i smerte, så jeg følte mig ikke ensom, som jeg vandrede ad denne Himlens vej. Jeg stod ikke over for uheld, så jeg følte ikke, jeg skulle græde. Da jeg forlod domhuset efter straffastsættelsen, løftede jeg mine lænkede hænder og rystede dem som tegn til vores medlemmer. Den dag blev jeg ført til Pyongyang Fængsel.

Jeg frygtede ikke fængselslivet. Det var ikke som om, det var første gang for mig. Der var desuden et hierarki mellem de indsatte i hver celle, og jeg var ret god til at blive venner med den ledende fange, som sad i toppen af dette hierarki. Jeg behøvede bare at udveksle nogle få ord, og blev hurtigt venner med hovedmanden. Når man har et hjerte med kærlighed, kan man åbne hjertet på enhver.

Efter jeg havde været i cellen i nogle få dage, hvor jeg sad i det fjerneste hjørne, flyttede lederen mig til en højere position. Jeg ønskede at sidde i et lille hjørne ved siden af toilettet, men han blev ved at insistere på, at jeg flyttede mig til en bedre position i cellen. Ligegyldigt hvor meget jeg nægtede det, insisterede han.

Efter at være blevet gode venner med denne leder, kiggede jeg indgående på hver af de andre mænd i cellen. Et menneskes ansigt afslører alt om ham. "Siden dit ansigt ser sådan ud, må du være sådan". "Dit ansigt er sådan, så du må have disse karaktertræk".

Fangerne var forbavsede over, hvor meget jeg kunne fortælle om dem ved at læse deres ansigtstræk. Inderst inde brød de sig ikke om, at en person de mødte for første gang var i stand til at sige så meget om dem, men de måtte erkende, at jeg havde beskrevet dem korrekt. Jeg var i stand til at være åben og tale med enhver. Så i fængslet fik jeg også venner. Jeg blev også venner med en morder. Selv om jeg var fængslet uretfærdigt, var det en vigtig og lærerig periode for mig. Enhver periode med prøvelser i denne verden har en vigtig betydning.

I et fængsel kan selv lusene blive dine venner. Der var hundekoldt i fængslet. Lusene kravlede i gåsegang langs sømmene af vores fangedragter. Når vi tog lusene og satte dem sammen, hæftede de sig sammen og blev til en lillebitte, rund bold. Vi rullede disse, ligesom hestemøgsbiller ruller gødning, og lusene gjorde alt for at klæbe sig sammen. Lus har en gravende natur, og de stak hovederne sammen, så kun deres bagdele stak ud. Vi havde meget sjov i cellen ved at iagttage dette.

Ingen bryder sig om lus og lopper. Men i et fængsel bliver lus og lopper vigtige samtalepartnere. Når du får øje på en væggelus eller lop, lyser en vis erkendelse i dit hoved, og det er vigtigt ikke at lade dette forbigå upåagtet. Man ved aldrig, hvornår og med hvilke midler Gud taler til os. Så vi må give agt på selv væggelus og lopper.

Et riskorn kan virke større end hele Jorden

Den 20. maj, tre måneder efter jeg var blevet bragt til Pyongyang Fængsel, blev jeg overflyttet til Heungnam Fængsel. Jeg følte mig indigneret og samtidig skamfuld over for Himlen. Jeg blev bundet til en tyv, så jeg ikke kunne undslippe. Vi blev befordret i et køretøj på en strækning, der tog 17 timer. Når jeg kiggede ud af vinduet svulmede en stærk følelse af sorg op i mig. Det var så utroligt for mig, at jeg skulle rejse som straffefange ad denne kringlede vej langs floder og gennem dale.

Heungnam Fængsel var faktisk en koncentrationslejr for specielle arbejdere, der arbejdede i Heungnam kvælstofgødningsfabrik. I de følgende to år og fem måneder blev jeg tvunget til at arbejde her. Tvangsarbejde var en praksis, som Nordkorea havde lært af Sovjetunionen. Den sovjetiske regering kunne ikke bare slå medlemmerne af bourgeoisiet eller andre ikke-kommunister ihjel, mens verden iagttog dem. De måtte tage hensyn til verdensopinionen. Derfor opfandt de tvangsarbejdet som afstraffelsesmetode. Folk der blev udnyttet på denne måde blev tvunget til at fortsætte med at arbejde, indtil de døde af udmattelse.

De nordkoreanske kommunister kopierede det sovjetiske system og dømte alle fanger til tre års tvangsarbejde. I realiteten døde fangerne sædvanligvis under strabadserne, før tiden var afsonet.

Vores dag begyndte kl. 4:30 om morgenen. Vi blev stillet op i formation på en mark og blev kropsvisiteret og inspiceret for ulovlige genstande. Vi måtte tage alt tøjet af og alle genstande blev omhyggeligt undersøgt. Hvert tøjstykke blev banket så længe, at der ikke var det mindste støvfug tilbage. Hele processen tog mindst to timer. Heungnam ligger ved havet, og om vinteren følte vinden skarp som en kniv, der skar i vores nøgne kroppe.

Når inspektionen var overstået, fik vi serveret et rædselsfuldt måltid. Derefter blev vi drevet til fods 4 km til gødningsfabrikken. Vi skulle marchere i fire rækker og holde sidemanden i hånden og kunne ikke engang løfte hovederne. Vi var omringet af fangevogtere, bevæbnede med rifler og pistoler. Hvis nogen forårsagede, at rækken sakkede bagud eller ikke holdt sidemanden i hånden, blev han pryglet for flugtforsøg.

Om vinteren lå sneen mandshøjt. På kolde vintermorgener, når vi marcherede gennem sneen, lige så høj som os selv, fik jeg følelsen af, at mit hoved begyndte at snurre. Den frosne vej var meget glat, og den kolde vind blæste så voldsomt, at håret stod lodret på hovedet. Vi havde ingen energi, selv efter at have spist morgenmad, og vores knæ blev ved med at synke sammen under os. Men vi var nødt til at komme af sted til arbejdspladsen, slæbende vores udmattede ben hen ad vejen. Som vi bevægede os ad denne vej på randen af bevidstløshed, blev jeg ved med at minde mig selv om, at jeg tilhørte Himlen.

På fabrikken var der en dyngge af en substans, som forkortet blev kaldt "ammoniak". Det var i virkeligheden helt sikkert ammoniumsulfat, en almindelig form for gødning. Det kom kørende på et transportbånd, og det så ud som et hvidt vandfald, når det faldt fra båndet og ned i dyngen. Det var ret varmt, når det først kom fra transportbåndet, og selv midt om vinteren stod der osende dampe fra det. Det afkøledes dog hurtigt og blev fast som is.

Vores job var at grave gødningen ud af dyngen med skovle og komme det i stråsekker. Vi kaldte denne dyng, der var over 20 meter høj "gødningsbjerget". Mellem otte og ni hundrede mennesker gravede her i et stort område, så det virkede som om, vi var ved at skære bjerget over.

Vi blev delt op i hold på 10, og hvert hold var ansvarlig for at fylde og læsse 1.300 sække om dagen. Det vil sige, at hver person skulle fylde 130 sække. Hvis et hold ikke nåede målet, blev mdrationerne skåret ned til det halve. Så alle arbejdede, som om deres liv afhang af at kvotaen blev opfyldt.

I et forsøg på at bære sækkene med gødning så effektivt som muligt, lavede vi nåle af ståltråd, og brugte disse til at binde sækkene, når de var blevet fyldt. Vi satte et stykke ståltråd på en sporskinne, der løb langs fabrikkens gulv. Tråden blev fladet ud ved at lade én af de små skinnevogne, der blev brugt til at transportere materialer, løbe hen over den. Derefter kunne den bruges som en nål.

For at lave huller i sækkene brugte vi glasskår, som vi fik ved at slå fabrikkens vinduer i stykker. Vagterne må have haft ondt af os, for de stoppede os aldrig i at slå ruder i stykker. En gang brækkede jeg en tand, da jeg prøvede at bide et stykke ståltråd over med tænderne. Man kan stadig se, at én af mine fortænder er brækket, det minder mig om min uforglemmelige tid i Heungnam Fængsel.

Alle blev udmagrede under det hårde arbejde. Jeg var en undtagelse. Jeg var i stand til at oppebære min vægt på 72 kg, hvilket blev misundt af de andre fanger. Jeg udmærkede mig altid ved fysisk styrke. På et tidspunkt blev jeg dog meget syg med symptomer, der lignede tuberkuloses. Jeg havde symptomerne i næsten en måned, men var dog ikke fraværende en eneste arbejdsdag på fabrikken, fordi jeg vidste, at hvis jeg ikke var der, måtte de andre fanger tage ansvaret for min andel af arbejdet.

Folk kaldte mig "manden af stål". På grund af min styrke kunne jeg udholde selv det mest vanskelige arbejde. Fængsel og tvangsarbejde var ikke så store problemer for mig. Uanset hvor slemt man bliver tævet, eller hvor forfærdelige omgivelserne er, kan man udstå det, når man bærer et klart mål i hjertet.

Fangerne blev også udsat for svovlsyre, der blev brugt til at fremstille ammoniumsulfat. Da jeg arbejdede på Kawasaki Stålværft i Japan, så jeg i flere tilfælde, hvordan en person, der rengjorde bassinerne, hvor svovlsyren blev opbevaret, døde af virkningerne fra syreforgiftning. Situationen i Heungnam var meget værre. Kontakten med svovlsyre var så farlig, at den bevirkede hårtab og væskende sår på huden. De fleste, der arbejdede på fabrikken, begyndte at kaste blod op og døde efter ca. seks måneder. Vi bar gummistykker på fingrene som beskyttelse, men syren gennemsivede hurtigt disse. Syredampene åd sig også gennem vores tøj, som blev udueligt, og huden blødte fra åbne sår. Sommetider kunne man se ind til benet. Vi blev nødt til at fortsætte arbejdet uden så meget som en dags hvile, selv når vores sår blødte og løb med betændelse.

Vores måltidsrationer bestod af mindre end to små risskåle. Der var ingen sideretter, men vi fik en suppe lavet af ræddikeblade og saltvand. Suppen var så salt, at den brændte i halsen,

men risen var så hård, at vi ikke kunne spise den uden at skylle den ned med suppen. Der var ingen, der levnede den mindste dråbe suppe. Når vi modtog vores risskål, stoppede nogle af fangerne al risen i munden på én gang. Efter at have spist deres egen ris, kiggede de sig omkring og strakte halsen frem for at iagttage, hvordan de andre spiste. Sommetider var der én der stak sin ske i en andens suppeskål, og det kom til slagsmål.

En præst, der sad i Heungnam Fængsel sammen med mig sagde: "Hvis du giver mig bare én bønne, så giver jeg dig to køer, når vi kommer ud herfra." Folk var så desperate, at når en fange døde under et måltid, gravede de andre den ris, der stadig var i hans mund, ud og spiste den selv.

Kun hvis man har oplevet sultens lidelser på egen krop, kan man forstå dem. Når et menneske hungre, bliver et lille riskorn så kostbart. Selv nu føler jeg mig anspændt bare ved tanken om Heungnam. Det er svært at forstå, hvordan et enkelt riskorn kan give en sådan stimulation til kroppen, men når man sulter, længes man sådan efter mad, at man kunne græde. Når maven er fuld, synes verden stor, men for en hungrende person virker et riskorn større end hele Jorden. Et enkelt riskorn antager en enorm værdi for et menneske, der sulter.

Fra den første dag i fængslet, vænnede jeg mig til at tage halvdelen af min ration ris og give den til mine medfanger, mens jeg selv kun beholdt den anden halvdel. Jeg trænede mig på denne måde i tre uger, og derefter tillod jeg mig hele rationen. Dette fik mig til at tro, at jeg spiste nok ris til to mennesker, hvilket gjorde det nemmere at udholde sulten.

Fængselslivet er så frygteligt, at man ikke kan forestille sig det, hvis man ikke selv har oplevet det. Halvdelen af fangerne døde i løbet af et år, så vi så hver dag døde kroppe blive båret ud af bagporten på en træplanke. Vi arbejdede så hårdt, at det eneste håb vi havde om at komme væk, var som et lig på den træplanke. Selv for et nådesløst og grusomt regime overskred denne behandling af os alle grænser af humanitet. Alle disse sække med gødning fyldt med fangernes tårer og ulykke blev læsset på skibe og transporteret til Rusland.

Heungnam Fængsel i sneen

Efter maden var det dyrebareste i fængslet en nål og tråd. Vores tøj blev slidt og flænset ved det hårde arbejde, men det var vanskeligt at finde en nål og tråd til at reparere det med. Efter et stykke tid begyndte fangerne at ligne tiggere i deres pjalter. Det var vigtigt at lappe hullerne på vores klæder for at blokere, selv en lille smule, de kolde vintervinde. Således var et lille stykke stof fundet på vejen uhyre værdifuldt. Selv hvis stoffet var dækket til med komøg, sloges fangerne med hinanden for at samle det op.

Engang mens jeg bar gødningssække, opdagede jeg en nål, der var stukket i én af sækkene. Den må være blevet efterladt der ved en fejltagelse, da sækken blev lavet. Fra det øjeblik blev jeg Heungnam Fængslets 'skrædder'. Det var sådan en glæde at finde den nål. Hver dag reparerede jeg lange bukser og knæbukser for andre fanger.

Selv midt om vinteren var det så varmt inde i fabrikken, at vi svedte. Så kan I forestille Jer hvor ulideligt det var om sommeren. Jeg rullede dog ikke bukserne op og blottede mine skinneben én eneste gang. Selv på sommerens varmeste tid, beholdt jeg mine bukseben bundet på den traditionelle, koreanske facon. Der var dem, der tog bukserne af og arbejdede i undertøj, men jeg holdt mig ordentligt klædt på.

Når vi var færdige med at arbejde, var vi dækket af sved og gødningsstøv, og de fleste fanger tog deres tøj af og vaskede sig i det beskidte vand, der flød fra fabrikken. Jeg vaskede mig dog ikke, hvor de andre kunne se min krop. I stedet gemte jeg det halve af den kop drikkevand vi fik tildelt hver dag; så stod jeg op tidligt om morgenen, mens de andre stadig sov, og vaskede mig med en lille klud dyppet i den halve kop vand. Jeg ønskede også at bruge denne tid til psykisk at fokusere mig og bede. Da jeg betragtede min krop som værende dyrebar, ønskede jeg ikke at blotte den unødvendigt for andre.

Fængselscellen blev delt af 36 mennesker, og min plads var i et lille hjørne ved siden af toilettet. Om sommeren løb toilettet, og om vinteren frøs det til. Det var et sted alle andre forsøgte at undgå. Vi kaldte det et toilet, men faktisk var det kun en lille lerbølge uden låg. Stanken derfra var ubeskrivelig. Fangerne havde tit diaré på grund af den salte suppe og de hårde risklumper, som vi spiste hver dag.

Jeg sad ved siden af toilettet og hørte nogen sige: "Åh, min mave". En person banede sig vej til toilettet med små, hurtige skridt, og så snart han havde fået bukserne ned, sprøjtede diaréen ud af ham. Da jeg sad ved siden af toilettet, blev jeg tit sprøjtet til. Selv midt om natten, mens alle sov, var der nogen der fik mavepine. Når jeg hørte folk hyle af smerte, fordi de blev trådt på, vidste jeg, der var én på vej til toilettet, og jeg pressede mig hårdt op i hjørnet. Hvis jeg sov, og ikke hørte ham komme, måtte jeg lide konsekvenserne. For at udholde denne umulige situation, forsøgte jeg endda at tænke på synet og lydene som en slags kunststart. Jeg forblev dog på min egen plads ved toilettet under hele mit ophold. "Hvorfor vælger du at blive der?" spurgte de andre fanger mig, hvortil jeg svarede: "Det er her, jeg føler mig bedst tilpas". Jeg sagde det ikke bare for sjov. Det var faktisk på dette sted, mit hjerte følte sig bedst tilpas.

Mit fangenummer var 596. Folk kaldte mig 'Nummer fem-ni-seks'. Om natten når jeg ikke kunne sove, stirrede jeg op i loftet og gentog dette nummer for mig selv igen og igen. Hvis jeg udtalte det hurtigt, lød det næsten som 'eo-gul', det koreanske ord for hvordan en person føler, hvis han er blevet behandlet uretfærdigt. Jeg var virkelig blevet behandlet uretfærdigt.

Kommunistpartiet startede *dok-bo-hoi*, eller forsamlinger, hvor der blev læst højt af aviser eller andet materiale, som en måde at studere og lære kommunistpropaganda på og motivere os til selvkritik. Vi skulle også skrive takkebreve til Kim Il Sung, og sikkerhedsafdelingen holdt skarpt øje med alt, hvad vi foretog os. Hver dag blev vi bedt om at nedskrive, hvad vi havde lært den dag i form af selvkritik, men jeg skrev aldrig så meget som en side af dette.

Det forventedes, vi skrev noget i retning af: "Vores Fader, Kim Il Sung, giver os mad at spise hver dag. Af sin store kærlighed til os, giver han os måltider med kød, lader os leve dette vidunderlige liv, og jeg er så taknemlig". Jeg kunne ikke skrive den slags ting. Selv hvis jeg måtte se døden i øjnene, kunne jeg ikke indgive en selvkritik til det ateistiske kommunistparti. I stedet for at skrive en selvkritik, arbejdede jeg ti gange hårdere end de andre for at overleve i fængslet. Den eneste måde, hvorpå jeg kunne tillade mig ikke at skrive en selvkritik, var hvis jeg var fange nummer ét. På grund af denne indsats blev jeg den bedste fange, og modtog endog en præmie fra én af kommunistpartiets funktionærer.

Min mor besøgte mig mange gange, mens jeg var i fængsel. Der var ingen direkte offentlig transport fra Jungju til Heungnam. Hun måtte tage toget til Seoul og skifte til toglinien Seoul-til-Wonsan. Turen tog hende mere end 20 udmattende timer.

Før hun begyndte turen, tilberedte hun med stor omhu *misutkaru*, eller ris i pulverform, således hendes søn, der var kommet i fængsel i sin bedste alder, kunne få noget at spise. For at lave dette pulver indsamlede hun ris fra vores slægtninge og selv fra fjerne slægtninge på mine ældre søstres ægtemænds side. Når hun kom til fængslets besøgsværelse, og så mig stå på den anden side af glasset, brast hun straks i gråd. Hun var en stærk kvinde, men synet af hendes søn, der måtte gennemgå så megen lidelse, gjorde hende svag.

Min mor kom med de silkebukser, jeg havde haft på til mit bryllup. Fangeuniformen, jeg havde på, var blevet tyndslidt, og man kunne se huden gennem stoffet. Jeg tog dog ikke silkebukserne på. I stedet gav jeg dem til en anden fange. Med hensyn til *misutkaruen*, som hun havde gjort sig så megen umage med at tilberede for mig, gav jeg også den til andre, mens hun kiggede på. Min mor havde helliget hele sit hjerte og omsorg for at forberede tøj og mad til sin søn, så da hun så mig give bukserne og maden bort uden at beholde noget selv, var hun sønderknust.

"Mor" sagde jeg til hende, "Jeg er ikke bare sønnen af en vis hr Moon".

"Før jeg er søn af Moon-klanen, er jeg søn af Republikken Korea. Og selv før det er jeg søn af verden og søn af himmel og jord. Jeg mener, det er rigtigt af mig at elske disse ting først og kun derefter at følge dine ord og elske dig. Jeg er ikke søn af en snæversynet person. Du må opføre dig på en måde, der er din søn værdig."

Mine ord lød så kolde som is for hende, og det gjorde så ondt at se hende græde, at jeg følte det, som om mit hjerte blev revet itu. Jeg savnede hende så meget, at jeg sommetider

vågnede midt om natten og tænkte på hende, men dette betød desto mere, at jeg måtte holde mine følelser under kontrol og ikke blive svag. Jeg var et menneske, der gjorde Guds arbejde. Det var vigtigere for mig at klæde bare én person lidt varmere på og at fylde hans mave med lidt mere mad, end det var for mig at bekymre mig om mit forhold til min mor.

Selv i fængslet prøvede jeg at finde så meget tid som muligt til at tale med folk. Der var altid mennesker omkring mig, der ønskede at lytte til det, jeg havde at sige. Selv under fængselslivets sult og kulde fandtes der varme ved at dele med mennesker, jeg havde en følelsesmæssig samhørighed med. I Heungnam skabte jeg et godt forhold til 12 mennesker, der både var som landsmænd og nær familie til mig, og med hvem jeg kunne have tilbragt resten af mit liv. Blandt dem var en kendt præst, der havde tjent som præsident for Foreningen af Kristne Kirker i Koreas fem nordlige provinser. Disse var mennesker, med hvem jeg delte mine inderligste følelser i situationer, hvor vores liv hang i en tynd tråd. Dette drog dem nærmere til mig end mit eget kød og blod. Deres tilstedeværelse der gav mening med min fængselsoplevelse.

Jeg bad tre gange hver dag for de mennesker, der havde hjulpet mig, og for medlemmerne af min menighed i Pyongyang. Jeg kaldte dem hver især ved navn. Mens jeg gjorde dette, følte jeg altid trang til at tilbagebetale tusinde gange de mennesker, der stak mig en håndfuld *misutkaru*, gemt i deres klæder.

FN Styrker åbner fængselsporten

Den koreanske krig begyndte, mens jeg var fængslet i Heungnam. Efter tre dage overgav det sydkoreanske militær hovedstaden Seoul og trak sig tilbage mod syd. Ledet af USA dannede 16 nationer de Forenede Nationers Styrker, og intervererede i Korea-krigen. De amerikanske styrker landede i Incheon og rykkede frem mod Wonsan, som var en vigtig, nordkoreansk industriby.

Det var naturligt, at Heungnam Fængslet blev målskive for U.S. luftbombardementerne. Når bombeangrebene begyndte, forlod fangevogterne os for at søge sikkerhed i beskyttelsesrummene. De bekymrede sig ikke, om fangerne var levende eller døde. En dag viste Jesus sig for mig med tårevædet ansigt. Dette gav mig en stærk forudelse, så jeg råbte: "Hold Jer alle sammen indenfor en radius af 12 meter til mig". De fanger, der holdt sig nær mig, overlevede.

Som bombeangrebene blev mere intense, begyndte vagterne at henrette de indsatte. De råbte fangernes numre op og bad dem medbringe tre dages proviant og en skovl. Fangerne antog, de skulle overflyttes til et andet fængsel, men de kom aldrig tilbage. De blev ført op i bjergene, tvunget til at grave et hul og blev selv begravet deri. Fangerne blev råbt op efter fængselsstraffens længde, dvs. de, der havde den længste strafudmåling, blev kaldt først. Jeg regnede ud, at det ville blive min tur den næste dag.

Natten før min berammede henrettelse, faldt bomberne som monsunregn. Det var den 13. oktober 1950. De amerikanske styrker, der med held var landet i Incheon, rykkede op gennem Halvøen for at indtage Pyongyang og nærmede sig nu Heungnam. De amerikanske militærstyrker angreb Heungnam for fuld styrke den nat, ledet af B29 bombefly. Angrebene var så voldsomme, at hele Heungnam lignede ét stort flammehav. De høje mure, der omgav fængslet, begyndte at falde, og vagterne løb for livet. Til sidst åbnede den fængselsport sig, som havde holdt os indespærret. Omkring klokken to om morgenen den næste dag, spadserede jeg roligt og værdigt ud af Heungnam Fængsel.

Jeg havde været i fængsel i to år og otte måneder i Heungnam og Pyongyang, så jeg så forfærdeligt ud. Alt mit tøj, selv undertøj, var i laser. Om end pjaltet tog jeg dog ikke til min hjemby, men direkte til Pyongyang sammen med en gruppe mennesker, der havde fulgt mig i fængslet. Nogle af dem valgte at komme med mig i stedet for at søge efter deres koner og børn. Jeg kunne forestille mig, hvordan min mor måtte have grædt hver dag i bekymring over min velfærd, men det var vigtigere, at jeg tog mig af min menighed i Pyongyang.

På vejen mod Pyongyang kunne vi tydeligt se, hvordan Nordkorea havde forberedt sig på denne krig. De vigtigste byer var alle forbundet med dobbeltbanede veje, der kunne bruges til militære formål i nødstilfælde. Mange af broerne var konstrueret med så megen cement, at de kunne tåle vægten af 30-tons tankvogne. Gødningen, som fangerne i Heungnam Fængsel havde fyldt i sække med livet som indsats, var blevet sendt til Rusland til gengæld for forældede, men dødelige våben, der så blev anvendt langs den 38. breddegrad.

Så snart jeg ankom til Pyongyang, begyndte jeg at lede efter hvert eneste medlem, der havde været med mig før min fængsling. Jeg måtte finde ud af, hvor de var, og hvordan deres situation var. De var blevet spredt af krigen, men jeg følte mig ansvarlig for at finde dem og hjælpe dem med at finde en mulig måde at fortsætte livet på. Jeg anede ikke, hvor de kunne være, så min eneste mulighed var at gennemløbe Pyongyang fra ende til anden.

Efter at have ledt en uge, havde jeg kun fundet en 3-4 stykker. Jeg havde gemt noget rispulver, som jeg havde fået, da jeg stadig var i fængslet. Dette blandede jeg op med vand og lavede en riskage, som jeg ville dele med dem. På turen fra Heungnam, havde jeg afværget min sult med et par frosne kartofler. Jeg havde ikke rørt rispulveret og bare det at iagttage dem spise riskagen så ivrigt, gav mig en mæthedsfølelse.

Jeg blev i Pyongyang i 40 dage og ledte efter alle, jeg kunne komme i tanker om, ligegyldigt om de var unge eller gamle. Der var mange, jeg aldrig fandt, men de blev aldrig udvisket fra mit hjerte.

Den 2. december om natten begyndte jeg min vandring sydpå. Won Pil Kim og jeg fulgte efter en ca. 12 km lang gruppe flygtninge. Vi havde endda taget en mand med, der ikke kunne gå ved egen hjælp. Han var én af dem, der havde fulgt mig i Heungnam Fængsel, og hans efternavn var Pak. Han var blevet løsladt før mig. Da jeg fandt ham i hans hjem, havde hans familiemedlemmer efterladt ham for at tage sydpå. Han var alene i huset med et brækket ben. Jeg placerede ham på en cykel og tog ham med mig.

Den nordkoreanske hær havde allerede generobret de flade veje til militærbrug, så vi gik over frosne rismarker for at komme af sted så hurtigt som muligt. Den kinesiske hær var ikke langt bag os, men det var svært at bevæge sig hurtigt, når vi havde én med, der ikke selv kunne gå. Det halve af tiden var vejen så dårlig, at jeg måtte bære ham på min ryg, og en anden trak cyklen ved siden af. Han blev ved med at sige, at han ikke ønskede at ligge til byrde for mig og prøvede flere gange at tage sit eget liv. Jeg overtalte ham til at fortsætte, sommetider måtte jeg skælde på ham højlydt, og vi blev sammen til det sidste.

Vi var flygtninge på flugt, men havde stadig brug for at spise. Vi gik ind i de huse, hvor beboerne var taget sydpå før os og søgte efter ris eller anden føde, der måtte være blevet ladet tilbage. Vi kogte det, vi fandt, om det var ris, byg eller kartofler. Vi kunne lige knap holde os i live på denne måde. Der var ingen risskåle, og vi måtte bruge stykker af træ som spisepinde, men maden smagte godt. Der står i Bibelen: "Velsignet være den fattige", ikke sandt? Vi kunne spise hvad som helst, der fik vores maver til at rumle i tilfredshed. Selv et beskedent stykke bygkage smagte så godt, at vi ikke ville have følt os misundelige på en konges måltid. Uanset hvor sulten jeg var, stoppede jeg altid med at spise før de andre, så de kunne få lidt mere.

Efter at have vandret et langt stykke vej, nærmede vi os den nordlige bred af Imjin-floden. Jeg følte af en eller anden grund, at det var vigtigt at krydse over floden hurtigst muligt, og at der ikke var et øjeblik at spille. Jeg følte stærkt, at vi måtte overvinde denne forhindring for at overleve. Jeg pressede Won Pil Kim uden nåde. Kim var ung, og han faldt i søvn, mens vi gik. Men jeg blev ved med at tvinge ham frem og trak cyklen. Vi tilbagelagde 32 km den nat og

nåede Imjin-flodens bred. Heldigvis var floden helt tilfrossen. Vi fulgte bagefter nogle andre flygtninge over floden. Der strakte sig også en lang række af flygtninge bag os. Og lige efter vi var kommet over floden, lukkede FN styrkerne overgangsstedet og forhindrede folk i at krydse over. Hvis vi var ankommet til floden bare nogle få minutter senere, havde vi ikke fået lov til at krydse over.

Bagefter kiggede Won Pil Kim sig tilbage og spurgte: "Hvordan kunne du vide, at flodens overgangssted var ved at blive lukket?"

"Der var bare noget, der sagde mig det", sagde jeg "Den slags ting sker ofte for den, der følger Himlens vej. Folk er ofte uvidende om, at frelsen ligger efter den næste forhindring. Vi havde ikke et øjeblik at spille, og om nødvendigt havde jeg grebet dig i nakkeskindet og trukket dig over".

Won Pil Kim syntes bevæget ved mine ord, men jeg følte mig beklemt. Da vi ankom til det punkt, hvor den 38. Breddegrad deler Halvøen i to, satte jeg én fod i Sydkorea og én fod i Nordkorea og begyndte at bede.

"For øjeblikket er vi tvunget til at tage sydpå, men jeg vil snart returnere til Norden. Jeg vil samle styrker fra den frie verden bag mig og befri Nordkorea og forene Nord og Syd".

Sådan havde jeg bedt hele vejen, mens vi vandrede af sted sammen med de andre flygtninge.

Kapitel 3 - Åndelige rigdomme gennem indre kampe og lidelser

Du er min åndelige læremester

Efter at have krydset over Imjin-Floden, tog vi til Busan via Seoul, Wonju og Kyungju; Vi ankom endelig den 27. januar 1951. Busan var fuld af flygtninge nordfra. Man skulle tro, at hele landet havde forsamlet sig her. Al tænkelig indkvartering var allerede optaget, og der var næsten intet sted at sætte sig ned for os. Det eneste vi kunne gøre var at gå ind i skovene om natten, forsøge at holde varmen, og tage ind til byen om dagen for at søge efter noget at spise.

Mit hår var nu groet ud, efter at det havde været meget kort i fængslet. Mine bukser, der var blevet lappet med bomuld fra noget sengetøj, var helt tyndslidte. Alt mit tøj var gennemsvivet af fedtet snavs, således at regndråber ikke trak ind i stoffet, men simpelthen prellede af.

Der var næsten intet tilbage af mine skosåler, selv om jeg stadig havde selve skoen. Jeg kunne lige så godt være gået barfodet. Når folk så på mig, var jeg den laveste af de lave, en tigger blandt tiggere. Der var intet arbejde at få, og vi havde ingen penge i lommerne. Vi kunne kun tigge os til føden.

Men selv når jeg tiggede om mad, beholdt jeg en vis værdighed. Når nogen afslog at hjælpe os, sagde jeg højt og klart: "Hør her, hvis du ikke hjælper nødtrængende folk som os, vil lykken vanskeligt komme til dig i fremtiden!" Når folk blev udfordret med disse tanker, gav de alligevel. Vi tog den mad, vi havde indsamlet på denne vis til et fladt område, hvor vi kunne sidde sammen og spise. Der var masser af andre mennesker, der spiste omkring os på samme måde. Vi havde ingenting og måtte tigge for føden, men der strømmede et varmt venskab mellem os.

En dag hørte jeg pludselig en stemme råbe: "Hallo, hvor er det længe siden".

Jeg vendte mig om for at se, hvem det kunne være, og der stod Dok Mun Eom, ham der var blevet min ven for livet dengang i Japan, efter at jeg havde sunget den patriotiske sang. I dag er han én af Koreas mest prominente arkitekter og har tegnet Sejong Kulturcenter og Lotte Hotel.

"Kom med hjem til mig", sagde han. Han omfavnede mig på trods af mine usle klæder og tog mig med sig hjem.

Dok Mun Eom var i mellemtiden blevet gift, og hans familie boede sammen i et enkelt værelse. For at gøre plads til mig delte han værelset ved at hænge et tæppe op i midten, så hans kone og to små børn sov på den anden side.

Han sagde: "Fortæl mig nu, hvad du har lavet siden sidst. Jeg har tit tænkt på, hvor du var blevet af, og hvad du mon lavede. Vi var nære venner, men du har altid været mere end en ven for mig. Er du klar over, hvor stor respekt jeg altid har haft for dig?".

Indtil det tidspunkt havde jeg aldrig utilsløret delt hele mit hjerte med nogen af mine venner. Da jeg var i Japan, gik jeg endda så vidt, at jeg skjulte den kendsgerning, at jeg ofte

læste Bibelen. Hvis nogen kom ind i værelset, mens jeg læste, gemte jeg hurtigt Bibelen væk. Men her i Dok Mun Eoms hjem fortalte jeg for første gang hele min historie.

Jeg talte hele natten. Jeg fortalte ham om mit møde med Gud, at jeg havde krydset den 38. Breddegrad og startet en kirke, og at jeg havde overlevet Heungnam Fængslet. Det tog hele tre dage at fortælle min historie. Da jeg var færdig, rejste Duk Mun Eom sig op og bukkede sig på traditionel, orientalsk vis ned til jorden foran mig.

"Hvad laver du?" spurgte jeg i chok og overraskelse. Jeg greb efter hans hånd, men kunne ikke standse ham.

"Fra nu af er du min store, åndelige læremester" sagde han. "Dette buk var min hilsen til dig som min lærer, venligst tag imod mig".

Han har været med mig lige siden, både som min ven og discipel.

Snart efter fandt jeg et job på havnemole 4 i Busan, hvor jeg kun arbejdede om natten. Jeg købte bønnegrød ved Choryang stationen for min løn. Den varme grød blev solgt med en stoftrævl viklet omkring beholderen for at holde den varm. Når jeg havde købt grøden holdt jeg beholderen mod min krop i over en time, før jeg spiste den. Dette hjalp mig opvarme min krop, der var så forfrossen, efter at jeg havde arbejdet hele natten i kulden.

Jeg fandt også logi i et læskur for arbejdere fra Choryang kvarteret. Mit rum var så lille, at jeg ikke engang kunne ligge diagonalt ned på gulvet, uden at mine fødder rørte væggen. Men det var i det rum, jeg spidsede en blyant og højtideligt skrev det første udkast til "*Wolli Wonbon* (Den oprindelige tekst til "De Guddommelige Principper"). Den omstændighed, at jeg var totalt forarmet betød ingenting for mig. Om man så lever i slum, er der intet, man ikke kan gøre, når viljen er til stede.

Won Pil Kim, der lige var fyldt 20 år, havde også alle mulige jobs. Når han arbejdede i en restaurant, bragte han den svedne ris, der ikke kunne sælges til kunderne, med hjem, og den spiste vi så sammen. Han var god til at tegne og fik et job som maler ved det amerikanske militær.

Senere klatrede han og jeg op til Beomnetgol i Beomil Dong og byggede os et hus. Da dette område lå nær en gravplads, var der ikke andet end en klippefyldt slugt. Vi ejede ikke selv nogen grund, så vi jævnedes et stykke af den stejle skråning og byggede et hus der. Vi ejede ikke engang en skovl, så vi lånte en lille skovl fra et køkken og returnerede den senere, før ejermanden fandt ud af, at den var væk. Won Pil Kim og jeg knuste sten, gravede jord og hentede grus. Vi blandede mudder og strå for at lave mursten til huset. Vi fik nogle tomme rationeringskasser fra en amerikansk militærbase og fladede dem ud, hvorefter de kunne bruges som tag. Til gulv lagde vi et lag sort plastik.

Selv almindelige hytter er sædvanligvis bygget bedre. Huset lænede sig op ad en stor kampesten, så der stak et klippestykke op i midten af rummet. Det eneste vi ejede var et lille bord placeret bag dette samt Won Pil Kims staffeli. Når det regnede, boblede en kilde op inde i huset. Det var meget romantisk at lytte til vandet rinde under os. Om morgenen efter at have sovet i dette uopvarmede, fugtige rum, hvor regnen og kilden løb ind, løb vores næser også. Men vi var glade for i det mindste at have en lille plads, hvor vi kunne lægge os ned i ro og

mag. Omgivelserne var elendige, men vi var opfyldte af håb, fordi vi var på vej til at udføre Guds vilje.

Når Won Pil Kim gik på arbejde på den amerikanske base, ledsagede jeg ham til foden af bjerget. Når han kom hjem om aftenen, gik jeg ud for at modtage ham. Resten af tiden tilbragte jeg med at skrive *Wolli Wonbon*. I vores hus var der altid masser af spidsede blyanter, selv når der ikke var mere ris i riskrukken.

Won Pil Kim hjalp på mange forskellige måder, både fysisk og åndeligt, så jeg kunne koncentrere mig om at skrive. Selv når han var træt efter en lang dags arbejde, fulgte han mig omkring for at se, om der var noget, han kunne hjælpe med. Jeg fik selv meget lidt søvn, og sommetider kunne jeg falde i søvn på toilettet. Så fulgte han efter mig på toilettet, for at se om jeg var ok.

Men det var ikke det hele. Han sagde: "Jeg ville gerne bidrage bare en lille smule til den bog, du skriver på". Så han begyndte at male portrætter for de amerikanske soldater for at tjene penge og kunne dermed holde mig forsynet med blyanter. På den tid var det populært blandt de amerikanske soldater at få malet et portræt af deres kone eller kæreste, før de tog tilbage til Amerika. Won Pil Kim klæbede et stykke silke på en træramme, hvorpå han malede et portræt og solgte det for fire dollars stykket.

Jeg var taknemlig over hans indsats. Jeg sad ved siden af ham for at prøve at hjælpe ham, når han malede. Mens han var på arbejde på den amerikanske base, klæbede jeg silken på, tilskar træet til rammerne og satte dem sammen. Før han kom hjem, vaskede jeg hans pensler og købte maling, hvis han behøvede det. Når han kom hjem, tog han en 4B blyant og tegnede portrættet. Først tegnede han kun et eller to, men snart blev hans arbejde kendt blandt soldaterne, og han fik ordrer på 20 til 30 ad gangen. Det kom til et punkt, hvor vores hus var så fyldt med disse portrætter, at vi ikke havde plads til at lægge os ned om natten.

Som ordrerne tiltog, begyndte jeg at hjælpe mere aktivt til end blot fra sidelinien. Efter Won Pil havde tegnet ansigternes kontur, lagde jeg farve på læber og klæder. Med de penge vi havde tjent sammen, købte vi først blyanter og andre materialer, vi havde brug for, og resten brugte vi til kirkearbejde. Det er vigtigt at nedskrive Guds ord, men det er endnu vigtigere at forkynde Hans vilje.

Den skøre, pæne mand ved brønden

Da vi byggede huset med mure af mudder i Beomnetgol og startede kirken, var der kun tre mennesker, som lyttede til min prædiken. Sådan så jeg dog ikke på det. Jeg sagde til mig selv, at skønt de ikke kunne ses, prædikede jeg i virkeligheden til titusinder – ja hele menneskeheden sad foran mig – og således forkyndte jeg Princippet med en høj, rungende stemme.

Der var en brønd foran vores hus, og rygtet om at der boede en skør mand i mudderhytten, begyndte at cirkulere mellem folk, der kom for at hente vand fra brønden. Jeg bar elendige klæder, og de kunne høre mig tale, som om jeg henvendte mig til hele verden, inde fra et hus, der så ud, som om det kunne være hjemsøgt af spøgelser. Så det var ikke så mærkeligt, at snakken gik. Jeg prædikede, at der ville blive vendt op og ned på Himmelen og Jorden, og Korea ville forene verden.

Snart spredte rygterne sig hurtigt hele vejen ned til foden af bjerget. Det var muligvis på grund af den slags rygter, at folk begyndte at komme af nysgerrighed for at se den skøre mand, der boede ved brønden. En gruppe studerende fra et nærliggende præsteseminarium kom og tillige kom en gruppe professorer fra Ewha Womans University. De overdrevne rygter ville vide, at jeg var en flot mand med god skikkelse, så midaldrende kvinder begyndte at komme op ad bakken som tidsfordriv for at kigge på mig.

Den dag jeg blev færdig med at skrive *Wolli Wonbon*, lagde jeg blyanten fra mig og bad: "Nu er det tid for mig at forkynde min tro, så venligst send mig helgener til hvem jeg kan give vidnesbyrd." Derefter gik jeg ud til brønden. Det var den 10. maj, og årstiden var sen forår. Det var varmt, og jeg bar traditionelle, koreanske bukser foret med bomuld og en gammel jakke. Jeg fik øje på en ung kvinde, der tørrede sved af panden, mens hun gik op ad bakken mod brønden.

Jeg tiltalte hende med ordene: "Gud har givet dig umådelig megen kærlighed de sidste syv år". Hun hoppede baglæns i forbavselse. Det viste sig at være syv år siden, hun havde besluttet at vie sit liv til Guds arbejde.

"Mit navn er Hyun Shil Kang", sagde hun, "jeg er evangelist fra Beom Cheon Kirken, der ligger ved foden af bakken. Jeg har hørt, der bor en tosset mand her, så jeg er kommet for at tale til ham.

Sådan hilste hun mig. Jeg inviterede hende ind i huset. Hun kiggede sig om i det tarvelige rum med et udtryk i ansigtet, der viste, at hun fandt det meget sært. Idet hun så på mit bord, spurgte hun: "Hvorfor har du så mange blyanter?"

Jeg svarede: "Indtil i morges skrev jeg på en bog, der åbenbarer universets principper. Jeg tror, Gud har sendt dig her, så du kan lære disse principper af mig."

"Hvad snakker du om", sagde hun, "Jeg kom her, fordi jeg hørte, der var en tosse oppe ved brønden, der havde brug for at høre mit vidnesbyrd".

Jeg gav hende en pude at sidde på, og satte mig også ned. Vi kunne høre klukken fra kilden, der flød under os.

"Korea vil i fremtiden spille rollen på verdens tinde", sagde jeg, "Folk vil beklage, at de ikke er født koreanere". Fra hendes ansigtsudtryk kunne jeg se, at hun tænkte, jeg talte nonsens.

"Ligesom Elias kom som Johannes Døberen", fortsatte jeg, "Kommer Jesus kødeligt til Korea".

Dette gjorde hende vred.

"Jeg er sikker på, at Jesus har bedre steder at komme hen end til dette forfærdelige land, svarede hun igen.

Så sagde hun: "Har du læst Åbenbaringens Bog? Jeg..."

Her afbrød jeg hende:

"Du vil fortælle mig, at du har studeret ved Goryo Teologiske Seminarium".

"Hvordan vidste du det?" fordrede hun.

"Tror du virkelig, jeg ville have ventet på dig uden i det mindste at vide det om dig? Du sagde, du kom her for at give vidnesbyrd til mig. Så vær så god, undervis mig."

Hyun Shil Kang talte som en person, der havde studeret teologi og overfaldt mig med det ene bibelcitater efter det andet. Hun blev ved at udfordre mig kraftigt, mens jeg havde travlt med at besvare hendes udfordringer højt og tydeligt. Vores debat fortsatte, indtil det begyndte at blive mørkt. Så rejste jeg mig op og lavede aftensmad. Den eneste siderset, vi havde, var overmodnet kimchi, (kimchi er en vigtig bestanddel i det koreanske køkken og består af fermenteret kål og andre ingredienser, især rød chili). Så vi sad der i det lille rum med lyden af klukkende vand og delte denne mad, før vi fortsatte vores debat.

Hun kom tilbage de næste par dage for at diskutere videre med mig. Til slut valgte hun at vie sit liv til det princip, jeg forkynder.

På en stormfuld dag i november samme år dukkede min kone op i hyttens dør i Beomnegol. Hun havde en syvårig dreng med sig. Det var min søn, der blev født det år, jeg gik ud for at hente ris, men tog til Pyongyang i stedet. Årene var gået, og nu var han vokset op og blevet til en lille dreng. Jeg kunne ikke få mig selv til at kigge ham i øjnene. Jeg kunne heller ikke kærtegne hans ansigt eller omfavne ham i glæde. Jeg stod bare der som en stensøjle, uden at sige et ord.

Min kone behøvede ikke at sige noget. Jeg kunne selv forestille mig de lidelser denne mor med hendes barn må have gennemgået midt under krigen. Selv før dette besøg vidste jeg hvor de boede, og hvordan deres situation var, men jeg var endnu ikke nået til det punkt, hvor jeg kunne tage mig af min egen familie. Med denne viden bad jeg hende adskillige gange, ligesom før vores ægteskab, om at stole på mig og bare vente lidt længere.

Når tiden var inde, ville jeg være kommet til dem. Men i denne situation, som de stod der i døren, var tidspunktet ikke kommet endnu. Hytten, der fungerede som vores kirke, var lille og lurvet. Nogle af medlemmerne spiste her og boede sammen med mig, mens de studerede Guds ord. Det var ikke et sted at bringe min familie.

Min kone kiggede sig omkring i hytten og udtrykte stor skuffelse. Så vendte hun sig om og gik tilbage ned ad den stejle skråning sammen med min søn.

En kirke uden speciel trosretning

Et gammelt, koreansk mundheld siger, at det menneske, der bliver krænket af andre, lever længe. Hvis min levealder står i proportion til antallet af krænkelser, jeg har modtaget, lever jeg endnu 100 år. Min mave er ikke blevet fyldt op med mad, men med krænkelser mere end nogen andens. De etablerede kirker, der havde modarbejdet mig og kastet sten efter mig, da jeg startede en kirke i Pyongyang, begyndte igen at sætte sig imod mig i Busan. Selv før vi var kommet rigtigt i gang med vores kirke, forsøgte de at genere os. Udtryk som 'kætter' og 'pseudo' blev forstavelse til mit navn så ofte, at det syntes at være en del af det. Faktisk blev 'Sun Myung Moon' synonymt med kætteri og pseudo-religion. Det var sjældent, man nævnte mit navn uden at sætte 'kætter' eller 'pseudo' foran.

I 1953 blev forfølgelsen så utålelig, at vi lukkede hytten i Busan og flyttede først til Daegu og derefter til Seoul. I maj det følgende år lejede vi et hus i Seouls Bukhak Dong kvarter, der ligger nær Jangchoongdan Park, og vi hang et skilt op, hvorpå der stod: 'Den Hellige, Åndelige Sammenslutning til Forening af Verdenskristendommen'.

Vi gav den dette navn, fordi vi ikke ønskede at tilhøre nogen bestemt trosretning, og vi havde heller ikke til hensigt at skabe en ny. 'Verdenskristendom' henviste til kristendommen over hele verden, både i fortid og nutid. 'Forening' henviste til en slags formål. 'Hellig og Åndelig' var en reference til harmonien mellem den åndelige og den fysiske verden med fader/søn kærlighedens forhold som centrum. Med andre ord betød det: 'Den åndelige verden centreret på Gud står bag os'.

I særdeleshed repræsenterede forening eller enhed mit ideal for at bringe Guds ideelle verden. Forening er ikke union. Union er når to ting finder sammen. Forening er når to bliver ét med hinanden. Unification Church ('Foreningskirken') var senere det navn, vi blev kendt under, men det havde andre givet os. I begyndelsen kaldte de studerende fra universiteterne os 'Seoul-Kirken'.

Jeg bryder mig ikke specielt om at bruge ordet *kyohoi* (kirke), som det almindeligvis bruges. Men jeg kan lide den oprindelige betydning med kinesiske skriftegn, hvor 'kyo' betyder 'at undervise' og tegnet 'hoi' står for 'forsamling'. Så på koreansk betyder det bogstaveligt 'en forsamling til undervisning'. Ordet for religion, *jongkyo* er sammensat af to kinesiske tegn, der henholdsvis betyder 'central' og 'undervisning'.

Når ordet kirke (*kyohoi*) betyder en sammenkomst, hvor fundamentale, åndelige begreber bliver undervist, har det en god mening. Men ordet '*kyohoi*' på koreansk betegner normalt ikke et sted, hvor mennesker kommunikerer med hinanden.

Jeg ønskede ikke at sætte os i en separat kategori. Jeg håbede på at skabe en kirke uden specifik trosretning. Sand religion prøver at frelse nationen, selv hvis den må ofre sin egen religiøse enhed på den konto; den prøver at frelse hele verden, selv på bekostning af nationen: og den prøver at frelse menneskeheden, selv hvis det betyder at måtte ofre verden. En enkelt trosretning kan aldrig have forrang i sig selv.

Det var nødvendigt at ophænge et skilt som en kirke, men i mit hjerte var jeg parat til at nedtage skiltet når som helst. I det øjeblik man hænger et skilt op, hvorpå der står 'kirke', tilkendegiver man en forskel mellem kirken og ikke-kirken. At tage noget der er ét og adskille det i to er ikke rigtigt. Det var ikke det, der var min drøm. Det var ikke ad den vej, jeg ønskede at vandre. Hvis jeg må tage det skilt ned for at frelse nationen eller verden, er jeg parat til det når som helst.

Vi hængte skiltet nær fordøren. Det ville have set bedre ud, hvis vi havde hængt det et sted højt oppe, men da tagskægget på det gamle hus sad meget lavt, var der ikke levnet megen plads til et skilt. Til sidst hang vi det et sted, der kun var på højde med et barn. Faktisk tog nogle af kvarterets børn det ned og legede med det, og slog det itu. Grundet den historiske betydning af vores kirke, kunne vi ikke smide det væk, så vi fæstnede de to stykker med metaltråd og sømmede det bedre til facaden. Det er muligt, at vores kirke blev genstand for ubeskrivelig ydmygelse, fordi skiltet blev behandlet respektløst.

Tagskægget hang så lavt, at folk måtte dukke hovedet for at komme gennem indgangen. Rummet var 2,4 m², og så trangt, at når seks mennesker bad, kunne vi støde hovederne sammen. Folk i kvarteret lo ad vores skilt. De gjorde grin med os og spurgte, hvad slags verdensforening vi mon drømte om i sådan et lille hus, "at man måtte kravle ind i det". De forsøgte ikke at finde ud af, hvorfor vi havde valgt dette navn. De betragtede os simpelthen som vanvittige.

Dette generede os dog ikke. I Busan havde vi måttet tigge for føden for at overleve, og nu havde vi endda et rum, hvor vi kunne holde andagt. Vi havde intet at frygte. Jeg havde farvet et par amerikanske militærbukser sorte og brugte dem sammen med sorte gummisko. Selv om andre gjorde grin med os, havde vi den højeste værdighed i vores egne hjerter.

Folk der kom til vores kirke refererede til hinanden som *shikku*, eller familiemedlemmer. Vi var som beruset af kærlighed. Når nogen tænkte på kirken og sagde til sig selv, at han ville derhen, kunne han se, hvad jeg lavede og høre, hvad jeg sagde. Vi var alle sammen forbundet med en indre, elektrisk ledning af kærlighed, der lod os kommunikere med Gud. En kvinde kunne være hjemme og lave mad, når hun pludseligt fór af sted til kirken. En anden kunne sige, at hun lige skulle skifte tøj, og løb så af sted til kirken i sin gamle, hullede kjole. Hvis en kvindes svigerfamilie barberede hendes hår af for at afholde hende fra at komme til kirken, gik hun bare skaldet.

Som antallet af medlemmer forøgedes, begyndte vi at missionere på universitetsområderne. I 1950'erne var universitetsstuderende højt anset som "intellekten" i det koreanske samfund. Vi begyndte at arbejde uden for Ewha Womans University og Yonsei University, og snart tilbragte et anseligt antal studerende deres tid i vores kirke.

Professor Yoon Young Yang, som underviste i musik ved Ewha, og professor Choong Hwa Han, der var forstander på kollegiet, kom til vores kirke. Mange studerende kom også, og ikke blot 2-3 stykker ad gangen, men dusinvis kom på én gang, og deres antal steg i geometrisk progression. Dette var en overraskelse for de etablerede kirker, såvel som for os selv.

Inden for to måneder efter starten på vores evangeliske arbejde ved universiteterne, eksploderede medlemsantallet af vores menighed, hovedsageligt med studerende fra Ewha og Yonsei. Vækstraten var utrolig. Det var som om en forårsvind havde passeret og forandret alle de studerendes hjerter på én gang. Dusinvis af Ewha studerende pakkede deres ejendele på en eneste dag og flyttede ud af kollegiet. Hvis nogen prøvede at standse dem, sagde de: "Hvorfor? Hvorfor prøver du at standse mig? Så må du først dræbe mig, bare slå mig ihjel!" Nogle kom endda ud ved at klatre over bygningens omgivende mur. Jeg forsøgte at standse dem, men til ingen nytte. De ville ikke blive i deres rene skole, de ville hellere være i vores kirke, der lugtede af sure tæer. Der var ikke noget, nogen kunne gøre ved det.

Til sidst sendte dekan Hwal Ran Kim (Helen Kim) professor Young Oon Kim fra Afdelingen for Religion og Social Velfærd til vores kirke. Professor Kim havde studeret teologi i Canada, og hun var en kvindelig teolog, som Ewha nærede store forhåbninger til. Dekan Kim havde valgt professor Kim, der var specialiseret i teologi, i håb om at hun kunne udvikle en endelig kritik af vores teologi, som kunne bruges til at standse de studerendes tilstrømning. Men professor Kim, sendt som universitetets specielle repræsentant, meldte sig til vores kirke inden for en uge efter mødet med mig, og hun blev ét af de mest entusiastiske medlemmer. Dette forøgede vores troværdighed endnu mere blandt andre professorer og studerende ved Ewha. Vores medlemstal voksede stadig kraftigt.

Som situationen løb løbsk, genoptog de etablerede kirker deres anklager om, at vi stjal deres medlemmer. Dette syntes uretfærdigt for mig. Jeg havde aldrig bedt nogen om kun at lytte til mine prædikener eller kun at komme til vores kirke. Hvis jeg gennede nogen ud af fordøren, kom de tilbage gennem bagdøren. Hvis jeg låste dørene, kravlede de over hegnet. Jeg var magtesløs og kunne ikke standse dem. De mennesker, der var mest perplekse over dette fænomen var dem, der sad i Yonsei og Ewhas administrationer. De blev støttet af kristne fonde, og kunne ikke bare sidde og se på, at deres studerende og lærere myldrede til en anden religiøs gruppe, uden at gribe ind.

To universiteter bortviser studerende og professorer

Yonsei University og Ehwa Womans University gerådede i krisetilstand og valgte til sidst at tage forholdsregler, som man aldrig havde taget i brug hverken før eller siden denne hændelse. Ehwa fyrede 5 professorer, inklusive Professor Young Oon Kim, og bortviste 14 studerende. Blandt de bortviste studerende var 5 af dem på sidste studieår. Yonsei fyrede også 1 professor og bortviste 2 studerende.

Universitetskapellanen ved Ehwa prøvede at rådgive de studerende og sagde: "I kan gå til den kirke, efter at I er blevet dimitteret, således sker der ingen skade for skolen". Det nyttede dog ikke noget.

I stedet for protesterede de studerende på det kraftigste: "Der er masser af ateister i vores skole, og endog børn af traditionelle shamaner. Hvordan kan skolen tillade sig at bortvise os?" spurgte de.

Skolen lyttede dog ikke til dem. Den blev simpelthen ved med at gentage sin position: "Vi er en privatskole og en kristen skole. Vi har ret til at bortvise enhver efter vort eget valg."

Da denne begivenhed kom medierne for øren, bragte en avis en leder under titlen: "Bortvisning er forkert i et land med religionsfrihed", og det blev et emne for den generelle, offentlige debat.

Ehwa blev støttet af en kristen fond i Canada, og man var bekymret for at miste den økonomiske støtte, hvis det blev kendt, at et stort antal af deres studerende gik til en kirke, der blev betragtet som kættersk. Dengang holdt Ehwa andagt tre gange om ugen, registrerede fremmødet, og rapporterede det til missionens hovedkvarter.

Efter de studerende var blevet bortvist og professorerne fyret, begyndte den offentlige opinion at vende sig til vores fordel. For at modvirke denne trend begyndte Ehwa at cirkulere falske rygter så modbydelige, at jeg ikke engang bryder mig om at tale om dem. Uheldigvis er det mange gange sådan, at jo værre et rygte er, jo flere mennesker er rede til at tro på det. Disse falske rygter begyndte at formere sig og levede deres eget liv, hvilket vores kirke led under i over et år.

Det var ikke min mening, at situationen skulle løbe løbsk på den måde. Jeg ønskede ikke at volde problemer. Jeg prøvede at overbevise de studerende og professorerne om bare at leve et stille trosliv, og at de ikke behøvede at forlade kollegiet og derved forårsage dette offentlige furore. De var dog urokkelige. De sagde til mig: "Hvorfor siger du, vi ikke må komme her? Vi ønsker at modtage samme velsignelse som alle andre." Til slut blev de alle tvunget til at forlade deres læresteder, men jeg var ikke så glad for situationen.

Efter de var blevet tvunget ud af deres universiteter, tog de studerende som en gruppe til en bedesal på bjerget Mt. Samgak i udkanten af Seoul, for at søge trøst i deres hjertesorg. De var blevet smidt ud af deres skoler, deres familier var vrede på dem, og deres venner ville helst ikke omgås dem. De havde intet sted at gå hen. De fastede og tilbragte al deres tid med at bede så inderligt, at deres øjne og næser løb i vand. Snart efter begyndte nogle af dem at tale i tunger. Gud viser sig altid, når vi er på randen af fortvivlelse og desperation. De

studerende, der var bortvist fra deres lærestudier og smidt ud af deres familier og samfundet, fandt Gud i bedesalen på Mt. Samgak.

Jeg tog til Mt. Samgak og bragte mad til de studerende, som var afmagrede efter fasten, og jeg trøstede dem:

”Det er slemt nok, at I er blevet uretfærdigt behandlet, I behøver ikke også at faste. Når I har ren samvittighed over det, I har gjort, er det ikke skamfuldt at være indigneret over det. Tab ikke modet, men vent og Jeres tid vil komme” sagde jeg til dem.

Fem af de studerende, der havde gået i seniorklasser flyttede over til Sookmyung Women’s University, men skaden var allerede sket.

Denne episode var i alvorlig grad afgørende for det ekstremt negative omdømme jeg fik. Avisjournalisterne begyndte at skrive på en måde som om alle onde aktioner, begået af forskellige religioner på den tid, kunne føres tilbage til vores kirke. Folk der først reagerede på rygterne med ”måske er det sandt” sagde nu ”det er sandt”.

Det gør ondt at være genstand for en sådan uretfærdig behandling. Uretfærdigheden blev så intens, og det gjorde mig så vred, at jeg havde mest lyst til at skrike i protest. Jeg sagde dog intet, prøvede heller ikke at bekæmpe dem. Vi havde mange andre opgaver at tage os af og havde ingen tid til at slå.

Jeg troede på, at misforståelserne om os ville forsvinde med tiden, og at vi ikke behøvede at bekymre os alt for meget om dem. Jeg lod som om jeg ikke hørte det, når folk gik rundt og sagde: ”Sun Myung Moon burde slås ned af lynet” og der var kristne præster, som bad til, at jeg måtte dø.

Men i stedet for at uddø, blev rygterne dog endnu mere uhyrlige som dagene gik. Det føltes, som om hele verden havde rottet sig sammen om at pege anklagende fingre imod mig. Selv i Heungnam gødningsfabriks hede, havde jeg nægtet at lade andre se huden på mine ben, og dog gik der nu rygter om, at jeg dansede rundt i kirken uden tøj på. Når folk kom til vores kirke for første gang, kiggede de på mig med øjne, der syntes at sige: ”Tager den fyr virkelig tøjet af og danser?”

Jeg vidste bedre end nogen anden, at det ville tage tid at blive rensset for disse misforståelser. Så jeg prøvede aldrig at forsvare mig ved at sige: ”sådan er jeg ikke”. Man kan ikke kende nogen, før man har mødt dem, men der var mennesker, som ikke tøvede med at forbande mig på forskellige måder, uden nogensinde at have mødt mig. Jeg vidste, det var umuligt at gøre noget ved den slags mennesker, så jeg led i tavshed.

Yonsei/Ewha begivenhederne tvang vores kirke til randen af sammenbrud. Mit navn blev uadskilleligt identificeret med et image af ’pseudo-religion’ eller ’kult’, og alle de etablerede kirker slog sig sammen om at bede regeringen retsforfølge mig.

Den 4. juli 1955 foretog politiet en razzia af vores kirke og tog mig i varetægt sammen med fire medlemmer: Won Pil Kim, Hyo Young Eu, Hyo Min Eu og Hyo Won Eu. Præster og ældste indenfor de etablerede kirker havde rottet sig sammen med myndighederne og skrevet breve, hvori de anmodede om, at vores kirke blev lukket ned. Af denne grund blev fire af de

medlemmer, der havde været med mig fra begyndelsen, tvunget til at sidde i fængsel sammen med mig.

Sagen sluttede ikke her. Politiet undersøgte min baggrund og fandt frem til den anklage, at jeg havde unddraget mig militærtjeneste. Men selv dette var uhørt. Efter at være undsluppet fængslet i Nordkorea og fundet vej til Sydkorea, var jeg allerede over alderen for tvungen militærtjeneste. Men de anklagede mig alligevel for at have unddraget mig militærtjeneste.

Nye skud vokser på afsvedne grene

Betjentene fra Kontoret for Offentlig Orden, Den Specielle Underretningsafdeling, som foretog razzia i vores kirke og arresterede mig, tog mig med til Chung Bu politistation. Jeg var meget vred over at blive beskyldt for unddragelse af militærtjeneste, men jeg sagde ikke noget, da de førte mig bort. Jeg havde en tunge, men de gav mig ingen chance for at udtale mig.

Der var nogle, der mente, jeg var uden rygrad, da de så, jeg forholdt mig tavst, selvom jeg var blevet uretfærdigt behandlet. Denne beskyldning fandt jeg mig også stiltiende i, idet jeg tænkte, at det måtte være en del af min tarv. Hvis dette var den vej, jeg måtte gå, for at nå det mål, som var mig givet, så var der intet, jeg kunne gøre ved det. Fordi jeg fulgte denne klare linje, kunne jeg ikke underkues. Des mere jeg blev angrebet, des mere tog jeg mig i agt og opførte mig mere korrekt end nogen anden.

Da jeg havde taget denne beslutning i hjertet, havde politiet ikke mere kontrol over mig. Da betjenten skrev sin rapport, forklarede jeg ham, hvordan han skulle skrive den.

"Du skulle inkludere dette indhold, og deroppe skal du skrive sådan og sådan" sagde jeg til ham. Han gjorde, som jeg sagde. Hver sætning, jeg bad ham skrive, var korrekt, men da betjenten satte det hele sammen, fandt han, at de førte til den modsatte konklusion end den, han havde tilsigtet. Så blev han gal og rev rapporten i stykker.

Den 13. juli 1955, på den sjette dag af tilbageholdelsen i Chung Bu politistation, blev jeg igen sat i fængsel. Denne gang i Seodaemun fængsel i Seoul. Selv om jeg var lænket, var jeg hverken skamfuld eller ked af det. Fængselsliv udgjorde ikke nogen hindring på den vej, som jeg fulgte. Det kunne have givet anledning til en masse vrede og bitterhed, og derved risiko for at fejle, men den fælde lod jeg mig ikke fange i. For mig var det egentlig en måde at samle ekstra ressourcer til mine fremtidige aktiviteter. Jeg overvandt livet i fængslet ved at sige til mig selv: "Jeg er ikke én, der dør i et fængsel. Jeg skal ikke dø. Dette er blot et springbræt for mig, så jeg kan tage et stort spring mod en verden af frihed."

Det er en regel i verden og Himlens lov, at det onde vil falde, og det gode rejser sig. Selv hvis jeg må gå ind i en mødding, vil jeg ikke fejle, så længe jeg beholder et rent hjerte. Da jeg blev ført bort i lænker, var der nogle kvinder som gik forbi, der skar ansigter i misbilligelse. De så ud, som om de syntes, jeg var grotesk bare at se på, fordi de betragtede mig som lederen af en sexkult. Men jeg var hverken bange eller flov. Selv når der blev brugt beskidte ord for at chikanere mig og vores kirke, lod jeg mig ikke ryste.

Naturligvis havde jeg normale følelser. Udadtil bevarede jeg min værdighed, men ofte følte jeg mig halvkvalt og sorgfuld til det inderste. Hver gang jeg følte mit hjerte begynde at svækkes, holdt jeg ud ved at sige til mig selv: "Jeg er ikke én, der dør i et fængsel. Jeg rejser mig igen, det er jeg sikker på", og så forstærkede jeg min beslutning ved at sige: "Jeg tager al smerte på mig. Jeg bærer al bagagen for vores kirke."

Man kunne let forvente, at min fængsling ville betyde enden på vores kirke med medlemmerne spredt for alle vinde. I stedet kom medlemmerne og besøgte mig hver dag.

Sommetider skændtes de endda om, hvem der skulle besøge mig først. Besøgstiden begyndte kl. 8 om morgenen, men medlemmerne stillede sig i kø uden for fængslet meget tidligere og ventede. Jo flere mennesker, der forbandede mig og jo mere ensom min situation blev, jo flere mennesker stod i kø for at besøge mig og for at opmuntre mig, mens de selv græd.

Jeg hilste dem ikke engang særligt emotionelt. Jeg afviste dem faktisk ved at sige: "Hvorfor kommer I her og laver sådan et postyr?" De fulgte mig alligevel med tårer i øjnene. Dette viste deres tro og kærlighed. De var ikke knyttet til mig, fordi jeg kunne tale glat og veltalende. De var knyttet til mig på grund af den kærlighed de vidste, lå dybt i mit hjerte. Vores medlemmer kendte mit sande hjerte. Til min dødsdag vil jeg aldrig glemme de medlemmer, der fulgte mig, selv om jeg var tvunget til at stå lænket i retten. Jeg vil altid huske deres ansigtsudtryk, som de hulkede ved at se mig sidde på anklagebænken.

Fængselsbetjentene var forbløffede: "Hvordan kan denne mand gøre de mennesker så tossede?" spurgte de, da de så vores medlemmer flokkes til fængslet. "Han er ikke deres ægte mand, og de er ikke hans kone. Han er heller ikke deres søn. Hvordan kan de være så hengivne over for ham?"

En af vagterne tænkte for sig selv: "Vi har hørt, at Moon er en diktator, der udnytter andre mennesker, men det ser ikke ud til at være tilfældet". Denne vagt blev medlem af vores kirke.

Til sidst, efter at være tilbageholdt i tre måneder i fængslet, blev jeg frifundet af retten og løsladt. På min løsladelsesdag tog fængselsinspektøren og alle fængslets afdelingschefer formelt afsked med mig. Efter tre måneder var de alle blevet vores medlemmer. Grunden til at deres hjerter vendte sig til mig var enkel. Når de først fik en chance for at iagttage mig på nær hold, fandt de ud af, at jeg overhovedet ikke var den person, som rygterne, de havde hørt, fremstillede. De falske rygter, der cirkulerede i samfundet, havde egentlig hjulpet os med at missionere.

Da jeg blev ledt bort af politiet, lavede medierne og samfundet en masse ståhej, men da jeg blev fundet ikke-skyldig og løsladt, var de helt stille. Den eneste rapport om min ikke-skyldige dom og løsladelse blev bare nævnt i tre linier i et diskret hjørne af avisen, hvor der stod "Pastor Moon ikke-skyldig, løsladt". De modbydelige rygter, der havde sat hele landet i oprør var alle falske, men denne information blev fuldstændig begravet. Vores medlemmer protesterede og sagde: "Pastor Moon, dette er uretfærdigt. Det gør os så vrede, at vi ikke kan holde det ud". De græd foran mig, men jeg tav og beroligede dem.

Jeg vil aldrig glemme den smerte, jeg oplevede, da jeg var genstand for alle de falske beskyldninger og chikanerier. Jeg holdt ud, selv da masser af mennesker stod op imod mig og det føltes, som om der ikke var et eneste sted for mig i hele Korea. Den sorg jeg følte dengang eksisterer stadig i et hjørne af mit hjerte.

Jeg kan være som et træ, der bliver puffet af vind og vejr og svedet af ilden, men jeg vil aldrig blive et træ, der brænder og dør. Selv en sveden gren vil få nye skud, når foråret kommer. Hvis jeg beskedent fortsætter på min vej med stærk overbevisning, vil den dag helt sikkert komme, hvor verden vil forstå værdien af det, jeg laver.

Vi bliver trænet gennem smerten

Folk afviste dette nye udtryk af sandheden, som jeg prædikede, og kaldte det gudsbespottelse eller kætteri. Jesus, født i Jødedømmens land, blev også anklaget som kætter og korsfæstet. Til sammenligning var den forfølgelse, som jeg måtte stå skud for, ikke nær så smertefuld og uretfærdig. Jeg kunne udholde al den smerte, der blev tilført min krop. Men anklagen om kætteri imod vores kirke var det værste.

Nogle teologer, som studerede vores kirke i de tidlige år, beskrev vores lære som original og systematisk. Nogle af dem var parate til at acceptere den. Det vil sige, at den enorme kætteri-kontrovers, der omgav vores kirke, var baseret på andre end teologiske grunde, og i virkeligheden forårsaget af magtkampe.

De fleste af vores medlemmer kom fra andre kirker, før de sluttede sig til vores. Dette var hovedgrunden til, at vores kirke blev regnet for de etablerede kirkers fjende. Da professor Yoon Young Yang, én af Ewha professorerne, der tilsluttede sig os, blev ført til politistationen for at blive forhørt, opdagede hun, at ca. 80 kristne præster havde kritiseret os i breve til myndighederne. Det var helt tydeligt ikke os, der havde gjort noget forkert. Sagen var, at vi blev betragtet som en trussel for visse folk og institutioner. Det var en vag følelse af frygt og ekstrem splittelse, der havde resulteret i forsøget på at undertrykke vores kirke.

Folk fra mange religiøse grupper blev tiltrukket af vores kirke og dens nye lære. Jeg sagde til vores medlemmer: "Hvorfor kommer I her? Gå tilbage til jeres kirker." og truede dem næsten, mens jeg prøvede at genne dem væk. Men de kom snart tilbage. De mennesker, der flokkedes for at se mig, ville ikke høre på nogen. De ville ikke lytte til deres lærere eller deres forældre. De ønskede at høre mig tale. Jeg hverken betalte dem eller gav dem mad, men de troede på det, jeg fortalte dem, og blev ved med at komme til mig.

Grunden var, at jeg åbnede en vej, der tillod dem at komme af med deres frustrationer. Før jeg selv kendte sandheden, var jeg også frustreret. Jeg var frustreret, når jeg så op til Himlen, og når jeg så på menneskene omkring mig. Derfor kunne jeg også forstå, de folks frustrationer, der kom til vores kirke. De havde spørgsmål om livet, de ikke kunne få svar på. De Guds ord, jeg overbragte, besvarede disse spørgsmål med klarhed. De unge mennesker, der opsøgte mig, fandt netop svar på deres spørgsmål i de ord, jeg talte. Derfor ønskede de at komme til vores kirke og ledsage mig på min åndelige rejse, uanset hvor vanskelig den måtte blive.

Jeg er den person, der finder vejen og åbner den. Jeg leder folk langs vejen for at reetablere ødelagte familier, reetablere samfundet, nationen og verden, så vi til sidst kan returnere til Gud. Dem der kom til mig forstod dette. De ønskede at ledsage mig i søgen efter Gud. Hvordan kan folk finde det så forkert? Det eneste vi gjorde var at søge efter Gud, men vi blev genstand for al slags forfølgelse og kritik fra omgivelserne.

Uheldigvis forværrede min kone tingene for mig i den periode, vores kirke var involveret i kætteri-kontroversen. Efter vores møde i Busan, begyndte hun og hendes slægtninge at kræve skilsmisse fra mig. Hun og hendes familiemedlemmer forlangte, at jeg straks forlod kirken og

startede et liv med hende og vores søn. Ellers ville hun skilles. De kom endda til Seodaemun fængsel under min indespærring der, lagde skilsmissepapirerne foran mig og forlangte, at jeg underskrev dem. Jeg ved, hvor vigtigt ægteskab er for at etablere Guds verdensfred, så jeg ignorerede deres krav i tavshed.

Hun gjorde også vores medlemmer usigelig fortræd. Jeg kunne klare hendes fornærmelser og hensynsløse behandling af mig, men det var svært for mig at se på hendes sårende opførsel over for vores medlemmer. Hun kom stormende ind i vores kirke på alle døgnets timer og forbandede medlemmerne, smed kloakvand mod dem, ødelagde inventaret, og tog ting, der tilhørte kirken, som hun havde lyst. Når hun kom, var det umuligt for os at holde andagt. Til slut, så snart jeg kom ud af Seodaemun fængsel, imødekom jeg hendes families krav og underskrev skilsmisshedokumentet. Jeg var blevet tvunget til skilsmisse, imod mine egne principper.

Når jeg i dag tænker på min tidligere kone, har jeg ondt af hende. Påvirkningen fra hendes egen stærkt kristne familie og fra lederne indenfor Koreas etablerede kirker, var i stor udstrækning ansvarlig for hendes opførsel. Hun var så stærk og sikker i sin overbevisning før vi blev gift, men den måde hun forandrede sig på, kan lære os, hvor stor magt sociale fordomme og etablerede meninger kan have.

Jeg oplevede den sorg, man føler ved en skilsmisse og ved at blive mærket som kætter. Men jeg bøjede mig ikke. Disse var ting, jeg skulle gennemgå på min vej for at godtgøre arvesynden, begået af Adam og Eva, og fortsætte på vejen mod Guds Rige. Det er mørkest lige før daggry. Jeg overvandt mørket ved at klynge mig til Gud og bede til Ham. Bortset fra den tid, hvor jeg sov, tilbragte jeg det meste af tiden i bøn.

Det vigtigste er et oprigtigt hjerte

Tre måneder senere, efter frifindelse, kom jeg tilbage til verden. Jeg forstod mere end nogensinde, at jeg skyldte Gud alt. For at betale denne gæld, ledte jeg efter et sted, hvor vores kirke kunne begynde forfra igen. Jeg bad dog ikke: "Gud byg os en kirke.". Jeg hverken klagede mig eller følte mig flov over den lille, beskedne kirkebygning, vi havde benyttet indtil da. Jeg var taknemlig over at have et sted at bede, og bad ikke om et større eller mere komfortabelt sted.

Ikke desto mindre havde vi brug for et sted, hvor vores medlemmer kunne forsamles og holde gudstjenester, så vi tog et lån på 2 millioner won og købte et hus i dårlig stand, der lå på en skrænt i Cheongpa-Dong. Det var ét af mange huse, der dengang blev kaldt 'fjendens ejendom', hvilket betød, at det havde stået tomt, siden det var blevet forladt af japanerne, der forlod Korea efter befrielsen. Det var et lille hus med blot omkring 65 m² gulvareal. Det lå for enden af en lang, snæver gyde. At komme til huset var som at gå gennem en lang, mørk tunnel. Alle søjler og mure var dækket af skidt, så vi undrede os over, hvad der var foregået her, før vi kom. Jeg selv, sammen med fire unge mennesker fra vores kirke, arbejdede i fire dage med natriumhydroxid for at vaske al skidtet af.

Efter vi flyttede ind i Cheongpa-Dong kirken, fik jeg næsten ingen søvn. Jeg sad på gulvet i det store soveværelse indtil kl. tre eller fire om morgenen, sammenkrøbet i bøn. Så tog jeg måske en lur indtil klokken fem om morgenen, men stod derefter op for at begynde dagens aktiviteter. Jeg fortsatte denne livsstil i syv år. Selv om jeg kun fik én eller to timers søvn i døgnet, følte jeg mig aldrig søvning om dagen. Mine øjne skinnede klart som morgenstjernen, og jeg følte mig aldrig træt.

Mit hoved var så fyldt med ting, der skulle gøres, at jeg end ikke ville spille tid med at spise. I stedet for at have folk bruge deres tid på at dække bord til mine måltider, sad jeg på gulvet og spiste. "Udgyd al din hengivenhed, selv hvis du er søvning! Udgyd den indtil du er totalt udmattet!" Jeg blev ved med at gentage disse sætninger for mig selv. Jeg bad midt under fortsat opposition og falske anklager med den tanke, at jeg plantede frø, der en skønne dag ville blive til en frodig høst. Hvis den ikke kunne høstes i Korea, var jeg sikker på, den kunne høstes et andet sted i verden.

Et år efter min løsladelse fra fængslet, talte vores kirke 400 medlemmer. Når jeg bad, kaldte jeg deres navne ét efter ét. Deres ansigter passerede for mit indre, endnu inden jeg kaldte deres navne. Nogle græd, nogle lo. I mine bønner kunne jeg fornemme, hvordan hver enkelt person havde det, også om de var syge.

Sommetider, når jeg kaldte deres navne i bøn, kunne jeg få den inspiration, at en bestemt person ville komme til kirken den pågældende dag, og ganske rigtigt, personen kom. Når jeg gik over til én, der havde set syg ud under min bøn og spurgte: "Er du syg"? Kunne han eller hun bekræfte det. Medlemmerne var forbløffede over, at jeg kunne vide, når de var syge, uden at nogen havde fortalt mig det. Hver gang spurgte de: "Hvordan ved du det?" Hvortil jeg bare smilede.

Det følgende skete, mens vi var i gang med at forberede en hellig vielsesceremoni: Jeg spurgte hver enkelt brud- og brudgoms kandidat, om de havde deres mødom i behold. Da jeg spurgte én bestemt mandlig kandidat, svarede han højt og tydeligt, at han var uskyldsren. Jeg spurgte ham for anden gang, og han forsikrede mig igen om, at det var han. Jeg spurgte ham en tredje gang, og fik igen det samme svar.

Så kiggede jeg ham lige i øjnene og sagde: "Du var i militærtjenesten i Hwacheon, Kangwon provinsen, ikke sandt?" Denne gang svarede han ja med frygt i stemmen.

"Du havde lidt fritid og stoppede ved en kro på vej til Seoul, gjorde du ikke? Og den nat havde du et forbudt seksuelt forhold til en kvinde i en rød nederdel. Jeg ved nøjagtigt, hvad du gjorde. Hvorfor lyver du?"

Jeg blev vred på den mand og gennede ham ud af vielsesceremoniens sal. Hvis man holder hjertets øje åbent, kan man se selv det, der er skjult.

Der var dem, der var tiltrukket af vores kirke mere på grund af sådanne overnaturlige fænomener end på grund af læren. Mange mennesker tror, at åndelig kraft er det vigtigste. Men fænomener, der ofte kaldes mirakler, har det med at forvirre folk i samfundet generelt. Den tro, der afhænger af uforklarlige eller mirakuløse hændelser, er ikke nogen sund tro. Al synd må godtgøres ved genløsning. Det kan ikke gøres ved at sætte sin lid til åndelige kræfter. Da vores kirke begyndte at udvikle sig, holdt jeg op med at tale til medlemmerne om de ting, som jeg så med mit hjertes øje.

Medlemstallet fortsatte med at vokse. Om jeg stod foran ti mennesker eller hundredvis, opførte jeg mig på samme måde, som om der kun var én person tilstede. Jeg lyttede altid, hvis der var én, der gerne ville fortælle mig om sin personlige situation. Om det var en gammel kvinde eller en ung mand, lyttede jeg opmærksomt, som om det var den eneste person, jeg skulle tage mig af. Hvert medlem sagde: "Der er ingen i hele Korea, der lytter til det, jeg gerne vil sige, som Pastor Moon". En gammel bedstemor kunne begynde med at fortælle mig om, hvordan hun blev gift, og endte med at fortælle om hendes mands sygdomme.

Jeg nyder at lytte til folk fortælle om sig selv. Når folk åbner sig for mig og fortæller deres historie, lægger jeg ikke engang mærke til, at tiden går. Jeg kan lytte til dem i ti, selv tyve timer. Den, der ønsker at snakke, føler en slags akut behov. De søger løsninger til deres problemer. Så jeg føler, jeg må skænke dem hele min opmærksomhed. På den måde kan jeg elske deres liv og tilbagebetale den gæld, jeg skylder for mit eget liv. Det vigtigste er at forstå, hvor kostbart livet er. Ligesom jeg lyttede oprigtigt til det, de andre ønskede at sige, delte jeg inderligt mit oprigtige hjerte med dem og bad for dem i tårer.

Jeg bad med tårer hele natten, hver nat, og gulvet i værelset nåede ikke at tørre. Gulvbrædderne var gennemblødte af mit blod, sved og tårer.

Senere, mens jeg var i USA, fik jeg at vide, at medlemmerne havde planer om at renovere Cheongpa-Dong kirken og gøre den til en respektabel bygning. Jeg sendte straks et telegram til dem om at standse arbejdet på kirkebygningen med det samme. Den kirke rummer en vigtig periode i mit personlige liv, men mere end det, den er et vidnesbyrd til vores kirkes

historie. Ligegyldigt hvor fint den bliver renoveret, hvad betyder det, hvis det historiske element samtidig bliver ødelagt? Det er ikke et smukt ydre, der er vigtigt, men tårenes hemmelige liv, der bor i bygningen. Den lever måske ikke op til en høj standard, men den repræsenterer en tradition, og deri ligger dens værdi. De mennesker, der ikke respekterer deres egen tradition, er dømt til at begå fejl.

Historien er indhugget i søjlerne på Cheongpa-Dong kirken. Når jeg ser på en bestemt søjle, bliver jeg mindet om dengang, jeg klyngede mig til den søjle og græd over et bestemt anliggende. Synet af den søjle får mig til at græde igen. Når jeg ser på en dørkarm, der er lidt skæv, minder den mig om fortiden. De gamle gulvbrædder er dog væk nu. Gulvbrædderne, hvor jeg lå overbøjet i bøn og fældede så mange tårer, er væk, og sporene efter de tårer er således væk. Jeg behøver minderne om den smerte. Det er ligegyldigt, om den ydre stil eller fremtræden er gammel. Megen tid er forgået, og vi har nu mange velbyggede kirker. Men jeg personligt ville hellere gå til et lille hus på bakken i Cheongpa-Dong og bede. Jeg føler mig mere hjemme der.

Jeg har hele mit liv bedt og prædikeret, men selv i dag ryster jeg, når jeg står foran en gruppe mennesker. Det er fordi, man står i en kritisk position, hvor ens tale kan være afgørende for andre menneskers åndelige liv eller død. Det er i sandhed af yderste vigtighed for mig, at jeg leder de mennesker, der lytter til mine ord, ad den rette livets vej. Det er et øjeblik, hvor jeg trækker en absolut linje på korsvejen mellem liv og død.

Jeg forbereder aldrig mine prædikener på forhånd af frygt for, at dette kunne få mine egne, personlige mål til at farve indholdet. En sådan forberedelse kunne tillade mig at vise, hvor megen viden jeg har ophobet i mit hoved, i stedet for at udgyde mit oprigtige og brændende hjerte. Før jeg står frem offentligt, tilbringer jeg altid mindst ti timer i bøn. Dette gør jeg for at plante mine rødder dybt. Selv hvis bladene på et træ bliver angrebet af lus, kan træet forblive sundt, hvis det har dybe rødder. Selv hvis mine ord nogle gange er lidt akavede, er det helt i orden, så længe der er et oprigtigt hjerte bagved.

Dengang kirken først startede i Sydkorea, var jeg klædt i en amerikansk militærjakke og sortfarvede bukser, men prædikede så lidenskabeligt, at jeg dryppede af sved og tårer. Ikke en eneste dag gik forbi uden gråd. Mit hjerte fyldtes med tårer, der flød ud af øjnene og rullede ned ad kinderne. På de tidspunkter syntes min ånd på nippet til at forlade min krop, som om den var på dødens rand. Mit tøj var gennemblødt af sved, og svedperler faldt ned fra mit hoved.

Cheongpa-Dong kirkens tid var svær for alle, men Hyo Won Eu led i særdeleshed. På trods af en lungesygdom gav han foredrag om kirkens lære i 18 timer om dagen i 3 år og 8 måneder. Vi havde ikke råd til at spise godt. Vi spiste byg i stedet for ris og ernærede os ved to måltider om dagen. Som den eneste sideret tilberedte vi rå *kimchi*, der kun havde fermenteret natten over.

Hyo Won Eu kunne godt lide små, saltede rejer. Han satte rejebeholderen i et hjørne af rummet og gik en gang imellem derover med spisepindene og tog nogle stykker. På den måde udholdt han den vanskelige tid. Det smertede mig at se Hyo Won Eu ligge udmattet på gulvet,

sulten og træt. Jeg ville gerne have tilbudt ham saltede konkylier, men de kostede meget mere end vi kunne få råd til på det tidspunkt. Det gør mig stadig ondt at tænke på, hvor hårdt han arbejdede, på trods af sin sygdom, med at nedskrive mine ord, der flød som vandfald.

Takket være mange af vores medlemmers anstrengelser og afkald, voksede kirken stødt. Vi stiftede Sunghwa Studenterforening for mellemskole- og gymnasieelever. De bragte de madpakker, deres mødre havde lavet til dem, og gav dem til kirkemissionærerne. De tog selv initiativ til at lave en liste og skiftes til at sørge for frokost på denne måde. Missionærerne, der spiste studenternes madpakker, var sig bevidste om, at studenten nu var uden frokost selv, hvilket forstærkede deres beslutning om at fuldføre Guds vilje med livet som indsats.

Selv om tiderne var vanskelige, blev missionærer sendt ud til mange dele af landet. Der eksisterede så mange modbydelige rygter, at det var svært for vores medlemmer at fortælle folk, at de var fra Unification Church. De gik ud i de forskellige nabolag og fejede gader og hjalp til i hjemmene med forefaldende arbejde. Om aftenen underviste missionærerne i læsning og fortalte folk om Guds ord. De tjente folk på denne måde i adskillige måneder for at opbygge tillid. Som resultat fortsatte vores kirke med at vokse. Jeg vil aldrig glemme de medlemmer, der blev hos mig og viede sig til kirkearbejdet, skønt de gerne ville have gået på universitetet.

Kapitel 4 – Lancering af vores globale mission

At følge Guds vej uden tanke for eget liv

Så snart jeg blev løsladt fra Seodaemun fængsel, tog jeg til Gabsa Buddhist-templet på bjerget Mt. Gyeryoung i Choongcheong provinsen. Jeg havde brug for at hele mine sår efter torturen i Seodaemun fængsel, og jeg havde også behov for en skov, hvor jeg kunne bede og tænke over vores kirkes fremtid. Dette var ikke længe efter slutningen af Korea-krigen, og bare det at finde nok mad til at overleve var ofte en svær opgave. Men til trods for den slags momentane vanskeligheder, var det også vigtigt at lægge langsigtede planer. Vi havde stadigvæk ikke nogen kirkebygning, der var stor nok til at rumme alle vores medlemmer til gudstjenesten, men jeg følte, det var vigtigt at tage lidt tid til at kigge ind i en fjernere fremtid.

Efter sammenbruddet af det japanske koloniherrædømme og Koreas befrielse i 1945, havde de to lande ikke etableret diplomatiske relationer. Japan anerkendte ikke regeringen i Seoul, og Korea betragtede Japan som en fjendtlig nation. Min overbevisning var, taget verdenssituationen i betragtning, at det var vigtigt for de to lande at genoptage kontakt. Vi havde gjort nogle forsøg på at sende en missionær til Japan, men uden held. Til sidst blev det Bong Choon Choi, der udførte denne mission.

I 1958 tilkaldte jeg Bong Choon Choi og bad ham møde mig på bjerget bag Gabsa templet. "Du må straks tage til Japan, og du skal ikke komme tilbage til Korea, før du har fuldført din mission," sagde jeg til ham.

Han svarede ja uden tøven.

Så sang vi den koreanske, kristne salme, der begynder med

Kaldet af Gud, vi ærer Hans kald

Herre, vi vil gå, hvor du befaler

Vi kom ned fra bjerget sammen i højt humør. Han spurgte aldrig, hvordan han skulle forsørge sig i Japan, eller hvordan han skulle begynde sine aktiviteter der. Bong Choon Choi havde en masse vovemod. At rejse til Japan var forbudt for de fleste koreanere. Hans eneste mulighed var at komme derover uden visa. Han måtte gennemgå mange vanskeligheder.

Bong Choon Choi vidste ikke engang, om han kunne komme ind i Japan, men var endda forberedt på at lade livet for denne opgave. Jeg lagde alt andet til side og sad og bad i ét af kirkens små rum, lige indtil jeg modtog nyheden om, at han var kommet sikkert over strædet og ankommet i Japan. Jeg kunne hverken spise eller sove inden. Vi måtte endog tage et lån på 1,5 mio. won for at sende ham af sted. Mange af vores medlemmer havde ikke noget at spise, men at missionere i Japan var så vigtigt, at alt andet måtte vige.

Desværre blev Bong Choon Choi arresteret, så snart han ankom til Japan. Han blev sat i arrest, først i Hiroshima og senere i Yamaguchi, indtil han kunne deporteres til Korea. Mens han sad i fængslet, besluttede han, at han hellere ville dø end sendes tilbage, så han begyndte at faste. Under fasten udviklede han feber. De japanske myndigheder besluttede at sende ham

på hospitalet og udsætte deportationen, indtil han blev rask. Fra hospitalet lykkedes det ham at undslippe.

Efter den slags strabadser over halvandet år og med livet som indsats, lykkedes det Bong Choon Choi at etablere kirken i Japan i oktober 1959. Korea og Japan etablerede ikke diplomatiske relationer de næste seks år. Korea afviste faktisk ethvert forslag om at åbne kontakt med Japan, fordi de pineagtige minder om lidelser under det japanske kolonistyre var så friske.

Jeg fik vores missionær smuglet ind i dette fjendeland for Koreas fremtids skyld. I stedet for at nægte enhver kontakt, burde man missionere i Japan, så det land kunne stå som seniorpartner i et gensidigt forhold. Korea var materielt forarmet og havde brug for at åbne en kanal til den japanske ledelse, og med Japan på sin side knytte sig til USA. På den måde kunne Korea overleve.

Som resultat af den vellykkede indsats at sende en missionær til Japan og takket være Bong Choon Chois opofrelse, blev en exceptionel ungdomsleder ved navn Osami Kuboki medlem af kirken sammen med en gruppe af unge mennesker, der fulgte ham. Vores japanske kirke blev fast etableret som resultat af deres arbejde.

Vi sendte missionærer til Amerika det følgende år. Der var ingen visaproblemer denne gang. De tog af sted helt legalt med pas og visum. For at få passene, blev vi hjulpet af nogle kabinet ministre fra det Liberale Parti, der havde spillet en vis rolle i min fængsling i Seodaemun fængsel. Før havde de modarbejdet os, men nu var de behjælpelige.

Dengang syntes USA som et meget fjernt land. Nogle i vores kirke var imod ideen om at sende missionærer dertil, idet de fastholdt, det var vigtigere at styrke vores fundament i Korea først. Jeg overbeviste imidlertid medlemmerne ved at forklare, at medmindre Amerikas krise kunne løses, ville Korea også blive tilintetgjort. I januar 1959 sendte vi Young Oon Kim af sted, én af de professorer, der var blevet fyret af Ewha Womans University. Derefter sendte vi tillige David S.C. Kim i september samme år. Arbejdet, de begyndte i Amerika, var sigtet mod hele verden.

Penge ærligt tjent og brugt samvittighedsfuldt

Penge tjent gennem forretningsvirksomhed er hellige. For at forretningsoverskuddet kan være helligt, er det dog vigtigt hverken at lyve eller tage overdreven fortjeneste. Når vi gør forretninger, må vi altid være ærlige og aldrig beregne mere end 30% i fortjeneste. Penge, der er tjent på denne ærlige måde, må naturligvis også bruges med bøn og omhu. De må bruges til et klart, overvejet formål. Det er sådan, jeg har ledet alle forretningsforehavender igennem mit liv. Jeg tror ikke, at formålet med forretning kun er at tjene penge. Det er at støtte missionærarbejdet, der er Guds arbejde.

Grunden til at jeg arbejdede for at rejse penge til missionærarbejde gennem forretninger var den, at jeg ikke ønskede at tage penge fra vores medlemmer til dette formål. Uanset hvor ædelt formålet måtte være, missionærerne kunne ikke sendes til udlandet bare ved magi. Det fordrede pengemidler. Disse midler måtte tjenes i kirkens navn. Midler til missionærarbejde måtte være penge, der var tjent på ærlig vis. Kun på den måde kunne vi være stolte af alt det, vi udrettede.

Mens jeg undersøgte forskellige muligheder for at tjene penge, fik jeg øje på frimærker. I de dage foreslog jeg medlemmerne, at de skrev breve til hinanden mindst tre gange om måneden. Frimærket kostede 40 won, men jeg foreslog, at i stedet for at sætte et 40-won frimærke på deres breve, skulle de bruge 40 1-won frimærker. Vi tog de brugte frimærker af konvolutterne, solgte dem, og var i stand til at tjene 1 million won det første år. Da medlemmerne så, at disse ubetydelige frimærker kunne indbringe mange penge, fortsatte de dette arbejde de næste syv år. Vi solgte også fotografier af berømte pladser og populære berømtheder fra underholdningsbranchen, som vi købte sort/hvid og håndmalede med farver. Denne virksomhed bidrog også væsentligt til vores kirkeaktiviteter.

Som kirken voksede, var salget af frimærker og farvede billeder ikke længere nok til at rejse de penge, der skulle til for vores missionsarbejde. Vi måtte tage forretningsvirksomheden til et højere niveau, for at sende missionærer ud til hele verden.

I 1962, før den koreanske regering re-denominerede valutaen, investerede kirken 720.000 won i en drejebænk, som japanerne havde benyttet, men efterladt sig i 1945. Efter re-denominationen, havde den en værdi af 72.000 won. Den koreanske valuta blev fastsat til 125 won pr dollar, så den officielle værdi af investeringen var 576\$. Vi stillede denne drejebænk i et lagerrum til kulbriketter i 'fjendens ejendom' hus, som vi brugte som vores kirke, og kaldte det 'Tongil Industrier'.

"For Jer synes denne drejebænk sikkert ubetydelig", sagde jeg til medlemmerne, "I spekulerer sikkert på, hvilken slags forretning vi skal i gang med, ved installering af et stykke gammelt, brugt maskineri. Men den maskine I ser her, vil inden længe formere sig til 7.000 og selv 70.000 drejebænke, og virksomheden vil udvikle sig parallelt med Koreas forsvars- og automobilindustri. Denne maskine, som vi har installeret i dag, vil helt sikkert udgøre en hjørnesten for vort lands bilindustri. Hav tillid. Hav overbevisning om at dette helt sikkert vil finde sted."

Disse var mine ord til de medlemmer, der samledes foran lagerrummet. Det var en beskeden begyndelse, men vores formål var stort og ambitiøst. De reagerede på min opfordring og arbejdede pligttopfyldende. Som resultat var vi i stand til at starte en anden forretning i en noget større målestok i 1963. Dette involverede bygningen af en fiskerkutter. Båden blev sat i vandet ved en anløbsbro i Manseok-Dong området af Incheon, og den blev døbt 'Cheon Seung Ho', som betyder 'Himlens Sejr'. Ca. 200 medlemmer deltog i ceremonien for at sende fiskekutteren til søs.

Vand er kilden til livet. Vi kommer alle fra vores mødres maver. Livmoderen er fuld af vand, så vi kommer fra en verden af vand. Jeg søsatte båden med den tanke, at siden vi modtager livet fra vandet, må vi tage ud på havet og udstå en række prøvelser der, for at blive i stand til at overleve de prøvelser, vi møder på land.

Cheon Seung Ho var en enestående båd. Den sejlede gennem Gulehavet og fangede masser af fisk. Mange af vores medlemmers reaktioner var dog, at vores kirke havde nok at lave på landjorden, og der var ingen grund til at tage ud på havet for at fange fisk. Jeg fornemmede dog, at verden var ved at gå ind i en oceanisk æra. Søsejlsætelsen af Cheon Seung Ho var et lille, men dyrebart første skridt mod åbningen af den ny æra. Jeg forestillede mig allerede dengang større have, og både, der var meget større og hurtigere end Cheon Seung Ho.

Dansens magt kan bevæge verden

Vi var ikke en velhavende kirke. Vi var en fattig kirke, der blev startet af mennesker, som ikke engang havde råd til at brødføde sig selv ordentligt. Vi havde ikke fine kirkebygninger, ligesom andre kirker havde, og mens andre spiste ris, fik vi byg og sparede penge op lidt efter lidt. Derefter hjalp vi andre, der var endnu fattigere end os med de penge. Vores missionærer sov i uopvarmede rum og lagde deres tæpper på de nøgne cementgulve. Til måltiderne var det almindeligt for dem at afhjælpe sulten ved at spise et par kogte kartofler. Vi bestræbte os hele tiden på ikke at bruge penge på os selv.

I 1963 brugte vi de penge, vi således havde sparet op, til at danne en Seonghwa børnedansetrup med 17 udvalgte børn. Den blev kaldt "The Little Angels." På det tidspunkt havde Korea meget få kulturelle oplevelser. Der var ingen optrædener til vores egen fornøjelse for slet ikke at tale om optrædener, vi kunne vise folk fra andre lande. Alle havde for travlt med bare at overleve og ingen overskud til at erindre sig om den koreanske folkedans eller om den kendsgerning, at vi besad en lang kulturarv, der gik 5.000 år tilbage.

Det var min plan, at disse 17 børn skulle lære at danse og derefter sendes verden rundt for at optræde i hele verden. De fleste udlændinge kendte bare Korea som et fattigt land, der havde udstået en ødelæggende krig. Jeg ønskede at vise verden de smukke koreanske folkedanse, så man kunne se, at det koreanske folk er et kulturelt folk. Vi kunne insistere, alt det vi ville på, at vi var et folk med kulturelle traditioner, der gik 5.000 år tilbage, men hvem ville tro os, hvis vi ikke havde noget at fremvise.

Vore folkedanse, med dansere, der blidt hvirvler rundt, klædt i lange, smukke *hanbok* (traditionelle, farverige kjoler), er en vidunderlig kulturarv, der kan give en helt ny oplevelse til Vesten, hvor man er vant til at se danserne springe rundt på bare ben. Vores folkedanse er inspireret og besjælet af det koreanske folks sørgelige historie. Bevægelserne i den koreanske folkedans - hvor danseren holder hovedet let bøjet og bevæger sig beskedent, ligesom for ikke at tiltrække sig unødigt opmærksomhed - blev skabt af det koreanske folk, hvis 5000-årige historie har været fuld af sorg.

Danseren løfter en fod, der er omviklet i hvidt *beoseon*, dvs. traditionelle koreanske benvarmere, og sætter den foran med et enkelt trin, derefter drejer hun blidt hovedet og løfter en hvid hånd. Når jeg betragter disse bevægelser subtile blidhed, synes alle bekymringer og frustrationer at smelte bort fra mit hjerte. Der er intet forsøg på at bevæge publikum med en masse ord, ytret med høje stemmer, men hvert dansetrin, der bliver udført med ynde og blidhed, bevæger publikums hjerter. Dette er kunstens magi. Kunst kan skabe dyb, følelsesmæssig kommunikation mellem mennesker, selv uden kendskab til hinandens sprog eller historie.

I særdeleshed kan børnenes uskyldige ansigtsudtryk og lyse smil fuldstændig udslette det mørke image af et land, der kun for kort tid siden var i krig. Jeg skabte denne dansetrup for at introducere vort lands 5.000 år gamle historie til folk i USA, som var det mest avancerede land i verden på den tid.

Men vi blev overøst med kritik af samfundet omkring os, ja, endnu før de havde set 'The Little Angels' danse, begyndt de at kritisere: "Kvinderne i Unification Church dansede dag og nat", lød deres skammelige kritik, "og nu ser det ud til, de har født børn, der også danser".

Men disse rygter kunne ikke ændre min beslutning. Jeg var i den sikre overbevisning om, at det var vigtigt at vise verden den koreanske folkedans. Jeg ønskede også at vise folk, der havde anklaget os for at have danset nøgne, dansernes smukke, blide bevægelser, når de dansede letbenede i deres *beoseon* leggings. Disse var ikke vilde danse, hvor man vrider og drejer sig uden rytme. Det var yndefulde danse med danserne klædt i vort lands traditionelle, farvestrålende dragter.

Små engle åbner en sti gennem den mørke skov

Der er to ting, vi må efterlade til vore efterkommere, når vi dør. Den ene er tradition, og den anden er uddannelse. Et folk uden tradition vil lide nederlag. Tradition er sjælen, der tillader et folk kontinuitet, et folk kan ikke overleve uden sjæl. Den anden vigtige faktor er uddannelse. Et folk vil også lide nederlag, hvis det ikke sørger for at uddanne dets efterkommere. Uddannelse giver os kraft til at leve med ny viden og mål. Gennem uddannelse erhverver menneskene sig livsvisdom. Den der ikke kan læse, forbliver uvidende, men med uddannelse kan man lære og anvende den viden i sit eget liv.

Uddannelse hjælper os til at forstå principperne, der styrer verden. For at åbne en ny fremtid, må vi lade den tradition gå videre til vore efterkommere, som er blevet nedarvet fra vore forfædre over tusinder af år. Vi må samtidig undervise dem om den fremtidige udvikling. Tradition og ny viden skal integreres hensigtsmæssigt i vores liv og give renæssance til den oprindelige kultur. Tradition og uddannelse er lige vigtige, det er umuligt at sige, hvilken af dem, der har størst betydning. Visdommen at integrere de to elementer kommer også med uddannelse.

Samtidig med at jeg stiftede dansetruppen, stiftede jeg også kostskolen "Little Angels School of the Arts" (senere omdøbt Sunhwa Arts School). Tanken bag grundlæggelsen af denne skole var at sprede vores idealer til hele verden gennem kunsten. Spørgsmålet om vi i det hele taget var i stand til at drive sådan en skole var sekundær. Først satte jeg min plan i aktion. Hvis formålet er klart og står for noget godt, bør det realiseres med det samme. Jeg ønskede at opdrage børnene til at elske Himlen, elske deres land og elske menneskeheden.

Jeg skrev mit motto for skolen i kalligrafi med kinesiske tegn: "Elsk Himlen, elsk menneskeheden, elsk dit land". Der var én, der spurgte mig dengang: "Hvorfor skriver du "elsk dit land" til slut, når du siger, dit formål er at fremvise Koreas unikke kultur for verden?"

Jeg svarede ham med ordene: "Hvis et menneske elsker Himlen og elsker menneskeheden, elsker han allerede sit land. Han har allerede elsket sit land i denne proces."

Hvis en koreaner kan vinde verdens respekt, har han samtidig opnået, at Korea kommer til verdens kendskab. The Little Angels rejste til mange lande og demonstrerede den koreanske kulturs fortræffelighed, men de insisterede aldrig på at være nationalistiske. Når folk så forestillingerne og klappede begejstret, plantedes der automatisk, dybt i publikums hjerter, et image af Korea som et land med en smuk kulturarv. På den måde gjorde Little Angels mere end nogen andre fin reklame for Korea i hele verden og viste derved deres fædrelandskærlighed. Det giver mig stor tilfredsstillelse hver gang jeg ser Su Mi Jo og Young Ok Shins optræden. De dimitterede fra Sunhwa Arts School og er gået videre til at blive verdenskendte sangere, ligesom Julia Moon og Sue Jin Kang er blevet ballerinaer i verdensklasse.

Lige siden 1965, da de første gang optrådte i USA, har The Little Angels introduceret Koreas smukke tradition over hele verden. De blev inviteret af den britiske kongefamilie til at

optræde for Hendes Majestæt Dronning Elizabeth II. De blev inviteret til at deltage i fejringen af Amerikas 200-årsdag, hvor de optrådte i John F. Kennedy Centret for Performing Arts. De gav en speciel forestilling for Præsident Richard M. Nixon, og de tog del i festivalen for kulturel og udførende kunst, under de Olympiske Lege i Seoul. The Little Angels er verdenskendte som kulturambassadører for fred.

Følgende skete i 1990 under mit besøg i Moskva: The Little Angels optrådte aftenen før jeg skulle forlade Sovjetunionen, efter at have mødt med Præsident Gorbatsjov. De små piger fra Korea stod i centrum af Moskva, centrum for kommunismen. Efter at have præsenteret koreanske danse, klædt i *hanbo*, sang disse små engle russiske folkesange med deres klare stemmer. Råb om "Encore!" lød hele tiden fra publikum, så det var umuligt for dem at komme fra scenen. Til sidst havde de udtømt hele deres sangrepertoire.

Førstedame Raisa Gorbatsjov sad blandt tilskuerne. Sydkorea og Sovjetunionen havde endnu ikke etableret diplomatiske relationer, og det var meget usædvanligt for Førstedamen at overvære en kulturel optræden fra et land uden disse relationer. Men fru Gorbatsjov sad faktisk på forreste række og klappede entusiastisk under hele programmet. Efter opførelsen kom hun om bag scenen og gav gruppen blomster, mens hun gentagne gange priste den koreanske kultur. Hun sagde: "The Little Angels er virkelig fredsengle. Jeg vidste ikke, at Sydkorea havde en så smuk kultur. Under hele forestillingen var det som om, jeg drømte en drøm om min egen barndom." Fru Gorbatsjov omfavnede hvert medlem af gruppen og kyssede dem på kinden, mens hun sagde "Mine små engle".

I 1998 besøgte The Little Angels Pyongyang i Nordkorea som det første rent private, ikke-statslige kulturelle udvekslingsprogram og gav her tre forestillinger. De dansede den søde "lille brudgomsdans" og den farverige "Viftedans". De nordkoreanske tilskuere havde tårer i øjnene. Billedet af en kvinde, der hulkede ukontrollabelt blev fanget af en pressefotografers linse. Kim Yong Soon, formanden for Nordkoreas Asia-Pacific Fredskommission, priste The Little Angels efter deres forestilling og sagde: "De har åbnet en smal sti gennem den mørke skov".

Det var netop det, The Little Angels havde gjort. De demonstrerede for første gang, at koreanere fra Nord og fra Syd, som så længe havde vendt hinanden ryggen, var i stand til at komme sammen på ét sted og nyde hinandens forestillinger. Folk tror tit, det er politik, der bevæger verden, men det er ikke sandt. Det er kultur og kunst, der bevæger verden. Det er følelser, ikke fornuft, der rører menneskene dybest i hjertet. Når hjerter ændrer og åbner sig og bliver modtagelige for nye påvirkninger, ændrer ideologier og regimer sig som resultat. The Little Angels gjorde mere end blot at reklamere for vores traditionelle kultur. De skabte en smal sti mellem to totalt forskellige verdener.

Hver gang jeg møder The Little Angels, fortæller jeg dem: "I må have smukke hjerter for at opføre smukke danse. I må have smukke hjerter for at have smukke ansigter". Sand skønhed er skønhed, der vælder op i os indefra. The Little Angels har været i stand til at bevæge menneskers hjerter over hele verden, fordi skønheden af Koreas tradition og åndelige kultur besjæler deres danse. Så bifaldet for The Little Angels er i virkeligheden et bifald for Koreas traditionelle kultur.

Verdensturné

Lige fra barndommens dage har jeg altid længtes efter fjerne steder. I min hjemby klatrede jeg op i bjergene og længtes efter havet. Da jeg ankom til Seoul, ønskede jeg at tage til Japan. Jeg har altid drømt om at tage til steder, der var endnu større, end hvor jeg netop befandt mig.

I 1965 drog jeg på min første verdensturné. Min kuffert var fuld af jord og sten fra Korea. Det var min plan, at rejse verden rundt og plante Koreas jord og sten i hvert land, som en symbolsk forbindelse mellem Korea og resten af verden. På ti måneder besøgte jeg 40 lande, inklusive Japan, USA og Europa. Den dag jeg forlod Seoul, kom hundredvis af medlemmer i busser for at tage afsked med mig, og de fyldte hele afgangshallen i Gimpo Lufthavn. På den tid var det en stor begivenhed at tage til udlandet. Vores medlemmer stimlede til lufthavnen på en januardag, hvor en stærk, kold vind blæste fra nordvest. Der var ingen, der havde bedt dem om at komme, men jeg modtog taknemligt deres hengivenhed.

På det tidspunkt udførte vi missionsarbejde i 10 lande, og det var min plan at udvide det til 40 lande inden for to år. For at lægge fundamentet for dette, havde jeg besluttet at besøge de 40 lande på min tur.

Mit første stop var Japan. Jeg modtog en overvældende velkomst her, hvor Bong Choon Choi havde risikeret livet for at starte vores mission.

Jeg stillede de japanske medlemmer følgende spørgsmål: "Er I kun japanere, eller har I overvundet den nationalistiske følelse?"

Jeg fortsatte: "Gud ønsker ikke kun 'japanere', Han har brug for mennesker, der går ud over nationale grænser. I må blive japanere, der elsker hele verden, for at Gud kan bruge Jer." Det var sikkert ikke så let for dem at høre dette, men jeg gjorde det helt klart.

Min anden destination var USA. Jeg kom ind i landet gennem lufthavnen i San Francisco, hvor jeg blev modtaget af vores missionærer. Derfra rejste vi landet rundt sammen. Mens jeg turnerede i USA, følte jeg stærkt: "Dette land leder hele verden. Den nye kultur, der skal skabes i fremtiden, må rejse sig med Amerika som fundament." Jeg lagde derefter planer om at købe en facilitet til seminarer i USA, der kunne rumme 500 mennesker. Naturligvis ville dette ikke kun være for koreanere, men være en international facilitet, der kunne modtage folk fra over 100 lande.

Heldigvis blev dette håb snart realiseret. Mange lande sendte folk til denne workshops-lokalitet, hvor de kunne studere og debattere verdensfred i månedsvis. Race, nationalitet og religion gjorde ingen forskel.

Jeg tror på, at verden kan udvikles til et bedre samfund, når mennesker med forskellige meninger kommer sammen, på tværs af race, nationalitet og religion, og åbent diskuterer mulighederne for verdensfred.

Under min tur i USA besøgte jeg hver delstat undtagen Alaska og Hawaii. Vi havde lejet en stationcar og kørte dag og nat. Sommetider blev chaufføren meget træt. "Hør her", sagde jeg, "Jeg ved godt, du er træt, men jeg er ikke kommet for sightseeing. Jeg er her for at udføre seriøst arbejde. Vi må videre."

Vi spildte ingen tid med at sætte os ned og spise. Bare vi fik to skiver brød, et stykke pølse og nogle syltede agurker hver, var det mere end nok til et måltid. Vi spiste morgenmad, frokost og middag på denne måde. Vi sov også i bilen, den var vores logi med seng og spisesal. Vi spiste, sov og bad i den lille bil. Der var intet, vi ikke kunne gøre der. Jeg havde et helt specielt formål i tankerne, så det var let for mig at udholde nogle ubetydelige, fysiske gener.

Efter USA og Canada tog jeg til Central- og Sydamerika, og derefter videre til Europa. For mig var Europa inden for Vatikanets kultursfære. Det syntes mig, at vi ikke kunne få succes i Europa uden at forstå Vatikanet. Selv Alperne, der skulle være så vanskelige at bestige, syntes små i sammenligning med Vatikanet.

Jeg besøgte Vatikanet, hvor europæiske katolikker samles for at bede, og jeg bad med sådan en inderlighed, at svedperler løb ned ad ansigtet på mig. Jeg bad for at kristendommen, der er splittet i så mange trosretninger og grupper, hurtigt måtte forenes. Gud skabte én verden, men menneskene har opdelt den til deres egen fordel. Jeg blev mere overbevist end nogensinde om, at disse divisioner måtte udviskes og verden forenes. Fra Europa tog jeg til Ægypten og Mellemøsten og endte min tur efter ti måneder.

Da jeg returnerede til Seoul, var min kuffert fuld af jord og sten fra 120 lokaliteter i 40 lande. Samtidig med jeg plantede jorden og stenene, medbragt fra Korea, tog jeg jord og sten fra hvert sted og bragte dem tilbage til Korea. Jeg forbandt Korea til disse 40 lande på denne måde for at forberede den dag i fremtiden, hvor en verden af fred ville blive realiseret, centreret på Korea. Sådan begyndte forberedelserne for udsendelse af missionærer til de 40 lande.

PHOTOS FROM MY LIFE

Sidste fly til Amerika

Jeg tog til USA nær slutningen af 1971. Jeg havde visse opgaver, der absolut måtte løses der, men det var ikke let at komme derover. Det var ikke første gang, jeg tog til USA, og alligevel måtte jeg vente ualmindeligt længe på mit visum. Nogle medlemmer foreslog mig, at jeg ventede med at rejse, men det kunne jeg ikke gøre. Det var vanskeligt for mig at forklare det til medlemmerne, men det var vigtigt, at jeg rejste fra Korea på den fastsatte dato. Derfor besluttede jeg mig til først at tage til Japan og få et visum til USA derfra. Jeg måtte forlade Korea hurtigt.

Den dag jeg rejste, var det ret koldt, men så mange medlemmer kom for at sige farvel, at der ikke var plads til dem alle i terminalen. Da jeg stod ved paskontrollen, blev det imidlertid konstateret, at mit pas manglede et stempel fra Udenrigsministeriets chef for pas-afdelingen. Dette stempel var nødvendigt som bevis på, at regeringen havde godkendt, jeg kunne forlade landet. Af denne grund kom jeg for sent til mit fly.

Medlemmerne, der havde forberedt min afrejse, undskyldte meget brødebetyngt og foreslog, at jeg tog hjem og ventede, mens de fandt afdelingslederen og fik ham til at sætte sit stempel i mit pas.

"Nej", svarede jeg dem, "Jeg bliver her i lufthavnen og venter. Tag hurtigt hen og få det stempel."

Jeg følte mig i ekstrem akuttillstand. Det var tilfældigvis søndag, så afdelingslederen kunne ikke være på sit kontor, men jeg kunne ikke tillade mig at bekymre mig om den slags nu. Til sidst tog vores medlemmer hjem til afdelingslederen privat, og bad ham sætte sit stempel i mit pas. Derefter var jeg i stand til at gå om bord på det sidste fly, der lettede ud af Korea den dag. Samme nat erklærede regeringen landet i undtagelsestilstand, og pålagde private borgere svære restriktioner ved udenlandsrejser. Jeg var kommet ombord på det sidste fly, der tillod mig at komme til Amerika.

I Japan søgte jeg om visum til USA, men fik atter nej. Senere fandt jeg ud af, hvad problemet var. Jeg stod stadig i den koreanske regerings arkiver som værende tilbageholdt af det japanske kolonipoliti lige før befrielsen, sigtet for at være kommunist. I begyndelsen af 1970'erne spredte kommunismen sig voldsomt. I 1975 havde vi sendt missionærer til 127 lande, men var blevet smidt ud af fire kommunistiske lande. På det tidspunkt kunne det betyde døden at missionere i kommunistiske lande. Jeg opgav dog aldrig, og fortsatte med at sende missionærer til Sovjetunionen og andre kommunistlande. Den første missionær til Østblokken blev sendt til Tjekkoslaviet i 1968.

Omkring 1980 begyndte vi at referere til vores missionsarbejde i Østeuropas kommunistiske lande som 'Operation Sommerfugl.' En larve må gennemgå en lang lidelsesperiode, før den får vinger og bliver til en sommerfugl, og vi følte, at dette lignede den lidelse, som vores underjordiske missionærer måtte igennem i kommunistlandene. Det er en vanskelig proces for en sommerfugl at komme ud af sin puppe, men så snart den har fået

vinger, kan den flyve, hvorhen den ønsker det. På samme måde vidste vi, at så snart kommunismen kom til fald, ville vores missionærer få vinger og begynde at flyve.

Missionær Young Oon Kim, som var taget til USA i begyndelsen af 1959, besøgte alle de vigtigste universiteter i landet for at forkynde Guds ord. Under denne proces mødte hun Peter Koch, en tysk studerende ved University of Berkeley. Denne unge mand besluttede at indstille sine studier, gå om bord på et skib, der sejlede til Rotterdam, og derefter tage videre til Tyskland, hvor han begyndte sit missionsarbejde. Missionærer til asiatiske kommunistlande blev udsendt fra Japan. Disse missionærer var blevet sendt til steder, hvor de kunne komme i livsfare, og uden så meget som en andagt til at markere deres afgang.

Dette var lige så svært for mig, som dengang jeg i skoven bag Gabsa templet måtte insistere på, at Bong Choon Choi forsøgte at smugle sig ind i Japan. Når en forældre ser sit barn straffet, vil han meget hellere påtage sig straffen selv.

Jeg ville have foretrukket selv at gå ud som missionær. Mit hjerte var grådkvalt, når jeg sendte disse medlemmer til steder, hvor de ville blive overvåget og kunne blive henrettet for religiøse aktiviteter. Efter missionærerne var rejst, tilbragte jeg det meste af tiden i bøn. Oprigtige bønner var det bedste, jeg kunne yde for at hjælpe til med at beskytte deres liv. Missionsarbejde i kommunistlandene var meget farligt. En missionær vidste aldrig, hvornår kommunistpartiet kunne komme og hente ham.

De mennesker, der tog ud som missionærer til kommunistlandene, kunne ikke engang fortælle deres egne forældre, hvor de skulle hen. Forældrene kendte farerne ved at tage til disse lande og ville aldrig have givet deres børn tilladelse til dette. Günther Werzer blev opdaget af KGB og deporteret. I Rumænien, hvor Nicolae Ceausescus diktaturstyre var på sit højeste, fulgte det hemmelige politi hele tiden vores missionærer og aflyttede deres telefoner.

Det var som om missionærerne selv var spadseret ind i løvens hule. Antallet af missionærer, der tog til de kommunistiske lande, voksede dog hele tiden.

I 1973 skete det frygtelige i Tjekkoslaviet, at 30 af vores medlemmer, inklusive missionærer, blev arresteret. En missionær, Marie Zivna, mistede livet i den unge alder af 24. Hun blev den første martyr, der døde under missionsarbejde i et kommunistland. Det følgende år mistede endnu en person livet i fængsel.

Hver gang jeg hørte, at ét af vores medlemmer var omkommet i fængsel, frøs jeg over hele kroppen. Jeg kunne hverken tale eller spise. Jeg kunne ikke engang bede. Jeg sad bare bevægelsesløst et stykke tid, ude af stand til at gøre noget som helst. Det følte, som om min krop havde forvandlet sig til sten. Hvis disse mennesker aldrig havde mødt mig eller aldrig havde hørt min lære, ville de ikke være endt i en kold og ensom fængselscelle, og de ville aldrig være afgået ved døden på den måde. Da de døde, led de i mit sted. "Er mit liv så meget værd, at det kunne erstattes med deres?" Hvordan kan jeg tage ansvar for forkyndelsen i den kommunistiske blok, som de bar i mit sted?" Jeg kunne intet sige. Jeg faldt ind i en dyb sorg, der syntes endeløs, som om jeg var blevet smidt i dybt vand.

Da så jeg Marie Zivna for mig i form af en gul sommerfugl. Den gule sommerfugl, der var undsluppet det tjekiske fængsel, baskede med vingerne, som om den ville bede mig være

stærk og standhaftig. Ved at udføre sine missionsaktiviteter med livet som indsats var Marie sandelig blevet transformeret fra larve til en smuk sommerfugl.

Missionærer, der arbejdede under sådanne ekstreme omstændigheder, fik ofte åbenbaringer gennem drømme og visioner. De var isolerede og kunne ikke kommunikere frit med andre, så Gud gav dem åbenbaringer for at vise dem den vej, de skulle følge. Det skete tit, at en missionær, der fx havde lagt sig ned for at sove lidt, fik en drøm, hvor han/hun fik at vide: "Rejs dig hurtigt og gå et andet sted hen." De gjorde, som de var blevet bedt om i drømmen, og fandt senere ud af, at det hemmelige politi havde ransaget stedet, hvor de havde ligget og hvilet sig. I et tilfælde, havde et medlem en drøm, hvor en person han aldrig før havde set, kom til ham og fortalte, hvordan man skulle udføre missionsarbejde. Senere, da han mødte mig første gang, udbrød han: "Det var dig, jeg så i min drøm".

På den måde havde jeg risikeret mit liv og vores medlemmers liv for at omvælte kommunismen og bygge Guds Rige, og dog ville USA ikke give mig et visum, da de mistænkte mig for at være kommunist. Til sidst var jeg dog i stand til at få visum til USA fra Canada, hvor jeg indleverede materialer, der understøttede min påstand om at være anti-kommunist.

Grunden til at jeg gik gennem al det besvær for at komme til Amerika var at bekæmpe de mørke kræfter, der havde forårsaget Amerikas moralske forfald. Jeg forlod Korea for at gå i krig mod de onde magter. På det tidspunkt var alle verdens problemer, såsom kommunisme, stoffer, moralsk dekadence og mangel på moral blandet sammen i en helvedes pærevælling. Jeg erklærede: "Jeg er kommet til Amerika som en brandmand og en doktor." Hvis et hus står i flammer, må brandmanden komme, og hvis nogen er syg, kommer lægen på besøg". Jeg var som en brandmand, der var taget til Amerika for at slukke promiskuitetens brande, og som en læge, der var taget til Amerika for at kurere dets sygdomme, som fik landet til at miste Gud af syne og var på vej mod dekadencens afgrund.

I begyndelsen af 1970'erne var Amerika dybt involveret i krigen i Vietnam, og aktivisterne protesterede. Det var et land, der var alvorligt splittet. Unge mennesker søgte efter mening med livet og eksperimenterede med alkohol, stoffer og fri sex, alt imens de glemte deres sjæl. De traditionelle religioner burde have tilbudt støtte og vejledning, men de forfejlede deres roller. De kunne ikke hjælpe de unge mennesker i deres formålsløse vandring og søgen efter mening og rette livsstil. Det var den hedonistiske, materialistiske kultur, der trak mange unge ned, fordi de ikke følte noget sted at hvile deres hjerter.

Kort efter jeg var ankommet til USA, begyndte jeg en landsomfattende turné. Jeg talte over emnerne: "Kristendommens Nye Fremtid" og "Guds Håb for Amerika". Jeg talte for et stort publikum og kritiserede Amerikas svagheder, på en måde ingen andre havde gjort det.

Jeg proklamerede, at Amerika blev grundlagt i den puritanske ånd og havde på bare 200 år vokset sig til at blive det stærkeste land i verden, på grund af Guds endeløse kærlighed og nåde. Jeg mindede tilhørerne om, at Amerikas frihed kommer fra Gud, men at Amerika i dag har forkastet Ham. Jeg sagde, at Amerika har en storslået tradition, men den skal genopvækkes. Jeg kom til USA for at vække den amerikanske ånd og frelse Amerika fra ødelæggelse, og for at tilskynde det amerikanske folk til at angre og vende tilbage til Gud.

Vores fremtid ligger på havet

Da jeg turnerede verden rundt, var der ingen, der vidste, at jeg planlagde at udvikle et økonomisk fundament på verdensniveau. Som kirken voksede og antallet af missioner forøgedes, blev behovet for flere pengemidler, for at støtte disse aktiviteter, også dramatisk forøget. Vi havde brug for indtægter. Mens jeg rejste rundt til 48 stater i USA, tænkte jeg meget over, hvilke mulige forretninger vi kunne starte op for at finansiere de planlagte aktiviteter.

Så kom jeg i tanker om, at amerikanerne spiser kød hver dag. Jeg undersøgte prisen på en ko og fandt ud af, at mens en ko kun kostede et mindre beløb i Texas, skulle man give flere hundrede dollars for den i New York. Jeg undersøgte også prisen på tunfisk, og overraskende nok kostede en blåfinnetun over 4.000\$. Tunfisk lægger flere end 1,5 million æg på én gang, mens en ko kun får én kalv ad gangen. Det stod mig klart, at fange tunfisk ville være en meget bedre forretning end at holde kvæg.

Det var dog et problem, at amerikanerne ikke spiste ret meget kød fra havet. Japanerne, derimod var ekstremt glade for tun, og der boede dengang mange japanere i USA. Nogle af dem drev dyre restauranter, der solgte rå tunfisk til en høj pris, og lidt efter lidt lærte amerikanerne også at nyde rå fisk og begyndte at værdsætte tunfisk.

Vores Klode er dækket af mere vand end land. USA har to oceaner og har derfor masser af fisk. Desuden ligger der ingen andre lande uden for 320 km-zonen med territoriale krav på de omliggende have. Enhver kan tage ud at fiske. For at starte en farm eller holde kvæg, måtte vi købe jord, men for at fange fisk, var dette ikke nødvendigt. Det eneste vi behøvede var en båd, og så kunne vi sejle lige så langt, som vi havde lyst til. Havet er fuldt af spiselige ting, og på overfladen foregår en aktiv shippingindustri. Skibe der fragter varer fra land til land. Havet er et skatkammer, der garanterer en lys fremtid for menneskeheden. Derfor lærer jeg, at de der beskæftiger sig med menneskehedens fremtid, burde rette opmærksomheden mod havene. Når vi kan elske havene og tage dem i arv, kan vi også arve fremtiden.

Vi købte adskillige både i USA. Ikke store skibe, som vi ser dem i rejsebrochurer, men arbejdsbåde på omkring 34-38 fod. Disse fiskerbåde var på størrelse med en yacht og kunne jage en tunfisk med slukkede motorer uden større problemer. Bådene hørte hjemme i Washington, San Francisco, Tampa og Alaska, desuden købte vi en facilitet til skibsreparationer.

Vi foretog selv en masse forskningsarbejde. Vi placerede én båd i hver region og målte vandtemperaturen. Vi registrerede hvor mange tunfisk, der blev fanget hver dag og noterede det på et kort. Vi overtog ikke blot data, som eksperter allerede havde skabt; vores medlemmer tog selv ud på vandet for at indsamle data. Vi brugte berømte universitetsprofessorers studier som reference, men jeg tog selv ud til områderne og levede der for at undersøge dem. Der eksisterede ingen data mere præcise end vores.

Det var en masse besvær at skabe dette materiale, men vi beholdt det ikke for os selv. I stedet delte vi det med fiskeindustrien. Vi udviklede også nye fisketerræner. Hvis for mange

fisk fanges indenfor samme område, udtømmes fiskebestanden. Det er vigtigt at flytte til nye områder. Inden for kort tid havde vi i væsentlig grad påvirket den amerikanske fiskeindustri.

Vi gik derefter ind i åbenvandsfiskeriet. Ideen var at ét skib opholdt sig på havet for at fange fisk i mindst seks måneder, før det returnerede til havnen. Når skibets kapacitet var nået, kom et transportskib ud og hentede fisken og leverede samtidigt fødevarer og brændstof. Skibet havde kølefaciliteter og kunne således opbevare fisken i længere tid. Navnet på vores skib var 'New Hope' (Nyt Håb) og var velkendt for at fange en masse fisk.

Jeg tog selv med båden og fangede tunfisk. Ofte er folk bange for at gå om bord på både. Når jeg foreslog unge mennesker at tage med en båd, var deres første reaktion tit frygt. "Jeg bliver søsyg", har jeg tit hørt dem sige, eller "Så snart jeg kommer om bord på en båd bliver jeg omtåget, og det føles, som om jeg skal dø." Så gik jeg selv om bord først.

Fra den dag og syv år frem stod jeg til søs næsten hver eneste dag og har hundredvis af oplevelser på havet. Selv nu i en alder af 90 år tager jeg gerne ud på havet, når jeg finder tid. I dag er der flere og flere unge mennesker, der gerne vil ud med bådene og endda adskillige kvinder. Som ved alt andet gælder det, at når lederen fører an, følger de andre efter, og som resultat er jeg blevet en berømt tunfisker.

Det ville dog ikke være nok, bare at fange tunfisk. Det er også nødvendigt, at kunne sælge den til den rigtige pris. Vi skabte en tunfiskefabrik, og jeg solgte endog selv tunen. Vi lastede tunen i kølebiler og tog ud og solgte den. Hvis det var svært at sælge, startede vi vores egen fiskerestaurant og solgte tunen direkte til forbrugerne. Da vi først havde vores egne restauranter, kunne folk ikke ignorere os.

USA har tre af verdens fire største fisketerræner. Tre fjerdedele af verdens fiskebestand opholder sig i vandene omkring USA. Alligevel er der forholdsvist få mennesker her som fisker, og fiskeindustrien er forholdsmæssigt underudviklet. Regeringen har lavet flere tiltag beregnet på at støtte fiskeindustrien, men de har ikke haft den store virkning. Regeringen tilbød at sælge både med stor rabat på prisen på betingelse af, at køberen brugte dem i mindst tre år, dog kun få mennesker benyttede sig af denne mulighed. Det er rigtigt frustrerende.

Da vi startede med at investere i fiskeindustrien, skabte det røre i hver en havn, vi kom til. Dette var ikke overraskende, da mange samfund oplevede fremgang, hvor vi investerede. Vores arbejde var først og fremmest at pionere nye verdener. Vi var ikke bare fiskere. Vi gik en vej, der ikke var blevet trådt af andre før os. Hvor spændende at være pionerer!

Havet forandrer sig ustandseligt. Man siger, at folk skifter mening fra morgen til aften, men havet kan ændre sig fra øjeblik til øjeblik. Derfor er havet både mystisk og smukt. Havet kan omfavne alt mellem himmel og jord. Fordampet vand samler sig på et bestemt sted, danner skyer og bliver til regn, der falder ned igen.

Jeg holder meget af naturen, fordi den aldrig bedrager. Når den er høj, bliver den lavere, når den er lav, bliver den højere. Den tilpasser sig hvert øjeblik for at jævne ud. Når jeg sidder med en fiskestang, er det som om jeg har alverdens tid. Hvad er der på havet, som står os i vejen? Hvem skynder på os? Vi har en masse tid til os selv. Jo længere et menneske tilbringer på havet, jo mere åndeligt bliver hans liv. Havet kan dog være roligt et øjeblik og derefter

hurtigt skifte udtryk og sende os kæmpebølger. Bølger, flere gange højere end et menneske, kan rejse sig over båden, som om de ville opsluge den. En stærk vind river sejlet itu og frembringer en øredøvende lyd.

Men tænk engang, selv når bølgerne rejser sig og en skræmmende vind blæser, har fiskene i vandet ingen problemer med at sove. De overgiver sig til bølgerne og stritter ikke imod. Det har jeg også lært fra fiskene. Jeg besluttede mig til ikke at være bange, ligegyldigt hvor store bølgerne blev. Da jeg begyndte at gøre dette, blev mit hjerte aldrig oprevet, uanset hvilke bølger jeg kom op imod. Havet har været mig en vidunderlig lærer i mit liv, og netop derfor skabte jeg Ocean Challenge programmet for at give unge mennesker den ledelsestræning, havet kan tilbyde.

Mit håb om en ny, amerikansk revolution

Amerikanerne tog først imod mig med varm gæstfrihed, der dog snart begyndte at kølne af og udviklede sig til fjendtlighed. De betvivlede, hvordan en religiøs leder fra et ubetydeligt land som Korea, der med nød og næppe havde overlevet hungersnød og krig, kunne tillade sig at kalde amerikanere til bod.

Det var ikke blot amerikanerne, der mødte mig med opposition. Reaktionen fra den Japanske Røde Armé, en kommunistisk gruppe i ledtog med internationale kommunister, var særlig voldsom. På et tidspunkt blev de pågrebet af FBI under et forsøg på at snige sig ind i workshop-centret i Boston, hvor jeg ofte opholdt mig. Der var så mange forsøg på at gøre os fortræd, at mine børn ikke kunne gå i skole uden sikkerhedsvagter. På grund af de konstante trusler på mit liv, måtte jeg i en periode tale bag skudsikkert glas.

Til trods for opposition, vakte denne skævvøjede, orientalske mands foredragsrække mere og mere interesse. Folk begyndte at lytte til den lære, som var fuldstændig forskellig fra det, de hidtil havde hørt. Foredragene handlede om universets fundamentale principper og søgte at genopvække Amerikas pionerånd, hvilket var et frisk pust for amerikanerne, der var faldet ind i en umoralsk og sløv livsstil.

Mine foredrag revolutionerede mange amerikaneres bevidsthed. Unge mennesker begyndte at følge mig og kaldte mig Fader Moon eller Pastor Moon. De klippede deres skulderlange hår og usoignerede skæg. Når udseendet ændrer sig, ændrer psyken sig også. Så Gud begyndte at trænge ind i hjerterne på unge mennesker, der ellers tog alkohol og stoffer.

Foredragene blev overværet af alle slags unge mennesker, uanset trosretning. Når jeg afbrød min prædiken og spurgte: "Er der Presbyterianere her?" rakte mange unge mennesker hænderne op og sagde: "Her, her". Når jeg spurgte: "Er der katolikker?" gik andre hænder op. Når jeg spurgte: "Hvor mange baptister?" svarede andre igen "mig, mig".

"Hvorfor kommer I for at høre mig i stedet for at lytte til en prædiken i jeres egen religion?" Spurgte jeg. "Gå hjem og gå til Jeres egne kirker og lyt til Guds ord." Så råbte de tilbage: "Vi vil høre Pastor Moon".

Flere og flere mennesker begyndte at samles, og selv lederne af presbyterianske og baptistkirker kom, medbringende sig de unge mennesker fra deres kirker. Som tiden gik, blev pastor Moon et ikon, der repræsenterede en samvittighedsrevolution i det amerikanske samfund.

Jeg underviste unge amerikanere i, hvordan man udholder vanskeligheder. Jeg forklarede dem indgående det fundamentale princip, at et menneske må være i stand til at beherske sig selv, før det kan beherske universet. Min lære gav ny inspiration til en amerikansk ungdom, der levede i en tid med stor forvirring. De udbrød højt og klart, at de var enige med mit budskab om seksuel renhed og sande familier. Modtagelsen var så entusiastisk, at det også fik mig til at svede af ophidselse.

”Vil I bære lidelsens kors”, spurgte jeg dem, ”Ingen ønsker at gå korsets vej. I ønsker måske at gå den vej i hjertet, men kroppen siger, Nej”. Blot fordi noget er behageligt for øjet, betyder det ikke, at det er godt for hjertet. Der er mange ting, der ser godt ud på overfladen, men ved nærmere ransagelse af deres indre aspekt, viser de sig at være onde.

Hvis du fanger dig selv i kun at gå efter det, der behager øjet og forsøger at følge den vej, må du straks standse op og sige: ”Din slyngel”. Ligesom hvis du kun har lyst til at spise de ting, der smager godt i munden, må du skælde din krop ud og sige: ”Din slyngel” og blokere den. Unge mennesker er tiltrukket af det modsatte køn, ikke sandt? Også I det tilfælde må man være standhaftig mod den slags lyster. Hvis et menneske ikke kan beherske sig selv, kan det intet gøre for denne verden. Tænk engang hvis man bryder sammen, vil universet også bryde sammen.

Jeg lærte dem følgende motto, som jeg havde levet efter siden ungdommen: ”Før man forsøger at dominere universet, må man først have fuldstændig styr på sig selv.” Amerikanerne var rige og besatte af materielle goder. Jeg stod midt i denne materialistiske civilisation og talte om sinds- og hjerteanliggender. Sindet kan ikke ses med øjet eller holdes i hånden, men alligevel bliver vi helt klart styret deraf. Uden vores sind er vi intet. Jeg talte om sand kærlighed. Jeg sagde, at sand frihed kun kan nydes, når vi har en klar forståelse af os selv baseret på sand kærlighed og evnen til at udvise selvbeherskelse.

Jeg lærte dem værdien af hårdt arbejde. Arbejde er ikke lidelse, men skabelse. Grunden til at et menneske kan arbejde hele livet og være lykkelig er, at arbejde er forbundet til Guds verden. Det arbejde, menneskene udfører, er blot en omformning af Guds skabelse på forskellige måder. Hvis du tænker, at du laver noget, du kan give Gud som et minde, så er arbejde ikke noget negativt. Mange unge amerikanere var så fordybet i det velstillede liv, der tilflyder dem fra deres materialistiske civilisation, at de helt havde glemt arbejdsglæden. Derfor lærte jeg dem at arbejde med glæde.

Jeg vækkede også glæden ved at elske naturen i de unge mennesker. De var fanget i byernes umoralske kultur og blevet slaver af deres egne selviske liv. Så jeg talte til dem om det dyrebare ved naturen. Gud har givet os naturen og taler til os igennem den. Det er en synd at ødelægge naturen for et øjeblikks nydelse eller en smule penges skyld. Den natur vi ødelægger, vil senere hævne sig i form af forureninger, og gøre livet vanskeligt for vores efterkommere. Vi må tilbage til naturen og lytte til det, naturen fortæller os. Jeg fortalte Amerikas unge mennesker, at når man åbner sit hjerte og lytter til det, naturen siger, kan man høre Guds ord udtrykt til os gennem naturen.

I september 1975 grundlagde vi Unification Theological Seminary (Teologiske Seminarium) i Barrytown, New York, som ligger nord for New York City. Fakultetet blev sammensat på et tværreligiøst grundlag, og vi havde professorer, der repræsenterede jødedommen, protestantismen, katolicismen, den græske ortodoksi og orientalsk filosofi. Når de underviste om deres egne religioner, stillede vores studerende dem meget vanskelige spørgsmål. Timerne var altid fora for livlig debat.

Når alle religioner blev sat sammen og debatterede, blev gensidige vrangforestillinger nedbrudt, og der skabtes en bedre forståelse om hinanden. Talentfulde unge mennesker opnåede en kandidatgrad fra vores seminarium, og fortsatte derefter et doktorprogram ved Harvard, Yale og andre fremtrædende universiteter. I dag er disse mennesker blevet dygtige ledere i den religiøse sektor på globalt niveau.

Washington Monument 1976

I 1974 og i 1975 blev jeg inviteret til at tale på Capitol Hill i Washington DC. Jeg talte over emnet 'En Nation Under Gud' for medlemmer af Repræsentanternes Hus.

Jeg talte til kongresmedlemmerne på samme måde, som til de unge mennesker på gaden og sagde: "Amerika blev født ved Guds nåde, men denne velsignelse var ikke blot for amerikanerne. Det var Guds velsignelse til hele verden, skænket gennem Amerika. Amerika må forstå meningen med denne gunst og opofre sig for at frelse verden. For at gøre dette, behøver vi en vækkelse, der får Amerika til at vende tilbage til pionerånden. Kristendommen, som er splittet i snesevis af trosretninger, må forenes, absorbere alle religioner og åbne en ny fremtid for verdenscivilisationen."

Jeg var den første udenlandske, religiøse leder, der blev inviteret til at tale foran den amerikanske Kongres. Efter min anden tale der, blev mange flere mennesker interesserede i denne Pastor Moon fra Korea.

Det følgende år, den 1. juni, fejrede vi på Yankee Stadion i New York City, 200 års jubilæum for Amerikas Uafhængighed ved et stort stævne. På det tidspunkt kunne USA ikke fejre sit jubilæum i fred og ro, da kommunismen truede, og unge mennesker levede deres liv langt væk fra Guds hjerte, involveret i stoffer og provokerede aborter. Jeg følte, at Amerika var blevet alvorligt syg. Jeg fejrede jubilæet med en følelse af at være en kirurg, som skar i New Yorks syge hjerte.

På festlighedernes anden dag regnede det voldsomt, og en kraftig vind blæste dekorationerne rundt på banen, men ingen rejste sig fra deres sæder for at søge læ. Orkestret begyndte at spille sangen 'You Are My Sunshine' og alle i stadionet sang sammen. De sang om solskin, selv om de var drivende våde af regn, regn blev blandet med tårer. Men utroligt nok brød solen frem gennem skyerne i det øjeblik, jeg trådte ud på scenen for at tale.

I min skoletid gik jeg til boksning. Man kan ramme en god bokser med mange stød, uden han bliver påvirket. Men hvis man rammer med en solid uppercut, vil selv den stærkeste bokser blive rystet. Jeg regnede med at ramme Amerika med en solid uppercut. Jeg følte, vi måtte holde et endnu større stævne, end vi havde gjort så vidt, således at navnet 'Sun Myung Moon' ville blive uforglemmeligt i det amerikanske samfund.

Washington Monument står på National Mall lige midt i USA's hovedstad. Monumentet er 183 meter højt og ligner en skarp blyant på højkant. Et stort græsområde løber fra monumentet til et reflekterende vandbassin foran Lincoln Memorial. Jeg havde besluttet mig til at holde et stort stævne på dette sted, det symbolske hjerte af Amerika.

For at holde et stævne her må man indhente tilladelse både fra den amerikanske regering og fra U.S. National Park Police. På det tidspunkt var der mange amerikanske embedsmænd, der ikke kunne lide mig. Jeg havde tidligere sat annoncer i aviserne for at opfordre det amerikanske folk til at tilgive dets tidligere Præsident Richard Nixon, der var røget i dyb krise på grund af Watergate skandalen. Dette standpunkt var meget upopulært. Regeringen blev

ved med at afvise os, og først 40 dage inden den planlagte begivenhed, fik vi endelig tilladelsen.

Selv vores egne medlemmer mente, at denne plan var for ambitiøs, og rådede mig til at opgive den. The National Mall, der omslutter Washington Monument, er en åben park midt i et byområde. Der er ikke mange træer, bare et åbent område med græs. Hvis der kun viste sig en lille skare, ville dette være helt åbenbart. For at fylde et så stort område, måtte der komme hundredtusinder af mennesker. Vores medlemmer ville gerne vide, hvordan det kunne lade sig gøre. Tidligere havde kun to personer holdt store arrangementer på National Mall. Dr. Martin Luther King, Jr. havde holdt et stævne for borgerrettighederne på trapperne ved Lincoln Memorial, og Pastor Billy Graham havde også holdt et stort stævne her. Så det var et sted med megen symbolik. Dette var stedet, jeg ønskede at udfordre.

Jeg bad uophørligt for dette stævne, og skrev den tale, jeg ville holde, fire gange. En uge før begivenheden havde jeg stadig blandede følelser om, hvad jeg skulle prædike. Tre dage før begivenheden gjorde jeg endelig teksten færdig. Normalt taler jeg aldrig fra en forberedt tekst, men i dette tilfælde gjorde jeg en undtagelse, fordi jeg var ekstra bekymret for udfaldet. Jeg vidste, dette ville blive en særlig vigtig begivenhed, skønt jeg ikke var helt klar over hvordan.

Jeg vil aldrig glemme det, der skete på den dag, den 18. september 1976. Folk begyndte at strømme til Washington Monument fra tidligt om morgenen. Ca. 300.000 forsamlede sig. Det var umuligt at vide, hvor alle disse mennesker var kommet fra. De havde forskellige hår- og hudfarver. Alle de racer, Gud havde skabt på Jorden, var forsamlet den dag. Det blev et stævne på globalt niveau, der ikke behøver ekstra beskrivelse.

Jeg stod foran forsamlingen og erklærede: "Gud har forberedt Amerika i to hundrede år. Dette er en opvækningstid, hvor Amerika må acceptere sit globale ansvar. Bevæbnet med Gudisme, må hun befri den kommunistiske verden og til sidst bygge Guds Rige her på Jorden." Talen blev afbrudt mange gange med tilråb og klapsalver.

Der var billede af mig i Newsweek ved årsskiftet i deres fotoreview over de vigtigste begivenheder i 1976. De beskrev mig som "del af 1970'ernes vækkelse". Samtidig begyndte flere og flere at se på mig med frygt og varsomhed. Jeg virkede som en mærkelig tryllekunstner, der var ankommet fra Østen. Jeg var ikke en hvid mand, som de kunne stole på og følge. Den kendsgerning, at jeg sagde ting, der var anderledes end det, de havde hørt i deres kirker, fik dem til at føle sig usikre. Især kunne de ikke tillade den situation, at hvide, unge mennesker viste respekt for og fulgte en asiatisk mand med skæve fiskeøjne.

De begyndte at sprede det rygte, at jeg havde hjernevasket uskyldige unge, hvide mennesker. Gruppen der var imod mig holdt sig i baggrunden, bag ved dem der udråbte deres støtte. Jeg vidste en ny krise var på vej, men var dog ikke bange, fordi jeg helt klart gjorde det rigtige.

USA er et land kendt som et land med frihed og lighed, hvor folk af alle racer kommer og realiserer den amerikanske drøm. Men i virkeligheden eksisterer der en hel del racisme og religiøs diskrimination. Det er vanskeligt at kurere kroniske sygdomme, der er dybt forankret i

Amerikas historie, og er meget alvorligere end de sociale sygdomme, såsom promiskuitet og materialisme, der blev frembragt af 1970'ernes velstand.

På det tidspunkt besøgte jeg ofte afrikansk-amerikanske kirker i bestræbelse på at skabe økumenisk harmoni. Blandt de sorte ledere var der nogle, der ligesom Dr. King Jr. arbejdede på at fjerne racediskrimination og bringe Guds verden af fred.

Nogle af disse præster havde i deres kældre billeder hængende af slavemarkeder, som eksisterede i flere hundrede år, før de blev forbudt. Et af disse billeder var af en sort mand, der blev brændt levende, hængende fra et træ. Et andet var af afklædte, sorte mænd og kvinder, som blev takseret af potentielle slavekøbere som en anden salgsvare. Et tredje var af et sort spædbarn, der grædende blev revet fra sin mor. Det var næsten ikke til at tro, at mennesker kunne være i stand til så barbariske handlinger, som disse billeder klart illustrerede.

"Vent og se", sagde jeg til en forsamling i Chicago den 24. oktober 1975. "Inden for de næste 30 år får Amerika en præsident, der er født ind i en blandet sort/hvid familie."

Det jeg profeterede den dag, er nu gået i opfyldelse i Amerika med Barack Obamas tiltrædelse som præsident. Han tilbragte for øvrigt meget af sit voksne liv i Chicago. Denne profeti blev ikke automatisk til en realitet. Mange mennesker udgød deres blod og sved for at bortskaffe raceproblemerne, og disse bestræbelser er nu endelig begyndt at bære frugt.

Overraskende nok kom en del præster fra de etablerede kirker i Amerika og bragte deres menigheder med sig til stævnet ved Washington Monument. De mente, at mit budskab rakte på tværs af trosretninger, og at jeg var inspirerende for unge mennesker. Jeg opfordrede folk til at glemme forskellighederne mellem trosretninger og religioner, og de ord blev til virkelighed ved dette stævne. Dette var et mirakel, og de 300.000 mennesker gjorde stævnet til ét af de største på National Mall nogensinde.

”Græd for verden, ikke for mig”

Det onde kommer ofte i hælene på det gode. Nogle tegnede overskæg på mit billede på plakaterne, for at associere mig med Hitler. De kaldte mig også ’anti-semitisk’ og påstod, at jeg forfulgte jøderne. Der var også problemer med de kristne. Efterhånden som antallet af unge mennesker, der fulgte mig og som antallet af præster, der ønskede at lære Princippet, drastisk blev forøget, begyndte Amerikas etablerede kirker også at forfølge mig. Amerikas traditionelle kirker begyndte at lægge pres på mig. Også de venstreorienterede i Amerika reagerede imod min indstilling om, at det var Amerikas ansvar at standse udbredelsen af kommunismen, og de begyndte at søge metoder til at tøjle mine aktiviteter.

Som jeg blev mere populær, begyndte også forskelligartet skepsis og ængstelser at rejse sig omkring mig. Mange unge mennesker havde følt sig inspireret til at sprede min lære og havde afbrudt deres collegeuddannelse eller forladt deres job for at rejse rundt i landet og undervise samt rejse midler til vores arbejde. Deres forældre blev forståeligt nok bekymret for deres situation.

Da USA blev forviklet i Watergate-krisen, mødtes jeg med Præsident Richard Nixon for at tilskynde ham til at søge Guds vilje i ledelsen af nationen. Jeg udsendte en appel til det amerikanske folk om at ”tilgive, elske og forene” sig omkring deres præsident. Dette satte stærk opposition i gang i de venstreorienterede medier. Ting der ikke før havde betydet noget, blev nu presset ned over mig som alvorlige problemer. Samtidig sagde de konservative, at jeg var for liberal, og at min lære ville nedbryde de traditionelle værdier.

Mange kristne var heller ikke glade for den nye opfattelse af korset, som jeg lærer, nemlig at Jesus kom som Messias, og det var derfor ikke Guds forudbestemte vilje, at han skulle korsfæstes. Guds plan om at menneskeheden skulle til at leve i en verden af fred gik skævt ved Jesu korsfæstelse. Hvis Israel havde modtaget Jesus som Messias på sin tid, ville han have bragt verdensfred og integreret Østens og Vestens kulturer og religioner med hinanden. Men Jesus døde imidlertid på korset, og Guds arbejde med fuldstændig åndelig og fysisk frelse blev udskudt indtil det Andet Komme.

Denne fortolkning af korset, som jeg fremsatte, skabte en masse modstand. Som resultat begyndte både de etablerede kirker og det jødiske samfund at betragte mig som deres fjende. De prøvede på forskellige måder at få mig ud af Amerika, hver især ud fra deres egne, individuelle motiver.

Til sidst blev jeg fængslet nok engang. Jeg var oppe i 60’erne på det tidspunkt. Al mit arbejde havde haft det eneste formål at retablere moralen i Amerika og genskabe landet i tråd med Guds vilje. Men jeg blev anklaget for ikke at have betalt mine skatter.

I de første tre år jeg var i Amerika, blev bidragsydelse modtaget fra rundt om i verden indsat på en bankkonto i New York i mit navn, som forvalter for kirken, hvilket var almindelig praksis i mange religiøse grupper dengang (i USA findes ingen ’statskirke’, men mangfoldige trosretninger og religioner). Pengene der stod på denne konto, afgav en renteindtægt, og jeg blev anklaget for ikke at have indberettet denne indtægt som indkomst på min personlige

selvangivelse for årene 1973-1975. Skatteindtægten blev vurderet til ca. \$7.500. Normalt ville dette have afstedkommet en straffebøde, men jeg blev slæbt for retten og dømt til fængselsstraf i 1982. Den 20. juli 1984 blev jeg således indsat i Federal Correctional Institution i Danbury, Connecticut.

Dagen før jeg mødte op i Danbury fængsel, holdt jeg mit sidste møde med medlemmerne i Belvedere træningscenter i Tarrytown, New York. Det var en følelsesladet forsamling. Tusindvis af mennesker, som havde fulgt mig gennem årene, forsamledes i Belvedere den dag, hvor de græd og bad for mig. Jeg hævede stemmen og bad dem ikke blive modløse.

"Jeg er uskyldig", sagde jeg, "Jeg har jo ikke gjort noget forkert"

"Jeg kan se håbet lyse på den anden side af Danbury". Jeg sagde til dem: "Græd ikke for mig, græd for Amerika. Elsk Amerika og bed for Amerika." Jeg stod foran disse unge mennesker, der var nedbrudt i sorg, og holdt hænderne højt som tegn på håb.

Den udtalelse, jeg var kommet med lige før jeg kom i fængsel, forårsagede en del uro blandt religiøse mennesker. En 'Common Suffering Fellowship' (Fælles Lidelse Bevægelse) blev grundlagt, og en bølge af bønner blev sagt for mig. Denne bevægelse skabte en stemning af støtte fra gejstligheden af alle trosretninger og religioner. Der var stor opbakning mod dette angreb på Amerikas religionsfrihed.

Den dag jeg trådte ind i fængslet, vidste jeg, at jeg intet havde at frygte. Jeg kender fængselslivet. Men det samme var ikke tilfældet med dem omkring mig. De var bekymrede for, at fjendtligsindede mennesker skulle forsøge at gøre en ende på mit liv. Jeg tog til fængslet med hovedet holdt højt.

”Hvorfor skal min far i fængsel?”

Selv i Danbury fængsel fulgte jeg mit princip om at leve for andre. Jeg vågnede tidligt om morgenen, og rengjorde de steder, der var beskidte. I cafeteriet lænede folk sig over deres mad og enten tog sig en lur eller snakkede med hinanden, men jeg holdt ryggen rank og sad med værdighed. Når jeg fik tildelt et job, arbejdede jeg hårdere end nogen andre, samtidig med at jeg holdt øje med, om de andre klarede sig ok.

I min fritid læste jeg Bibelen. En indsat, der så hvordan jeg læste i Bibelen dag og nat sagde til mig: ”Er det din Bibel? Her er min Bibel, Kik engang!” Han kastede et tidsskrift hen til mig. Det var det pornografiske blad, ”Hustler.”

I fængslet var jeg kendt som den person, der arbejdede uden at tale, læste bøger og mediterede. Efter tre måneder på den måde blev jeg gode venner med fangerne og vagterne. Jeg blev venner med en stofmisbruger og med fangen, der havde sagt, at pornobladet var hans Bibel. Efter en måned eller to begyndte fangerne at dele ting med mig, som de havde modtaget udefra. Da vi kunne dele vores hjerter, var det som om foråret var kommet inden for i fængslet.

USA ønskede egentlig ikke at sende mig i fængsel. De valgte at rejse tiltale mod mig, mens jeg var ude af landet på rejse i Tyskland, og de ville sikkert have været tilfredse, hvis jeg ikke var kommet tilbage. De var egentlig ikke ude på at sætte mig i fængsel, men på at smide mig ud af landet. Jeg var ved at blive kendt i Amerika, og antallet af mennesker, der fulgte mig, var i hurtigt tiltag, så de ønskede at lægge forhindringer på min vej. Ligesom i Korea, udgjorde jeg en torn i siden på de etablerede kirker. Da jeg kendte deres hensigter, valgte jeg at komme tilbage til Amerika og gå i fængsel. Jeg havde stadig ting, der skulle klares i Amerika.

Jeg tror ikke, at det at komme i fængsel er fuldstændig dårligt. Hvis jeg skal have mennesker, der befinder sig i en tåredal, til at angre, må jeg først selv fælde tårer. Med mindre jeg selv oplever sådan et fortvivlet hjerte, kan jeg ikke få andre til at underkaste sig Gud. Himlen arbejder på gådefulde måder. Efter jeg var blevet indsat, anklagede 7.000 præster og andre religiøse ledere den amerikanske regering for overtrædelse af religionsfriheden og forsøgte at hjælpe mig.

Blandt dem var den konservative Pastor Jerry Falwell fra Southern Baptist Convention og den liberale Dr. Joseph E. Lowery, der senere gav indledningsbønnen ved Præsident Obamas indsættelse. De stod frem og støttede mig. Min datter In Jin, dengang en teenagepige, marcherede også med dem. Hun stod foran tusindvis af religiøse ledere og læste grådkvalt et brev op, som hun havde skrevet for at appellere til den dommer, der havde fældet dommen.

”Min fars liv har været spækket med tårer og lidelse, som han har søgt at udføre Guds vilje. Nu er han 64 år gammel. Hans eneste forbrydelse var, at han elskede Amerika, og dog i dette øjeblik vasker han op i fængslets cafeteria eller måske svaber han gulvet.

Da jeg besøgte min far i sidste uge og for første gang så ham i fængselsuniform, kunne jeg ikke holde tårerne tilbage. Min far bad mig bede for Amerika i stedet for at græde for ham.

Han bad mig tage min vrede og sorg og transformere disse følelser til en stor kraft, der kan gøre dette til et virkeligt frihedens land.”

”Han sagde, at mens han var i fængsel, ville han udholde enhver vanskelighed, tåle enhver uretfærdighed og bære ethvert kors. Religionsfrihed er grundlaget for al anden frihed. Jeg nærer dyb taknemlighed til enhver, der er kommet for at støtte religionsfriheden.”

Min dom blev nedsat med seks måneder for god opførsel, og jeg blev løsladt efter at have afsonet 13 måneder. Samme dag jeg forlod fængslet, blev der holdt en banket i Washington DC for at fejre min løsladelse. 1.700 jødiske rabbinere og kristne præster var forsamlet og ventede på mig. I mine bemærkninger til forsamlingen, gentog jeg min holdning om at arbejde på tværs af religioner og trosretninger. Jeg talte med høj stemme til hele verden, uden at tage hensyn til eventuelle modstridende reaktioner.

”Gud er ikke bundet af bestemte trosretninger eller ligegyldige skænderier over doktriner. Der er ingen forskel på nationalitet eller race i Guds store forældrehjerte. Der eksisterer heller ingen mure mellem nationer eller kulturer der. Selv i dag fortsætter Gud med at gøre alt i Hans magt for at omfavne alle verdens mennesker som sine børn. Amerika har stadig raceproblemer og der hersker forvirring omkring værdier og moral. Desuden eksisterer en åndelig tørke, mens den kristne tro er i forfald og ateistisk kommunisme truer. Disse er grundene til, at jeg reagerede på Guds kald og kom til dette land. Kristendommen i dag må vækkes og forenes. Også I gejstlige må genvurdere den rolle I har spillet indtil nu, og angre. Den situation, der fandt sted for 2.000 år siden, da Jesus kom og opfordrede folk til at angre, gentager sig nu i dag. Vi må opfylde den vigtige mission, som Gud har givet Amerika. Situationen kan ikke fortsætte, som den er nu. En ny reformation må sættes i gang.”

Så snart jeg var blevet løsladt fra fængslet, kunne intet holde mig tilbage. Jeg talte med endnu højere stemme end før for at levere et budskab om advarsel til et faldent Amerika. Jeg gentog i stærke vendinger, at kun gennem omvendelse til Guds kærlighed og moral kunne man revitalisere Amerika.

Jeg var blevet sat i fængsel uden at have begået noget forkert, men Guds vilje var også til stede. Efter min løsladelse rejste folk, der havde gjort en indsats for at hjælpe mig, på skift til Busan, Beomnetkol og Seoul. De kom for at finde ud af, hvad det var ved Pastor Moons ånd, der havde tiltrukket så mange unge mennesker i Amerika. Efter hjemkomsten til USA, oprettede 120 præster American Clergy Leadership Conference.

Kapitel 5 – Kærlige familier kan ændre verden

Min hustru, Hak Ja Han Moon

Første gang jeg mødte min kone, var hun en ung pige på 14 år, netop færdig med grundskolen (6. klasse). Hun var en stille pige, der ikke søgte opmærksomhed og aldrig hævede stemmen. Hun gik altid samme vej til og fra kirken. Første gang hun blev præsenteret for mig, fik jeg at vide, at hun var datter af ét af vores tidlige kirkemedlemmer, fru Soon Ae Hong.

Hvad hedder du? Spurgte jeg hende.

”Mit navn er Hak Ja Han”, svarede hun med klar stemme.

I det øjeblik, før jeg selv vidste af det, udbrød jeg: ”Så Hak Ja Han er blevet født i Korea” Jeg gentog dette tre gange, og bad derefter: ”Gud! Tak, fordi du har sendt Korea en sådan vidunderlig kvinde som Hak Ja Han.” Derefter så jeg på hende og sagde: ”Hak Ja Han, jeg er bange for, du kommer til at opofre dig meget”.

Disse ord kom spontant ud af min mund i det øjeblik, jeg første gang så hende. Senere fortalte fru Hong mig, at hun havde syntes, det var besynderligt den dag, jeg havde mødt hendes datter, at jeg havde gentaget det samme tre gange. Min kone har fortalt mig, at hun også selv husker dette første, korte møde. Hun har fortalt mig, at hun husker alt, hvad jeg sagde dengang, som om jeg havde holdt en personlig prædiken for hende. Hun havde bevaret det i hjertet. Hun sagde, at hun følte det, som om hun havde modtaget en vigtig åbenbaring om sin fremtid, og kunne ikke glemme det.

Hendes mor, fru Hong, kom fra en troende, presbyteriansk familie, så hun var opdraget i et kristent hjem. Hendes hjemby var Jeongju, som også var min hjemby, men hun havde boet i Anju, indtil hun kom til Sydkorea under Korea-krigen. Da fru Hong begyndte at komme til vores kirke, levede hun et meget troende liv i Chuncheon og opdragede sin datter meget strengt. Min kone gik i en katolsk børnehave, hvor reglerne var så strenge, at det var som at leve i et nonnekloster. Hun var mild af natur, og mens hun levede med sin mor, gik hun aldrig andre steder end i skole og til vores kirke.

Da jeg var 40 gammel følte jeg, at tiden var kommet for mig til at blive gift igen. Jeg behøvede bare at vente på Guds ordre: ”Tiden er kommet, hvor du skal giftes”, og jeg ville så gøre som befalet. Fra oktober 1959 begyndte en ældre kvinde, fru Seung Do Ji, at forberede min forlovelse, selvom der ikke var nogen brudekandidat. Et andet medlem, der havde bedt i syv år for en hustru til mig, kom en dag og meddelte mig, at hun havde haft en drøm, hvor hun havde set, at Hak Jan Han var min kone.

Fru Ji fortalte mig også om en mærkelig drøm, hun havde haft. ”Hvad kan det mon betyde?” udbrød hun. ”Jeg så hundredvis af traner, der kom flyvende. Jeg forsøgte, at vifte dem væk med armene, men de blev ved med at komme, og til sidst dækkede de pastor Moon med deres hvide fjer. Er det en slags varsel for fremtiden? ‘Hak’ i Hak Ja Han er det kinesiske skrifttegn for ‘trane’.

Derefter havde Hak Ja Han selv en drøm, hvor jeg kom til syne og meddelte hende: "Dagen er nær, gør dig parat". Min kone fortalte mig senere, at hun i drømmen svarede mig i beskeden tone: "Jeg har levet i overensstemmelse med Guds vilje indtil nu. I fremtiden vil jeg også tjene Guds vilje, uanset hvad den vilje måtte indebære."

Nogle få dage efter min kommende kone havde denne drøm, bad jeg fru Hong bringe hendes datter til mig. Dette var vores første møde, siden dengang hun blev præsenteret for mig som 14-årig. Jeg stillede den unge dame mange spørgsmål. Hun var fattet og svarede klart og tydeligt på alt. Jeg bad min fremtidige hustru om at lave en tegning. Uden at tøve tog hun en blyant og begyndte at tegne på et stykke papir. Da hun var færdig, placerede hun billedet foran mig. Jeg var meget imponeret af det, jeg så. Derefter betragtede jeg hendes ansigt, og fandt hendes generte udtryk meget smukt.

Vi blev forlovet den 27. marts 1960 og blev gift mindre end to uger senere, den 11. april. Jeg tilkaldte frk. Han igen nogle få dage senere og fortalte hende: "I morgen tidligt holder vi bryllupsceremonien." Hun svarede simpelthen: "Javel" uden at modsætte sig, endsige stille spørgsmål. Hun syntes fuldstændig at adlyde Himlens kald, så ren og blid var hun. Men dengang som nu har hun en stærk beslutsomhed, når det drejer sig om at opfylde Guds vilje.

Under bryllupsceremonien havde jeg en *samo-kwandae* på, den formelle dragt, som embedsmændene i retten havde på ved traditionelle bryllupsceremonier, og hun bar den traditionelle brude- *jok-duri* med brudetiara. Jeg var over tyve år ældre end min brud, der dengang kun var sytten år gammel. Men hun så selvsikker og strålende ud med fastknebne læber i det kønne ansigt. Under ceremonien fortalte jeg hende, at hun stod ved begyndelsen af en meget vanskelig kurs.

"Jeg tror, du allerede er klar over, at det at blive gift med mig ikke bliver som ethvert andet ægteskab. Vi bliver mand og kone for at opfylde den mission, som Gud har givet os og blive Sande Forældre, og ikke for at søge lykken som to enkeltpersoner, ligesom andre mennesker i denne verden. Gud ønsker at bringe Himmeriget på Jorden gennem en sand familie. Du og jeg vil vandre en svær vej for at blive Sande Forældre og åbne portene til Himmeriget for andre. Det er en vej, som ingen andre i historien har vandret, så selv jeg kender ikke til alt, hvad der venter os. De næste syv år vil du opleve mange ting, der vil være vanskelige at udholde. Glem ikke, selv ikke for et øjeblik, at livet vi lever, er forskelligt fra andres. Gør intet, uanset hvor ubetydeligt det måtte være, uden først at drøfte det mig, og adlyd alt, hvad jeg beder dig om."

Hun svarede: "Mit hjerte er allerede parat. Du skal ikke bekymre dig."

Jeg kunne se på hendes ansigtsudtryk den dag, at hun havde taget en alvorlig beslutning. Vanskelige oplevelser begyndte allerede dagen efter vores bryllup. Den første hun mødte var, at hun ikke måtte se sin mor så ofte, som hun plejede. Min kone, hendes mor og hendes mormor var alle eneste døtre. Derfor var forholdet mellem mor og datter særlig stærkt. For at hjælpe hende til at fokusere korrekt på sin offentlige mission, bad jeg hende om at leve et asketisk liv de næste tre år. Det betød også, at hun ikke kunne møde sin mor eller andre slægtninge i tre år. Hun boede i et værelse, der var udlejet af et kirkemedlem. Hun kom til

kirken højst én gang om dagen, sædvanligvis om aftenen. For ikke at skabe forstyrrelse gik hun ud af bagdøren.

Jeg selv var ofte involveret i andagter eller bad hele natten. Jeg var sjældent hjemme, men separationen var ikke af praktiske grunde. Denne adskillelse var for at etablere en åndelig betingelse for betingelsesløs dedikation til hendes mission. Som de skandaløse rygter om mig stadig cirkulerede, var denne separation fra hendes slægtninge og fra mig meget vanskelig at udholde for min unge hustru.

På det tidspunkt vi blev gift, var Unification Church allerede blevet etableret i 120 menigheder rundt om i Korea. Men selv i vores kirke var der dem, der forholdt sig kritiske over for vores ægteskab. Nogle misundte hende, nogle hadede hende, og der cirkulerede mange historier. Som om dette ikke var nok, bad jeg hende bo alene i en andens hjem, mens ældre kvinder ledsagede mig overalt.

Til sidst bragte denne øjensynlige kolde behandling af min kone en ende på al kritik og misundelse af hende. Faktisk begyndte folk at sympatisere med hende. For eksempel kritiserede mange medlemmer mig, når jeg ikke tog over og besøgte min kone, selv da hun led af post partum sygdom og rystede i det dårligt opvarmede værelse efter fødslen af vores første datter. Nogle af dem sagde: "Hvordan kan han tillade sig at kalde sig hendes mand."

"Du går for vidt", fik jeg at vide. "Når du har giftet dig med hende, bør du bo sammen med hende. Hvorfor gør du det så svært for hende at få dig at se?" De mennesker, der havde kritiseret min kone før, gik nu én efter én over på hendes side.

Til trods for hendes unge alder, var den barske træning nødvendig. Mens vi boede sammen, fik hun aldrig et ledigt øjeblik til sig selv. Hun var hele tiden nervøs, som om hun gik rundt på tynd is, og spurgte sig selv: "Mon i dag bliver fredfyldt?" Bliver i morgen fredfyldt? Fordi hun skulle opfylde Guds standard af moderkærlighed, rettede jeg på hende, bare hun sagde et forkert ord. Sommetider måtte selv hendes kærlighed til mig begrænses for hendes evige missions skyld. Det var nødvendigt for hende at blive den Sande Moder, men jeg ved, det gav hende megen kummer.

Jeg kunne sige noget i forbifarten og ikke tænke så meget over det. Men hun skulle tilpasse sig hvert af mine ord, så jeg er sikker på, hun led meget. Det tog os syv år at harmonisere fuldstændigt med hinanden. Dette får mig til at sige, at det vigtigste i et ægteskab er tillid. Det er gensidig tillid, der gør det muligt for to mennesker at forene sig.

En uforlignelig, indre skønhed

Min kone og jeg gav følgende løfte til hinanden, da vi blev gift. Vi enedes om, at uanset hvor vrede én af os måtte blive, ville vi ikke lade andre tænke: "Det ser ud til, at Pastor og fru Moon har været oppe at skændes". Uanset hvor mange børn vi måtte få, ville vi heller ikke lade dem se noget tegn på, at vi havde været oppe at skændes. Børn er Gud. Børn er Gud med meget små hjerter. Så når et barn siger: "Mor" og kalder på dig, må du altid svare med et smil: "Ja, hvad er der?" Efter at have gennemgået sådan en streng træning i syv år, blev min kone en vidunderlig mor. Al sladder omkring hende forstummede, og en fredfyldt glæde indtog vores familie. Min kone har født 14 børn, og hun har omfavnet hvert barn med stor kærlighed. Når hun er bortrejst sammen med mig på taleturnéer, glemmer hun aldrig at sende breve og postkort til børnene hver dag.

Det må have været vanskeligt for hende at opdrage 14 børn over 20 år, men hun har aldrig klaget sig. Det er sket flere gange, at jeg måtte rejse udenlands og forlade min kone lige op til en fødsel. Så måtte hun klare det hele selv. Der var tider, hvor jeg ikke kunne gøre noget for hende, selv efter at have læst et brev fra et medlem, at min kone var i så svære økonomiske vanskeligheder, at man var bekymret for, om hun fik nok næring. Selv da ytrede hun ikke et klagende ord vedrørende sine vanskeligheder. Da jeg kun sover 2-3 timer om natten, har hun også pligtro tilegnet sig denne livsrytme. Den slags ting gør mig ondt for hende den dag i dag.

Min kone har et så stort hjerte, at hun gav en speciel ring, som jeg havde foræret hende, til et andet menneske i nød. Når hun ser nogen, der mangler tøj, køber hun tøj til dem eller forærer dem noget af vores. Hvis hun møder nogen der sulter, køber hun mad til dem. Mange gange når vi har modtaget gaver, har hun givet dem bort til andre, hun syntes havde mere brug for dem.

En gang på en rejse i Holland fik vi mulighed for at besøge en fabrik, der forarbejdede diamanter. Jeg ønskede at udtrykke mit angrende hjerte til min kone på grund af al hendes opofrelse, og købte hende en diamantring. Jeg havde ikke så mange penge, så den kunne ikke blive stor, men jeg valgte én jeg syntes om, og skænkede den til hende. Men selv den ring gav hun væk senere. Da jeg lagde mærke til, at diamantringen ikke længere var på hendes finger, spurgte jeg hende: "Hvor er ringen blevet af?"

Hun svarede: "Du ved godt, jeg ikke kan beholde den slags, når jeg ser andre i større nød".

En dag så jeg, hun havde trukket et stort indpakningsklæde frem og stille pakkede nogle klæder ind. Jeg spurgte, hvad hun lavede: "Hvad har du for med de klædningsgenstande?" spurgte jeg hende.

"Jeg har en plan med dem", svarede hun.

Hun lavede adskillige pakker uden at fortælle mig ret meget om hendes planer med dem. Jeg fandt dog snart ud af, at hun var ved at sende tøjet til vores missionærer, der arbejdede i fremmede lande.

"Denne er til Mongoliet, denne til Afrika og denne til Paraguay, sagde hun.

Hun så så sød ud, da hun sagde det med et forlegent smil. Den dag i dag bekymrer hun sig stadig for vores internationale missionærer.

I 1979 var min kone medstifter af 'International Relief Friendship Foundation', som har udført serviceprojekter i lande som Zaire, Senegal og Elfenbenskysten. Organisationen skænker fødevarer til fattige børn, medicin til syge, og tøj til dem, der ikke selv har råd til at købe det. I 1994 stiftede hun en velgørenhedsorganisation i Korea ved navn Aewon. Nogle af dens aktiviteter er at tilbyde gratis måltider til de fattige og yde bistand til lavtlønnede, handicappede og mindreårige, der er ansvarlige for deres familier i forældres sted. Den yder også bistand til nordkoreanerne.

Min kone har også været aktiv i kvindeorganisationer i nogen tid. 'Women's Federation for World Peace', som hun stiftede i 1992, har afdelinger i ca. 80 lande, og har fået generel konsulentstatus ved de Forenede Nationers Økonomiske og Sociale Udvalg som en ikke-statslig organisation (NGO).

Gennem hele menneskehedens historie er kvinder blevet undertrykt, men jeg forudsiger, at dette vil ændre sig. Der vil komme en verden med forsoning og fred, baseret på kvindernes moderlige natur, kærlighed og sociale kontaktevner. Den tid vil komme, hvor kvindernes magt vil frelse verden.

Uheldigvis synes mange kvindeorganisationer i dag at mene, at de bør stå i opposition til mændene og derved demonstrere deres magt. Resultatet heraf bliver en stemning af konkurrence og konflikt. Den kvindeorganisation, min kone leder, søger derimod at bringe fred efter det princip, at kvinder arbejder sammen, tager initiativ og støtter hinanden på tværs af traditionelle skel, såsom race, kultur og religion, for at skabe sunde familier, der fungerer som hjørnesten for kultur og for freden. Organisationerne, hun samarbejder med, er ikke rødstrømper, men de opfordrer kvinder til at udvikle og støtte deres familier med kærlighed.

Min kones drøm er at se alle kvinder blive opdraget som sande, loyale døtre, der kan skabe fred i hjemmet, i samfundet, i nationen og i hele verden. Kvindebevægelsen, som min kone står for, har til formål at tjene sande familier, som er roden til fred på alle livets fronter.

I en periode hvor jeg havde særligt travlt i mit offentlige virke, måtte vores børn leve omtrent et halvt år uden at se deres forældre. Under vores fravær blev de boende i vores hjem og blev passet af kirkemedlemmer.

Vores hjem var altid fyldt med kirkemedlemmer. Ved måltiderne var der altid gæster ved bordet, og de blev prioriteret frem for vores børn. På grund af disse omgivelser, voksede vores børn op i en form for ensomhed, der ikke opleves af børn i almindelige familier. Endnu værre var trængslerne, de måtte igennem på grund af deres far. Hvor de end færdedes, blev de moppet som børn af 'kultlederen Sun Myung Moon'. Disse lidelser gjorde dem undertiden rebelske og de vandrede lidt rundt, men kom altid tilbage. Vi var ikke i stand til at støtte dem ordentligt som forældre, men fem af dem dimitterede fra Harvard Universitet, og det er jeg meget taknemlig for. Nu er de gamle nok til at hjælpe mig i mit arbejde, men jeg er stadig den strenge far. Jeg lærer dem stadig, at de må blive mennesker, der overgår mig i at tjene Himlen og leve for menneskehedens skyld.

Min kone besidder en utrolig styrke, men vores anden søn, Heung-Jins død var en svær prøvelse for hende. Det skete i december 1983. Hun var i Kwangju, Korea sammen med mig, hvor vi deltog i et 'Sejr Over Kommunismen' stævne. Vi modtog et internationalt telefonopkald og fik at vide, at Heung-Jin havde været udsat for en trafikulykke og var blevet kørt på hospitalet. Vi stod på et fly den næste dag og tog direkte til New York, men fandt Heung-Jin bevidstløs i hospitalssengen.

En lastbil, der kørte over den tilladte hastighedsgrænse, kom ned ad bakken fra modsatte retning og prøvede at bremse, men blev slynget over i Heung-Jins bane. To af hans bedste venner var i bilen med ham på det tidspunkt. Heung-Jin drejede rettet til højre, så chaufførens side tog det meste af stødet fra lastbilen. Derved frelste han sine to venners liv. Jeg tog til det sted nær vores hjem, hvor ulykken hændte, og de sorte hjulspor, der svingede til højre var stadig synlige.

Heung-Jin måtte til sidst gå over til den himmelske verden tidligt om morgenen den 2. januar. Han var lige blevet 17 år måneden før.

Den sorg min kone følte, da hun måtte sende et barn, som hun havde opdraget og elsket, til den himmelske verden før hende selv, kan ikke beskrives med ord. Hun kunne imidlertid ikke græde. Det var rent faktisk vigtigt, at hun ikke græd. Vi er mennesker, der kender den evige, åndelige verden. Et menneskes ånd forsvinder ikke som støv, bare fordi det fysiske liv er forbi. Ånden stiger til den åndelige verden. Den smerte vi følte som forældre ved tanken om, at vi aldrig ville blive i stand til at se eller røre vores elskede barn mere i denne verden, var næsten uudholdelig. Min kone kunne ikke græde; hun kunne bare lægge sine hænder kærligt på ligvognen, der transporterede Heung-Jins døde legeme.

Denne tragiske ulykke skete på et tidspunkt, hvor vi var i gang med at planlægge Heung-Jins forlovelse til Hoon-sook Pak, en ung pige, der studerede ballet. Jeg måtte tale med Hoon Sook om hans bortgang fra denne verden og finde ud af, hvad hun ønskede at gøre. Jeg sagde til hende, at jeg havde forståelse for, at det ikke ville være let for hende eller fair over for hendes forældre, hvis hun valgte at fortsætte planerne for ægteskabet. Jeg sagde, at det var bedst at hæve forlovelsen. Men Hoon Sook var urokkelig: "Jeg ved, at han eksisterer i den åndelige verden, og jeg ønsker at tilbringe mit liv med Heung Jin." Til slut blev Hoon Sook vores svigerdatter 50 dage efter Heung Jins død. Min hustru og jeg vil aldrig glemme hendes strålende smil under den åndelige bryllupsceremoni, skønt hun kun var ledsaget af et indrammet foto af Heung Jin.

Det kunne forventes, at min kone ville blive slået ud, hver gang hun mødte så vanskelige situationer, men hun har altid beholdt fatningen. Selv under de mest vanskelige og uudholdelige situationer, mistede hun aldrig sit rolige smil. Hun krydsede sejrrikt over livets snævre bjergpas. Når kirkemedlemmer beder om min kones råd i opdragelsen af deres egne børn, fortæller hun dem altid: "Vær tålmodig og vent. Den periode hvor børnene flakker omkring er kun midlertidig. Uanset hvad de gør, omfavn dem, elsk dem, og vent på dem. Børn vil altid returnere til deres forældres kærlighed."

Jeg har aldrig hævet min stemme over for min kone. Det er ikke på grund af min karakter, men fordi min kone aldrig har givet mig anledning til at gøre det. Gennem vores liv sammen har hun arbejdet hårdt på at tage sig af mig med helhjertet, kærlig hengivenhed. Hun tager sig endog af mit hår. Så denne store helgeninde er også verdens bedste frisør. Nu hvor jeg er blevet gammel, gør jeg mere krav på hendes tjenester, og hun er altid parat og villig. Hvis jeg beder hende klippe mine tånegle, gør hun det med glæde. Tåneglene sidder på mig, men jeg kan ikke se dem så godt, som hun kan. Det er underligt, men jo ældre jeg bliver, jo mere dyrebar bliver min elskede hustru for mig.

Løfter der aldrig må brydes

Når jeg arrangerer ægteskaber, beder jeg brude og brudgomme om at give hinanden visse ubrydelige løfter. For det første må mand og kone altid stole på og elske hinanden. For det andet må de ikke såre hinandens følelser. For det tredje må de opdrage deres børn og børnebørn til at leve i seksuel renhed. For det fjerde må hvert familiemedlem hjælpe med til og opmuntre hinanden til at forme en sand, ideel familie. Seksuel afholdenhed før ægteskab og troskab i ægteskabet er af yderste vigtighed. Disse er mine læresætninger, således at folk kan leve op til deres eget potentiale som mennesker og bevare sunde familier.

Ægteskab er mere end blot det, at en mand og kvinde finder sammen. Det er en kostbar ceremoni og forpligtelse til at fuldføre Guds skaberværk. Gennem ægteskab bliver en mand og kvinde ét, skaber nyt liv og etablerer sand kærlighed. Gennem ægteskab skabes fremtiden: samfund bliver skabt, nationer bygget, og Guds verdensfred bliver realiseret med familien som midtpunkt. Det er i familien, at Guds Himmerige bliver skabt. Så mand og kone skal være centrum for freden. Der bør ikke blot være kærlighed mellem mand og kone, men parret skal også være i stand til at viderebringe freden til deres omgivelser. Det er ikke nok, at mand og kone lever godt sammen i kærlighed. Alle andre familiemedlemmer og slægtninge må også elske hinanden. Jeg opmuntrer parrene til at få mange børn. At have mange børn og opdrage dem, er Guds velsignelse. Det er forkert, at mennesker dømmes ud fra egen målestok og vilkårligt provokerer abort på kostbare liv, der er skænket af Gud. Al liv er ædelt og kostbart, så det har krav på omsorg og beskyttelse.

Naturligvis må et gift par stole på hinanden og nære deres kærlighed. Det løfte, som jeg pointerer mest er det tredje, nemlig: "Lær Jeres børn at leve i seksuel renhed!"

Det er et naturligt løfte, men det er blevet svært at holde det i dagens samfund. Men des værre verden bliver, des vigtigere bliver det strengt at overholde løftet om seksuel renhed.

Menneskenes fuldkommenhed og verdensfred bliver skabt gennem familierne. Religionens formål er at skabe gode mennesker og en ideel verden med fred. Uanset hvor meget politikerne sætter sig sammen, kan de alene aldrig bringe verdensfred. Formidabel militærkraft vil heller ikke skabe fred. Begyndelsepunktet for at skabe fred er familien.

Da jeg først kom til Amerika i 1971, blæste en promiskuøs vind med fri sex over hele landet, og samfundet var i stor forvirring. Unge, veluddannede mennesker brød sammen én efter én. Det var normalt at leve i utugt, og et styrtende antal mennesker pådrog sig kønssygdomme.

Problemerkens alvor blev forværret af politikere, akademikere og kirkefolk. De var klar over problemet, men de fleste ignorerede det. De forsøgte at fornægte denne uhyggelige realitet, fordi de ikke selv levede et seksuelt rent liv. Hvis folk ikke selv har rent mel i posen, kan de ikke tvinge deres børn til et dadelfrit liv.

Dårlig moral og nedværdigende seksuel opførsel blandt voksne nedbryder familierne og ødelægger børnene. Grunden til at lykken i vores samfund i dag ikke svarer til den materielle

velstand er, at familierne er ved at gå til grunde. For at frelse familierne må de voksne leve deres liv ordentligt, og derefter opdrage børnene til seksuel renhed.

Moderen skal være en fæstning, der beskytter familien. Uanset hvor meget samfundet ændrer sig, kan familien forblive sund og fredfyldt på basis af moderens offer- og tjenestevilje. I en sådan familie kan børnene trives og udvikle sig godt. Det vigtigste er, hvad børnene ser og lærer i familien. Krabben, der kravler sidelæns kan ikke fortælle sine unger, at de skal gå lige. Forældrene må vise et godt eksempel. Sande børn kommer fra sande familier. Sandheden er altid enkel.

Det vanskeligste aspekt af familielivet er børneopdragelsen. De undfanges og opdrages i kærlighed, men udvikler sig ikke nødvendigvis i henhold til forældrenes ønsker. Dertil kommer, at vores materialistiske civilisation ødelægger de unge menneskers uskyldige sind. Mange håbefulde, unge mennesker, der kunne have udviklet sig til ansvarlige, kompetente voksne må bukke under for stofkulturen. Under stofpåvirkning mister folk følingen med deres egen ånd. Unge mennesker, der har mistet deres åndelighed, ender til sidst i kriminalitet og seksuel løssluppenhed.

I pubertetsalderen tænker de unge kun centreret på sig selv, og der er derfor en tendens til at gøre oprør mod alting, forældrene siger. Hvis forældrene ikke reagerer med forståelse, er der mulighed for, at barnet går i en helt forkert retning. På den anden side er en teenager meget følsom og kan bevæges dybt i hjertet. For eksempel kan bare det at se en dadelblomme falde fra et træ, der har mistet alle sine blade om efteråret udløse glæde og et smil. Den unge kan ikke selv forklare det, men bliver rørt i hjertet på én eller anden måde og føler sig lykkelig. Dette er tegn på, at den oprindelige natur af Guds skabelse hviler i hendes hjerte.

Men hvis en teenager involverer sig i seksuelle forhold, bliver hans/hendes opfattelsesevne tåget og dømmekraften indskrænkes. Når en teenagedreng og -pige mødes og begynder at tale med hinanden, rødmer de måske og får hjertebanken. Hvis deres sind ikke er i overensstemmelse med Guds standard i det øjeblik, bliver de helt sikkert bevæget i en selvcentreret retning og mister kontrollen over deres kroppe.

I puberteten er alle vores celler vidt åbne for kærlighed, både i den fysiske krop og i ånden. Kroppens og sjælens lyster bør forenes og fungere sammen. Når vi får næse for kærligheden, begynder vi at elske dufte, som vi før hadede. Når vi får smag for kærlighed, begynder vi at elske smage, som vi før hadede. Vi har lyst til at lytte til kærlighedshistorier hele natten. Vi ønsker hele tiden at røre ved det menneske, vi elsker. Vi tror, at indgåelse i et kærlighedsforhold sikrer den fuldkomne lykke.

Men kærlighedens døre er konstrueret af Gud og må ikke åbnes, før tiden er inde. De unge må forstå, at det er nødvendigt at vente til tiden er ret. Forældre må forklare disse ting meget omhyggeligt til deres teenagebørn. Kærlighed er en proces, gennem hvilken vi kan modnes til at ligne Gud. Hvad verden end fortæller os, så er det ikke noget vi har lov til at nyde efter eget behag.

I pubertetsalderen forsøger den unge måske at efterligne aktiviteterne i en spændende film. Folk spørger: "Hvad galt er der i det?" Det er forkert, fordi uansvarlige handlinger leder til ødelæggelse. Når børn modnes og tilegner sig kløgt og viden, kan de kontrollere deres oplevelser med andre mennesker og omgivelser frit, men ikke under puberteten.

Hvorfor siger man: "Giv ikke en kniv til et barn?" Det er fordi barnet bare svinger rundt med den. Barnet forstår måske godt, hvordan kniven kan skære, men det forstår ikke at styre den korrekt. Barnet kunne endda komme til at skære sin mors fingre. Da børn ikke forstår alle konsekvenser endnu, giver vi dem ikke knive.

Kombinationen af forældre, der ikke lærer deres børn værdien af renhed og børn, der gør oprør mod deres forældre, leder til familier i forfald. Derfor er samfundet i forfald, hvilket leder til nationers forfald og sluttelig menneskehedens forfald.